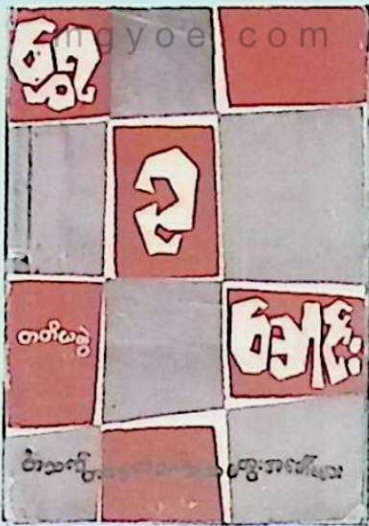




အိန္ဒိယ
 တစ်သက်တာမှတ်တမ်းနှင့်
 အတွေ့အကြုံများ
 တတိယတွဲ



တတိယတွဲ၊ ၁၉၆၁၊
 ကြီးပွားရေးပုံနှိပ်တိုက်၊
 ပထမအကြိမ်။

ကျွန်ုပ်၏မှတ်တမ်းမှာ
 အတ္ထုပ္ပတ္တိသက်သက် မဟုတ်၊
 အတွေးအခေါ်များလည်း ထည့်သွင်းဖော်ပြပါရှိ၏။
 ကျွန်ုပ်၏အတွေးအခေါ်များမှာလည်း
 အခြောက်တိုက် ဗလာသက်သက်
 ရော်ရမ်းမှန်းဆသည့် အတွေးအခေါ်အမျိုးအစား
 မဟုတ်၊ ကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့သည့် အဖြစ်အပျက်
 အခြင်းအရာများ အပေါ်တွင် အခြေတည်ကာ
 လွတ်လပ်စွာ တွေးခေါ် တင်ပြထားခြင်းမျိုး
 ဖြစ်ပါသောကြောင့် ကျွန်ုပ်ယူဆသည့်အတိုင်း
 “တစ်ချက်လွတ်” လက်ခံနိုင် လက်မခံနိုင်
 အပထား၍ ဟုတ်လောက်သင့်
 မဟုတ်လောက်သင့်ကို စဉ်းစားဆင်ခြင်စရာ
 အခြင်းအရာမျိုး မြောက်မြားစွာ ပါရှိသည်ဟု
 မျှော်လင့်ပါသည်။
 လွန်ခဲ့ပြီးသော ခေတ်များကမူ မိရိုးဖလာ
 အယူအဆနှင့် ကွဲလွဲခဲ့လျှင် ပရိသတ်သို့
 တင်ပြရန်ပင် ခဲယဉ်းခဲ့သည်ဖြစ်ရာ
 ဤခေတ်တွင်မူကား ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့်
 နှိုင်းချိန် ဆုံးဖြတ်ရဲသည့် စာဖတ်ပရိသတ်
 တိုးတက် များပြားလာသည်ဟု ယုံကြည်သည့်
 အလျောက် စွန့်စားတင်ပြလိုက်သော
 အတွေးအခေါ်များလည်း ပါရှိပါသည်။

ရွှေဒေါင်း
 ၂၁၊ ၁၀၊ ၁၉၆၁။





တစ်သက်တာမှတ်တမ်းနှင့်
အတွေ့အခေါ်များ
(တတိယတွဲ)
ရွှေဥဒေါင်း

၉၂၈-၉၅၈

ရွှေဒေါင်း

တစ်သက်တာမှတ်တမ်းနှင့် အတွေးအခေါ်များ(တတိယတွဲ)/ရွှေဒေါင်း။ --၂ ကြိမ်။ -- ရန်ကုန်။

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်တိုက်၊ ၂၀၂၅။

၇၄၇ - ၁၁၃၂ စာ၊ ၁၉ စင်တီ။

၁။ ရွှေဒေါင်း- အတ္ထုပ္ပတ္တိ

(၁) တစ်သက်တာမှတ်တမ်းနှင့် အတွေးအခေါ်များ(တတိယတွဲ)

မျက်နှာပုံပန်းချီ - စိုးဝင်းငြိမ်း

အတွင်းသရုပ်ဖော်- ဘဌေးကြည်

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၂၅၊ စက်တင်ဘာလ၊ လေးအုပ်တွဲဒုတိယအကြိမ်စီစဉ်မှု၊ အုပ်ရေ ၅၀၀

(၁၉၆၁/၆၂၊ ကြီးပွားရေးစာအုပ်တိုက်၏ လေးအုပ်တွဲ၊ ပထမအကြိမ်မှု)

လက်ဆောင်စာအုပ်ငယ် ပါဝင်ပါသည်။

ဆရာကြီးရွှေဒေါင်းစာမူ
 ထိန်းသိမ်းရေးအဖွဲ့၏
 ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ထုတ်ဝေသည်။
 SUD PUB 003



မာတိကာ

ရန်ကုန်အတွက်		အားငယ်မိခြင်း	၇၇၁
သမိုင်းဝင် နေ့ကြီး	၇၄၇	ရှာတတ်ဖွေတတ်သူ	
ပေါ့လျော့သည့်		တစ်ယောက်	၇၇၃
ကင်းစောင့်တပ်	၇၄၈	ဖခင်ကို သတိရခြင်း	၇၇၄
အချောင်ရသော ဘွဲ့	၇၄၉	ကိုခင်မောင်တင့် ကျီစယ်ခြင်း	၇၇၅
ကိုယ်တွေ့ မြင်ရပုံ	၇၅၀	ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကြည့်နှူးခြင်း	၇၇၇
ရွတ်သော လူနှစ်ယောက်	၇၅၂	ကိုသိန်းဖေ၏ စေတနာ	၇၇၉
ဝါသနာတူသူ နှစ်ယောက်	၇၅၃	ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခြင်း	၇၈၀
ဒုတိယမို့ ဗုံးကြဲခြင်း	၇၅၅	လက်မှတ် အခက်အခဲ	၇၈၂
ပီတိဖြစ်ရသောစကားတစ်လုံး	၇၅၆	ရွေးယူရခြင်း	၇၈၃
သံဝေဂ ဖြစ်ရပုံ	၇၅၉	သွက်ချာပါဒ သမား	၇၈၆
စောရနက္ခတ်၏ အသုံးဝင်ပုံ	၇၆၀	ကိုခင်မောင်တင့် ကျေနပ်ခြင်း	၇၈၇
အသည်း တထိတ်ထိတ်	၇၆၂	လက်မြှောက်ရခြင်း	၇၈၈
မမေ့နိုင်သော ခြေကျင်ခရီး	၇၆၄	ရုံးချိန်က တစ်ဖက်	၇၉၀
အကြီးအကျယ်		ကိုသိန်းဖေ လေးစားပုံ	၇၉၁
စကားများရခြင်း	၇၆၆	သင်္ဘောများ နစ်မြုပ်ခြင်း	၇၉၂
မြန်မာလူမျိုး၏ စေတနာ	၇၆၈	ကြေကွဲဖွယ်သော	
ကျွန်ုပ် ဂုဏ်ယူမိခြင်း	၇၇၀	အခြင်းအရာ	၇၉၄

ပထမနှင့် နောက်ဆုံး		ဂျပန် သတင်းစာတိုက်ဖွင့်ရန်	၈၃၇
ကျင်းအောင်းခြင်း	၇၉၆	ရေချိုးမှားခြင်း	၈၃၈
အ,သူသေသည် ဆိုခြင်း	၇၉၆	လင်မယား တကွဲစီ	၈၃၈
ကြည့်ကောင်း၍ ကြည့်ခြင်း	၇၉၇	သေလျှင် ပြီးတာပဲ	၈၄၀
ဟန်ကောင်းလှသော		တစ်သက်တွင်ဝမ်းအနည်းဆုံး	၈၄၂
ကိုသိန်းဖေ	၇၉၉	တက်ဖျား ကျဖျား	၈၄၃
တရုတ်များ ဖမ်း၍နှိပ်စက်ခြင်း	၈၀၂	သေတော့မည်ထင်သော်လည်း	၈၄၄
တရုတ် ဂျပန်တိုက်ပွဲ	၈၀၁	ရဲတင်းသော ကိုသိန်းမောင်	၈၄၅
ဂျပန်တွေ ဝင်ကုန်ပြီ	၈၀၅	အိမ်ဖျက် ပွဲစားအလုပ်	၈၄၆
ရေငတ်ခြင်း၏ ဒဏ်	၈၀၇	မောင်မင်းကြီးသားများ	၈၄၇
နတ်လှိုင်ရွာ	၈၀၈	မိဘ၏အရိပ် အေးလှခြင်း	၈၄၉
ငှက်ဖျား ရွာကလေး	၈၂၀	ကျွန်ုပ်၏ မိုက်မဲခြင်းတစ်ခု	၈၅၁
ရေစံချောင်သို့ ပြန်ကြခြင်း	၈၂၁	ဆေးကုန်သည် ဖြစ်ရခြင်း	၈၅၂
အသည်းကောင်းသော		သင်္ကန်းဝတ်များလည်း	
ကိုသိန်းဖေ	၈၂၂	ပါသည်	၈၅၄
နောက်ဆုံး ခွဲခွာခြင်း	၈၂၃	ပထမတစ်ချိ ကော်ပါ၏	၈၅၅
သေစေတော့ဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်း	၈၂၄	သစ္စာရှိသော ခွေး	၈၅၆
ညှိုးငယ်သော ကာလအပိုင်း	၈၂၆	အုပ်ပေါင်း၏ ဇာတ်သိမ်းပုံ	၈၅၈
သူခိုးဘဝ	၈၂၈	လောဘ နည်းလွန်းခြင်း	၈၅၉
ခိုးခြင်း ဟုတ် မဟုတ်	၈၃၀	ဘတ်စ်ကား ခရီး၏ ဒုက္ခ	၈၆၀
သဒ္ဒါတရားလော၊		ကြောက်သော်လည်း မပြေး	၈၆၂
အမြင်ကတ်ခြင်းလော	၈၃၁	ထူးဆန်းသော ဂျပန်စိတ်ကူး	၈၆၄
လင်သေ ကြွေးပူ ရှာတတ်သူ	၈၃၂	စိတ်၏ တန်ခိုးပေလော	၈၆၅
ရှေးဖြစ်ဟောင်း ပေါ်လာခြင်း	၈၃၃	ချော်လေသည့် ဤတစ်ခေါက်	၈၆၇
အိပ်မက်လော တကယ်လော	၈၃၃	ထမင်း အခက်အခဲ	၈၆၉
ရှင်းလင်းချက်	၈၃၅	နေရာ သတ်မှတ်ခြင်း	၈၇၀

မကြံဖူးသော နေရာ	၈၇၁	ကျွန်ုပ်၏ ကံကောင်းခြင်း	
ရင်ထုမနာ ဖြစ်ရခြင်း	၈၇၂	တစ်ချက်	၉၀၅
ကျွန်ုပ်ကို သိနှင့်သကိုး	၈၇၄	လူကဲခတ် မဝေးခြင်း	၉၀၆
လူတိုင်း မျက်စိတတ်ကြခြင်း	၈၇၅	ဥပုသ်တော် မန်ကျည်းပင်	၉၀၇
စိတ်ပျက်စရာကြီးပေတကား	၈၇၆	အဓိဋ္ဌာန်ပြုခြင်း	၉၀၈
လည်ပတ်လှသော ဘဇံ	၈၇၇	အားကိုးရသော ဌာနကြီး	၉၀၉
ထိတ်လန့်ရသော ည	၈၇၈	စိတ်ပြောင်းလဲပြန်ခြင်း	၉၁၁
ငိုအားထက် ရယ်အားသန်	၈၈၃	မူလ စိတ်ထားတစ်ခု	၉၁၂
ကြောက်အားကြီးသော		ဝမ်းချူခြင်း၏ ကျေးဇူး	၉၁၅
ချစ်ဆွေ	၈၈၅	ဖခင်၏ နောက်ဆုံးအချိန်	၉၁၆
ခြားနားချက်တစ်ခု တွေ့ရပုံ	၈၈၆	ကံကောင်းခြင်း တစ်ရပ်	၉၁၈
ကောင်းသည်ထင်သော		မိခင်နှင့် ဖခင် နှိုင်းယှဉ်ချက်	၉၁၉
စနစ်တစ်ခု	၈၈၇	သေကံကောင်းခြင်းဟူ၍	
ဒုတိယ ခြားနားချက်	၈၈၈	ရှိလေသလော	၉၂၁
ဘဝဟောင်းကို နှမြောခြင်း	၈၈၉	ဆန္ဒ မပြည့်ရှာခြင်း	၉၂၂
သူများနှင့်မတူသော အချက်	၈၉၀	အံ့ဩလောက်အောင်	
မရောင်းရချင် နေစေ	၈၉၁	စကားပီလှသူ	၉၂၃
မကြံဖူးသော အခြေအနေ	၈၉၃	ဩဝါဒ ပေးရခြင်း	၉၂၆
ကျေးဇူးတင်ခံရပုံ	၈၉၅	စာရေးဆရာအလုပ်	
တတိယ အံ့ဩစရာ	၈၉၆	ပြန်ကောက်ခြင်း	၉၂၇
စိုးရိမ်မိသော တံတားကြီး	၈၉၇	ညစခန်း ချရခြင်း	၉၂၈
မမျှော်လင့်သော အိပ်ရာ	၈၉၈	ထူးဆန်းသော ဒုက္ခတစ်မျိုး	၉၂၉
အကြွေးပေး ရဲလိုက်ပုံ	၉၀၀	အပြောင်းအလဲ၏	
ဘဇံ အံ့ဩခြင်း	၉၀၁	သက်သာခြင်း	၉၃၀
လက်မှတ် အခက်အခဲ	၉၀၂	မမျှော်လင့်သော မိတ်ဆွေ	၉၃၁
လုပ်မှ လုပ်ပလေ ငါ့ညီရယ်	၉၀၃	ထမင်းနှစ်နပ် ငတ်ခြင်း	၉၃၃

ဦးသိဒ္ဓိ	၉၃၄	လူတွင်ကျယ် ဖြစ်လာရပုံ	၉၇၂
ကျွန်ုပ်အကြောင်းကိုသိသူများ	၉၃၅	စစ်ဗိုလ်ကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်	၉၇၃
ဦးထင်၏ မျက်နှာ	၉၃၇	ဈေးလိုက်၍ ရောင်းခြင်း	၉၇၅
ပူလောင်လှသော ခရီး	၉၃၈	ကျွန်ုပ်၏ ဝါသနာတစ်ခု	၉၇၆
စာမူ စွဲပါ၏	၉၃၉	စတည်းချရပုံ	၉၇၇
လူအိုများ၏ အရသာ	၉၃၉	စိတ်ထင်သော ထမင်းတစ်နပ်	၉၇၉
အခက်အခဲ တစ်ခု	၉၄၂	ချမ်းလှသော ညတစ်ည	၉၈၁
ဘယ်လို လူကြီးပါလိမ့်	၉၄၃	ချမ်းသည်ထက် ချမ်းလာခြင်း	၉၈၄
အရဲစွန့်၍ မရပုံ	၉၄၄	မမေ့နိုင်သော ပျောက်ခြင်း	၉၈၄
ဝမ်းသာရသောတွေ့ခြင်းတစ်ခု	၉၄၅	ကျွန်ုပ်နှင့် ဆေးတံ	၉၈၅
စိတ်ကူးတစ်ခု ပေါ်လာခြင်း	၉၄၉	စာသုံးစောင် ရရှိခြင်း	၉၈၈
လက်လျှော့ရခြင်း	၉၅၁	ကိုအုန်းခင်က ခေါ်ခြင်း	၉၈၉
နောက်အကြံတစ်ခု	၉၅၂	ဟံသာဝတီက ခေါ်ခြင်း	၉၈၉
မြင်းစီးရသော ဇိမ်	၉၅၃	ချည်ကြမ်းလုံချည်ခေတ်	၉၉၁
အဘိဇ္ဈာ စိတ်လော	၉၅၅	မန္တလေးက တားကြပုံ	၉၉၂
ငါးနှင့် ခရသံ	၉၅၆	ကျွန်ုပ်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်	၉၉၄
သံသရာ ခရီးသည်များ	၉၅၇		
ဈာပနနှင့် ကြုံရခြင်း	၉၅၈	ပဉ္စမကဏ္ဍ	
ပထမဦးဆုံး ဂုဏ်ပြုပွဲ	၉၆၀	ဦးဖေသိန်းမှဆရာကြီးသို့	
ဦးထွန်းလှအောင်	၉၆၂		
မင်းကွန်း- ပဒု ခရီး	၉၆၄	ကျွန်ုပ်၏ ပယောဂကြောင့်	၉၉၆
သမ္မာအာဇီဝအလုပ် မဟုတ်	၉၆၅	အကျိုးတရားများ	၉၉၇
ကလောင်ကို ပြန်ကောက်ခြင်း	၉၆၆	လခ တိုးပေးခြင်း	၁၀၀၀
အင်္ဂလိပ်စစ်တပ် ဝင်လာခြင်း	၉၆၇	မာန လျှော့ကျပုံ	၁၀၀၂
စစ်သားနှင့် ဈေးသည်	၉၆၉	ကျေနပ်သည်များလည်းရှိခြင်း	၁၀၀၃
မိတ်ဆွေစစ်၏ အင်္ဂါ	၉၇၀	လောင်းကစားပွဲများ	၁၀၀၄

အကျပ်တွေ့လေပြီ	၁၀၀၆	စိတ်ကြမ်းသော ဘော်ဘီ	၁၀၃၆
စွန့်၍ ထွက်လာခြင်း	၁၀၀၈	အချစ်စမ်းခြင်း	၁၀၃၇
သောင်ပြင်လွှတ်သောခွေးပမာ	၁၀၁၀	လက်လွန်မိမတတ်	၁၀၃၈
ခရီးဆက်ရပြီ	၁၀၁၁	လူ့စကား နားလည်သလော	၁၀၄၁
ကြောက်ပဲကြောက်လွန်းသည်	၁၀၁၂	အထင်လွဲနေပုံ	၁၀၄၂
ချော့ရသော ခေါင်းကြီး	၁၀၁၃	ဘက်လိုက်သော ဘော်ဘီ	၁၀၄၃
ကရင်သောင်းကျန်းသူများ		ပတ်စဉ် ပျော်ပွဲစားထွက်ခြင်း	၁၀၄၄
ဝင်လာခြင်း	၁၀၁၅	အတင်းလိုက်လာခြင်း	၁၀၄၆
ဒိုင်းနမိုက် ခွဲခြင်း	၁၀၁၆	ပျော်ပွဲစား ထွက်ကြပုံ	၁၀၄၇
ဦးလှ လိုက်ခဲ့ပါတဲ့	၁၀၁၇	လူဝင်စား ပေလော	၁၀၄၉
ဗိုလ်မှူးကျင်နှင့် တွေ့ခြင်း	၁၀၁၈	ဗိုလ်ကျမှု ရောက်ခြင်း	၁၀၅၀
အနတ္တ ခေါင်းကြီးများ	၁၀၂၀	ဘော်ဘီနှင့် တိုင်နီ	၁၀၅၁
စမ်းသပ် အားထုတ်ခြင်း	၁၀၂၂	ဆန္ဒပြတတ်သော ဘော်ဘီ	၁၀၅၃
ကြိုးစားခဲ့ပုံ	၁၀၂၃	ကျွန်ုပ်၏ ထူးဆန်းချက်	
ထူးဆန်းသောအတွေ့အကြုံ	၁၀၂၄	တစ်ခု	၁၀၅၅
ဆက်လက်၍ စွန့်စားခြင်း	၁၀၂၅	တိုင်နီကလေး	၁၀၅၆
ဆရာတော်လည်း		ကိုယ့်ခွေး ကိုယ့်ကိုက်	၁၀၅၇
အခက်တွေ့၏	၁၀၂၇	ကျွန်ုပ်၏ အဆုံးအဖြတ်	၁၀၅၉
စမ်းသပ်နည်း	၁၀၂၇	ကြွက်စုတ်ကလေး	၁၀၆၀
ပြန်လာခဲ့ခြင်း	၁၀၂၈	ဂျူဒီ ရောက်လာခြင်း	၁၀၆၁
နှိုင်းယှဉ်ချက် ထုတ်ခြင်း	၁၀၂၉	ချမ်းသာကို လွမ်းမိခြင်း	၁၀၆၂
ကျွန်ုပ်၏ အတွေးအခေါ်	၁၀၃၁	မယ်ကြီးအိုကလေး ဂျူဒီ	၁၀၆၄
ဘာသာပြန်အလုပ်		ကျွန်ုပ်၏ တပည့်များ	
ပြန်ကောက်ရခြင်း	၁၀၃၂	(၁) သော်တာဆွေ	၁၀၆၄
ဟံသာဝတီက မေးပြန်ခြင်း	၁၀၃၃	အပြန်အလှန်	
သူကလေး ဘော်ဘီ	၁၀၃၄	နားလည်ခွင့်ရခြင်း	၁၀၆၇

ခုတစ်မျိုး ခုတစ်မျိုး	၁၀၆၈	သူ့ရောဂါနှင့် သူ့ဆေး	၁၁၀၀
(၂) ဖိုးကြီးမောင်(ငွေဥဒေါင်း)	၁၀၇၁	လမ်းလျှောက်ဖို့ ဝါဒဖြန့်ခြင်း	၁၁၀၁
မန်နေဂျာ ပေါ်လာခြင်း	၁၀၇၃	ဟာသသမား၏	
ဝေဖန်ရဲလွန်းခြင်း	၁၀၇၃	နည်းပရိယာယ်	၁၁၀၃
အင်္ဂလိပ် စကားပုံအတိုင်း	၁၀၇၅	ဦးလှ၏ ချီးမွမ်းချက်	၁၁၀၄
ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခြင်း	၁၀၇၇	အတားအဆီး သုံးခု	၁၁၀၅
သင်္ဘောစီးရခြင်း၏ ဖိမ်	၁၀၇၈	သဘာဝ မကျသော	
လမ်းလျှောက်ခြင်း၏		ယုံကြည်မှု	၁၁၀၆
အာနိသင်	၁၀၈၁	ကျွန်ုပ်ကို ကွန်မြူနစ်တဲ့	၁၁၀၇
စိုးရိမ်ရသော နေရာများ	၁၀၈၂	ထွက်မယ် ထွက်မယ်	၁၁၀၈
အားနာတတ်လွန်းခြင်း	၁၀၈၃	ကျွန်ုပ်၏ ဇာတာ	၁၁၁၀
ရှုမဝနှင့် အဆက်ပြတ်ပုံ	၁၀၈၄	ကတ်သတ်လှသော	
ဦးညွန့်နှင့် ဦးဆန်နီ	၁၀၈၅	ယူဘီအေ	၁၁၁၁
ဦးညွန့်က		ကိုဘငြိမ်းနှင့် ကျွန်ုပ်	၁၁၁၄
အားပေးသော်လည်း	၁၀၈၈	ဒဂုန်တာရာ	၁၁၁၇
မန်းမြေ နင်းရပြန်ခြင်း	၁၀၈၉	ဆရာကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်	၁၁၁၉
နေအိမ် ပြဿနာ	၁၀၉၀	ကျွန်ုပ်၏ လူပေါင်း မဆုံပုံ	၁၁၂၁
မြမျိုးလွင်နှင့် ကျွန်ုပ်	၁၀၉၁	လောင်းကစားခြင်း ကင်းပုံ	၁၁၂၂
လက်ဝဲစာပေ လေ့လာခြင်း	၁၀၉၃	အလန့်တကြား	
လူများစုအကျိုး ကြည့်ရမည်	၁၀၉၄	စိတ်ပျက်ခြင်း	၁၁၂၃
'မူ'ကို လက်ခံခြင်း	၁၀၉၅	ကံဆိုးပုံ တစ်ချက်	၁၁၂၅
မူမှန်သော်လည်း		မျက်နှာငယ်သော	
အလုပ် မှားနိုင်ခြင်း	၁၀၉၆	ကမ္ဘာငြိမ်းချမ်းရေးသမား	၁၁၂၆
မှားခြင်း၏ အကြောင်းရင်း	၁၀၉၇	ဦးညွန့်နှင့် ဆွေးနွေးခြင်း	၁၁၂၇
သံသယ ရှိစကောင်းသည်	၁၀၉၈	လူတွေ စွဲသော အချက်	၁၁၃၁

ရန်ကုန်အတွက် သမိုင်းဝင်နေ့ကြီး

ထိုနေ့မှာ ဒီဇင်ဘာလ ၂၂ ရက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် ရုံးသို့ သွား၍ အမှုဆိုင်ရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ရန်ကုန်ခရီးမှ လာရခြင်းနှင့် နှိုင်းစာလျှင် တရားခွင့်၌ စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်းများသည် မဖြစ်စလောက်သာ ကြာသည်ဟု ဆိုသင့်၏။ တစ်နာရီကျော်ကျော်နှင့်ပင် အချိန်စေ့၍ ရက်ချိန်းပေးလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ် ရုံးဆင်းလာခဲ့၍ မန္တလေးရှိ မိတ်ဆွေများ၏ အိမ်သို့ လည်ပတ်ရ၏။ မိမိပြုသောအမှု မဟုတ်ပါဘဲလျက် တရားခံဖြစ်နေသည်ဆိုကာ စကားတင်စီး ပြောတတ်ကြသော်လည်း ကျွန်ုပ်အဖို့မှာ မိမိ၏ဇာတိဖြစ်သော မန္တလေးမြို့သို့ တစ်လတစ်ခေါက် ဆိုသလို (သူ့စရိတ်နှင့်) လာရခြင်းအတွက် ဝန်လေးသည်မထင်ဘဲ အပြောင်းအလဲရ၍ ဦးနှောက်ပင် ကြည်လင်သေးသည်ထင်၏။ ထိုနေ့ ညရထားနှင့် ရန်ကုန်သို့ ပြန်လိုက်၍ ၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၃ ရက်နေ့နံနက်တွင် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ရာ ထိုနေ့သည်ကား ရန်ကုန်မြို့ သမိုင်းတွင် အမှတ်တရနေ့ထူးကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်ပါတော့သည်။ အကြောင်းမူကား ဂျပန်လေယာဉ်ပျံများသည် ထိုနေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို ပထမအကြိမ် ဖုံးများကြီချခြင်း ဖြစ်ပါသောကြောင့်တည်း။

ပေါ့လျော့သည့် ကင်းစောင့်တပ်

ကျွန်ုပ်သည် မန္တလေးမှ ပြန်ရောက်လာ၍ ထမင်းစားပြီးသည့် နောက် သူရိယတိုက်သို့ အလုပ်မဆင်းမီ အိမ်ဦးခန်း၌ ခေတ္တခဏ ပက်လက်လှန်လျက်ရှိစဉ် တဝီဝီမြည်သော အသံများကို ကြားသည်နှင့် နားစွင့်လျက်ရှိရာမှ 'ဝုန်းဝုန်း' မြည်သော အသံဆိုးကြီးများ ကြားရ၍ ကတိုက်ကရိုက် ထလိုက်မိသည်။ နောက်တစ်ခဏ၌ ၎င်းအသံများသည် အခြားမဟုတ်၊ လေယာဉ်ပျံများအပေါ်မှ ဗုံးများကြီချသည့် အသံများဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ ဖြစ်ရပုံမှာ ရန်ကုန်မြို့ကြီး၌ လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တ တစ်ပတ်နှစ်ပတ်မှစ၍ လေကြောင်းအချက်ပေး ဥဩများဖြင့် မကြာခဏ စမ်းသပ်ကာ မြို့သူမြို့သားများအား တပ်လှန့်လာခဲ့ရာ အဟုတ်တကယ် ဂျပန်လေယာဉ်ပျံများက ဗုံးကြီချရန် ရောက်လာကြသောအခါတွင်မှ ဗုံးလေးငါးလုံး ကြီချပြီးသည့်တိုင်အောင် ဥဩမဆွဲရသေးဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ ဤအကြောင်းကို ကျွန်ုပ် နောင်တွင် စုံစမ်းကြည့်သောအခါ ဂျပန်လေယာဉ်ပျံများသည် ရန်ကုန်မြို့သို့ ဝင်လာရာတွင် နေရှိသောဘက်မှ ဝင်လာကြခြင်းဖြစ်၍ လေယာဉ်ပျံစောင့်တပ်သားများသည် (နေ၏အရောင်ကြောင့်) ရန်သူ လေယာဉ်ပျံများကို မမြင်နိုင်ကြဘဲ ရှိကြသည်ဆို၏။ မည်သို့ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်မှာ ဗုံးကြီသံများနှင့် အချက်ပေးဥဩသံအနက် ဗုံးကြီသံကို ရှေးဦးစွာ ကြားလိုက်ရကြောင်း ကျမ်းကိုး၍ ထွက်ဆိုပုံပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ပက်လက်လှန်ရာမှ ကပျာကယာထပြီး အိမ်ရှေ့ဝရန်တာမှ အသံကြားရာဘက် (မြစ်ဘက်) သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်ရာတွင် ဖွေးဖွေးဖြူသော လေယာဉ်ပျံများကို အစင်းလိုက် အစင်းလိုက် ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် မြင်ရပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ နေအိမ်၌ ကျွန်ုပ်တို့လင်မယားအပြင် ခယ်မသားအမိ (ညီ၏မယား) တို့ရှိရာ "ဗုံးကြီတယ်" ဟု ကျွန်ုပ်က

ပြော၍ ကာကွယ်ရေးကျင်းရှိရာသို့ ဆင်းပြေးကြလေ၏။

အချောင်ရသော ဘွဲ့

ကာကွယ်ရေးကျင်းမှာ အိမ်သုံးလုံးရှိ လူများအတွက် စုပေါင်း တူးဖော်ထားခြင်းဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်သွားကြသောအခါတွင် ကျင်းထဲ၌ လူများ ပြည့်လှမတတ် ရှိနေကြလေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ အိမ်သားများကို ကျင်းထဲသို့ တွန်းထည့်၍ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်မူကား တွင်းဝတွင် ထိုင်ကာ လေယာဉ်များကို မော့ကြည့်လျက်ရှိ၏။ ဂျပန် တစ်ခေတ်လုံးတွင် ကျွန်ုပ်သည် ကာကွယ်ရေးကျင်းထဲသို့ တစ်ကြိမ် တည်းသာ ဆင်းခဲ့ဖူး၏။ ဤသည်မှာလည်း လူအများက ဝိုင်း၍ ဆူကြသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ဤအတွက်ကြောင့် အချို့လူများက ကျွန်ုပ်အား သတ္တိကောင်းပေသည်ဟု ချီးကျူးကြလေရာ အမှန်မှာ သတ္တိကောင်းသောကြောင့်မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်၏ တွက်ကိန်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အဆန်းအသစ်ဆိုလျှင် မြင်ချင်၊ ကြားချင်၊ ကြုံတွေ့ချင်သော ဝါသနာရှိလေရာ ထိုအတွက် အတော်အတန် စွန့်စားဖို့ ရန်လည်း အသင့်ရှိ၏။ တစ်ကြောင်းမှာလည်း တွင်းဝ၌ ထိုင်သော လူတစ်ယောက်ထက် တွင်းထဲမှလူများက ပို၍လုံခြုံသည်ဟု ကျွန်ုပ် မယူဆချေ။ ဗုံးတည့်တည့်ကျ၍ တွင်းဝမှ လူသေလျှင် တွင်းထဲကလူများလည်း သက်သာရာရကြမည်မထင်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မှာ ဂျပန်ခေတ်၌ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံများနှင့် ကြုံခဲ့ရာတွင် အချောင်သက်သက် သူရသတ္တိဘွဲ့ ရခဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ တစ်ခုတော့ရှိပါသည်။ ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံများ လာသောအခါ ပထမကြိမ်ကတည်းက မျက်လုံးဝိုင်းပြီး တောင်ပြေးမြောက်ပြေး ပြေးတတ်သော လူစားမျိုးတွင်ကား အပါအဝင်မဟုတ်။ အချက်အလက်ကို

စောင့်ကြည့်နိုင်အောင် သတိတရားရှိပါသည်။

ကိုယ်တွေ့မြင်ရပုံ

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ရှေ့၌ တူးထားသည့် ကာကွယ်ရေး ကျင်းထိပ်
 ဝ၌ ထိုင်လျက်ရှိစဉ် မြစ်ဘက်ဆီမှ ဗုံးအလုံးပေါင်း အမြောက်အမြား
 ချသည့်အသံများကို ကြားရ၏။ မော်တာသံများလည်း ကြားရ၏။
 ၎င်းဘက်သို့ကြည့်နေစဉ် လေယာဉ်ပျံနှစ်စင်းထိမှန်ပြီး မီးလောင်ကျ
 သွားခြင်းကို မြင်လိုက်ရ၏။ များမကြာမီ လေယာဉ်ပျံ (ကျွန်ုပ်၏ အထင်)
 ၅၀ ခန့်တို့သည် မြစ်ဘက်ဆီမှ ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ တည့်တည့် ကြီး
 ပျံလာကြခြင်းကို မြင်ရ၏။ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ရောက်ခါနီးတွင်
 ကျွန်ုပ်သည် ကျင်းထဲသို့ ခုန်ဆင်းရန် အကြံဖြစ်၏။ သို့သော် “ဘာထူး
 သေးသလဲ” ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မေးပြီး ခုန်မဆင်းဘဲ ဆက်လက်၍
 ကြည့်နေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဦးခေါင်းထက်သို့ ရောက်ခါနီးသောအခါ
 လေယာဉ်ပျံများသည် အရှေ့မှနေရောင်နှင့် ပန်ရသည်ဖြစ်၍ တပြောင်
 ပြောင်တလက်လက် ဖြစ်နေကြခြင်းကို မြင်ရ၏။ ကျွန်ုပ် အာရုံစိုက်မိ
 သည်ကား လေယာဉ်ပျံများမှ ဗုံးချသည်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ် မြင်နိုင်ရမည်
 ဆိုကာ ဗုံးများကို မျှော်ကြည့်နေ၏။ လေယာဉ်ပျံအုပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏
 ဦးခေါင်းပေါ်သို့ တည့်တည့်ကြီး ရောက်လာကတည်းက ကျွန်ုပ်တို့၏
 နေရာသို့ ရည်ရွယ်ချက်ထားပြီး ဗုံးများမချဟု ကျွန်ုပ်တွက်နိုင်၍ ကျွန်ုပ်
 တို့အတွက် စိတ်အေးသွားလေပြီ။ အကြောင်းမူကား ကျွန်ုပ်တို့၏ နေရာ
 သို့ ကျမည့်ဗုံးဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်တည့်တည့်သို့ လေယာဉ်ပျံ
 မရောက်မီက ဖြုတ်ချရမည်ဟု ကျွန်ုပ်တွက်မိသောကြောင့်ပေတည်း။
 လေယာဉ်ပျံများသည် ရန်ကုန်မြို့ပေါ်သို့ အုပ်စုနှစ်စုခွဲ၍ ပျံဝဲကြသည်
 ဆိုရာ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဦးခေါင်းထက်မှ အုပ်စုမှာ ၅၀ ခန့် ရှိလိမ့်မည်

ထင်၏။ ဗုံးဖြုတ်ချခြင်းကို မမြင်ရ၍ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် စိတ်အေးလျက် ရှိစဉ် (ကျင်းထဲမှ လူများမူကား ဤအခြင်းအရာများကို ဘာမျှမသိနိုင် သဖြင့် ကုပ်၍သာ ကြောက်နေကြသည်။) တစ်ခဏ၌ ဂျပန်လေယာဉ်ပျံ တစ်စင်းကို မော်တာထိမှန်သဖြင့် ထက်ပိုင်းပြတ်ကာ မီးလောင်ခြင်းကို ကျွန်ုပ် မြင်လိုက်ရသည်။ “လေယာဉ်ပျံတစ်စင်းကိုမှန်လို့ မီးလောင်ကျ တယ်ဗျို့” ဟု ကျွန်ုပ်က ကျင်းထဲကလူများအား ပြောလိုက်ရာ ယောက်ျားများက “ဟုတ်လားဗျို့” ဟု မေးဖော်ရသော်လည်း မိန်းမများ ကမူ “ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကြည့်တော်မူပါ” ဟု ပြန်ပြောကြသည်။ မီး လောင်လျက်ရှိသော လေယာဉ်ပျံတစ်ခြမ်းသည် အနောက်ဘက် (စမ်း ချောင်းဘက်) သို့ ထိုးကျသွား၍ ကျွန်ုပ်သည် ကျန်သောတစ်ခြမ်းကို ကောင်းကင်၌ ရှာလျက်ရှိစဉ် ဘော့လုံးခန့်ရှိသည်ထင်ရသော အဖြူ လုံးကလေးနှစ်လုံးကို မြင်ရ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ ပျက်ကျသော လေယာဉ်ပျံမှ လေထီးဖြင့် ဆင်းလာသော လေသူရဲနှစ်ယောက်ဖြစ်သည် ဟု ကျွန်ုပ် တွေးဆနိုင်သည်။ သို့ဆိုလျှင် လေထီးကျမည့်နေရာသို့ အင်္ဂလိပ်စစ်သားများ လိုက်၍ ဖမ်းကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်တွေးထင်မိ၏။ သို့ရာတွင် များမကြာမီအတွင်း လေထီးနှစ်ခုအနီး၌ မီးခိုးလုံးကလေး များ ဖွေးခနဲဖွေးခနဲ ပေါ်လာခြင်းကိုမြင်ရ၍ မော်တာနှင့် ပစ်ခြင်းဖြစ် သည်ဟု ကျွန်ုပ် တွေးနိုင်၏။ အချို့မီးခိုးလုံးကလေးများသည် လေ ထီးနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ပေါ်၍ အချို့မှာ (ကျွန်ုပ်အထင်) အတော် နီးကပ်သည်ကို တွေ့ရ၏။ အကြောင်းခြင်းရာကို ရိပ်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင် နက် စိတ်ကူးသမားတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း လေထီး၌ အပနေရ သည့် လေသူရဲနှစ်ယောက်၏ ဒုက္ခကို ကျွန်ုပ် သတိရသည်။ အကာ အကွယ်လည်းမရှိ၊ ပြေးလည်းမပြေးနိုင်။ ပြုသမျှ ခံနေကြရလေသည် တကားဟူ၍ စဉ်းစားမိသည်။ များမကြာမီ လေသူရဲတစ်ယောက်အား

မော်တာထိမှန်ခြင်းကို မြင်လိုက်ရ၍ သူ၏ကိုယ်တစ်ပိုင်းမှာ လမ်းမတော် တိုက်တစ်လုံး၏ ကောင်းကင်မှန်ပေါက်မှ ထိုးဆင်းကျလာသည်ဟု နောင်တွင် ကြားလိုက်ရသည်။ ဤအဖြစ်အပျက်ကို မြင်ရခြင်းသည် ကျွန်ုပ်အဖို့ ပထမအကြိမ်ဖြစ်သော်လည်း စွန့်စားရသော အန္တရာယ်နှင့် မြင်ရသော အတွေ့အကြုံသည် 'ထေ' မိ သည်ဟု ယူဆကာ၊ နောင်ပုံးကြံခြင်းများကို ကြည့်မြင်ကြည့်၍ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းလျော့ပါးသွားပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ သဘာဝအားဖြင့် သတ္တိကောင်းလှသူတစ်ယောက် မဟုတ်သော်လည်း ရိုက်ဒါဟက်ဂ်၊ ကိုနင်းဒွိုင်းလ်နှင့် အခြားများစွာသော စွန့်စားခန်းဝတ္ထုများကို ဖတ်ခဲ့ရဖူးခြင်းကြောင့် ကြောက်ရခြင်းကိုပင် အရသာတစ်မျိုးဟု ယူဆရာ တဖြည်းဖြည်း အကြောက်လျော့လာခြင်းဖြစ်သည်ဟု ထင်မိပါသည်။

ရွတ်သော လူနှစ်ယောက်

ဂျပန်လေယာဉ်ပျံများ ပြန်သွားသည့်နောက် များမကြာမီ ကိုခင်မောင်တင့်ရောက်လာ၍ ရန်ကုန်မြို့ကို နှစ်ယောက်သား လှည့်လည်ကြည့်ရှုကြ၏။ ဗုံးကျသောနေရာ အမြောက်အမြားအနက် သူရိယတိုက်အနီး၌ကျသော တစ်လုံးကို အထူးမှတ်မိသည်။ ကျွန်ုပ်၏ တွေးဆချက်အရ ဂျပန်လေယာဉ်ပျံများသည် မည်သည့် အဆောက်အအုံဟူ၍ ရည်ရွယ်သည့် လက္ခဏာ မရှိ။ မြို့သူမြို့သားများ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ပြီး၊ စိတ်ဓာတ် ကျဆင်းစေရန်အတွက်မျှသာ ရည်ရွယ်ဟန်တူလေသည်။ အနစ်နာဆုံးရပ်ကွက်မှာ ဗိုလ်တထောင်ရပ်ကွက်ဖြစ်လေရာ ထိုခေတ်သတင်းစာများ၏ ခန့်မှန်းချက်အရ စုစုပေါင်း လူ ၃၀၀၀ ကျော်သေသည်ဟု ဖော်ပြခြင်းကို ကျွန်ုပ်မှတ်မိသည်။ အရပ်သားများ၏ ခန့်မှန်းချက်မူကား သောင်းချီပြောကြ၏။ သို့ရာတွင် ဆေးရုံများနှင့် သင်္ချိုင်း

များက သက်သေခံလျက်ရှိရာ ကိုခင်မောင်တင့်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ညနေ ခင်းတွင် ၎င်းဌာနများသို့သွား၍ အကဲခတ်ကြသေး၏။ သတင်းစာများ ၏ ခန့်မှန်းခြေမှာ မဆိုးလှဟု ကျွန်ုပ်တို့ယူဆသည်။ ရန်ကုန်မြို့သည် ကုလားပေါများသောမြို့ ဖြစ်ရသည့်အထဲတွင် ဗိုလ်တထောင် ရပ်ကွက် သည်လည်း အထူးသဖြင့် ကုလားကူလီ (ဂေါ်ရင်ဂျီ) ပေါများသော ရပ်ကွက်ဖြစ်သောကြောင့် ကုလားသင်္ချိုင်းများမှာ အလောင်းချင်းထပ်၍ ပုံထားရခြင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ မြင်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်သည် အလောင်းများကို မြင်ရလွန်းသဖြင့် အော်ဂလီဆန်မတတ် ရှိနေကြသော် လည်း ‘ခပ်ရွတ်ရွတ်’ လူနှစ်ယောက်ဖြစ်၍ အိမ်သို့မပြန်လိုသေးဘဲ ရမ် အရက်ဝယ်သောက်ပြီး သင်္ချိုင်းစုံအောင် လိုက်၍ကြည့်ကြသည်။ ကိုခင် မောင်တင့်သည် ခပ်ပုပု ခပ်နုနု လူတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း ‘ရွတ်’ သည့်နေရာတွင် မခေလှဟု ကျွန်ုပ် အသိအမှတ်ပြုလိုက်ရသည်။

ဝါသနာတူသူ နှစ်ယောက်

နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း သူရိယတိုက် ပိတ်ထားသည်ဖြစ်၍ ကိုခင်မောင်တင့်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ရန်ကုန်မြို့၌ ဗုံးချထားသည့် နေရာ များကို အသေးစိတ်လိုက်၍ ကြည့်ကြ၏။ ဗုံးများ၏ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် ကို ပထမအကြိမ် မြင်တွေ့ရဖူးသည့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်သည် ဘတ်စ်ကားလည်းမရှိ၊ လန်ချားလည်းမရှိ၊ ကိုယ်ပိုင်ကားလည်းမရှိဘဲ သတင်းကြားရာအရပ်များသို့ ခြေကျင်လျှောက်ကာ ရောက်အောင် သွား ကြည့်ကြသည့် လုံ့လဝီရိယကား မသေးလှဟု ဆိုသင့်သည်ထင်၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် သတင်းစာတိုက်သို့ သတင်းပေးရန်လည်း ရည်ရွယ် ချက်မရှိ။ ကျွန်ုပ်လည်း ယခုကဲ့သို့ မှတ်တမ်းရေးဖို့ ထိုစဉ်က အကြံမရှိ ပါဘဲလျက် တမင်သက်သက် ကြည့်လိုမြင်လိုသည့်ဇော (Curiosity)

ဖြင့် လှည့်လည်ကြည့်ရှုကြခြင်းဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်သည် ဤ အလုပ်မျိုးတွင် အတော် 'ဖက်မိ' သည်ဟု ဆိုသင့်ပေသည်။ ကိုသိန်းဖေ ဆိုလျှင်ကား ဤမျှလောက် အပင်ပန်းခံလိမ့်မည်မဟုတ်။ အကယ်၍ သူပါအောင် ခေါ်ရလျှင်လည်း 'ရမ်'ဖိုး အတော် ကုန်ခံရပေလိမ့်မည်။ ယနေ့ လှည့်လည်ကြည့်ရှုရာတွင် ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကို အထိခိုက်ဆုံးသော အခြင်းအရာသည်ကား သိမ်ကြီးဈေးကြီးပင်ဖြစ်၏။ သိမ်ကြီးဈေးကြီး မှာ အခါခပ်သိမ်း ကြိတ်ကြိတ်တိုးအောင် စည်ကားသော ဌာနကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပါလျက် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် ခြေကျင်လျှောက်သွားကြသည့် နေ့ ၁၂ နာရီအချိန်ကြီးတွင် လူသူဆို၍ နှစ်ယောက်သုံးယောက်မျှသာ တွေ့ရပြီး ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် လမ်းလျှောက်သွားသည့် ခြေသံများသည် ကျွန်ုပ်တို့အား ထိတ်လန့်စေမတတ် မြည်ဟိန်းဆူညံလျက် ရှိပါတော့သည်။ တောနက်ကြီးထဲ၌ တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် ကြောက်စရာကောင်းပါ၏။ သို့ရာတွင် စည်ကားလှသော မြို့ကြီးအလယ်၌ အစည်ကားဆုံးသော ဌာနတစ်ခုတွင် အစည်ကားဆုံးသော အချိန်အတွင်း တိတ်ဆိတ်ခြင်းကား (မကြုံရဖူးခြင်းအတွက်ကြောင့်) သာ၍ ထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။ ဘိန်းစားတစ်ယောက်က “နောင်ကြီးတို့လား” ဟု နောက်က မေးလိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ လန့်ခုန်မိမတတ် ထိတ်သွားမိ၏။ နောက်ဆုံး၌ ကျောက်မြောင်းဘက်သို့ ပြန်လာကြ၍ ကွမ်းခြံဘူတာရုံအနီးရှိ သင်္ချိုင်းတစ်ခုတွင် လူစည်ကားနေခြင်းကို မြင်သည်နှင့် ဝင်ကြည့်မိကြရာ၊ ကုလားအလောင်း အပြတ်အသတ်၊ အကြီးအငယ်၊ အထီးအမ အရွယ်အစားအမျိုးမျိုး စုပုံထားခြင်းကို မြင်ရ၏။ အလောင်းများမှာ ယမန်နေ့က ဗုံးထိသေဆုံးထားခြင်းဖြစ်သောကြောင့် အတော်နံစော်လျက် ရှိပြီဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ မခံမရပ်နိုင်သဖြင့် လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် နှာခေါင်းကို ပိတ်ရသော်လည်း ကိုခင်မောင်တင့်မူကား ဘာမျှမဆိုဘဲ

နေနိုင်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများနှင့် အရာရာတွင် စိတ်ထဲက နှိုင်းယှဉ်တတ်သော ဝါသနာရှိလေရာ ဤအချက်ကား ကိုခင်မောင်တင့်က သာပေသည်ဟု အသိအမှတ်ပြုခဲ့မိ၏။ အခြားသော အချက်တစ်ခု သာသေးသည်မှာကား ကိုခင်မောင်တင့်သည် ကျွန်ုပ်နှင့် လမ်းတွင်မခွဲဘဲ ကျွန်ုပ်၏အိမ်သို့ရောက်အောင် ပို့ပြီးမှ (ခြောက်နာရီ လောက်တွင်) ပြန်သွားလေသည်။ သူသည် ကျွန်ုပ်ထက် အသက်သုံးနှစ်ကြီးသည့်အလျောက် စကားပြောရာ၌ ခပ်စီးစီး ပြောတတ်သော်လည်း (ကျွန်ုပ်အား ‘မောင်ဖေသိန်း’ ဟုခေါ်သည်။) လူကြီးသဖွယ် တာဝန်ယူသော နေရာများလည်း ရှိပါပေသည်။ သို့သော် သူ ထိပေါက်စဉ်က ငွေငါးကျပ်ပေးခြင်းနှင့် ပေးပုံပေးနည်းကိုမူကား ကျွန်ုပ်တော်တော်နှင့် မကျေနိုင်။ မိခင်အကြောင်းကို သူချီးမွမ်းသည်တွင်မှ လုံးဝ စာရင်းဖျက်နိုင်ပါတော့သည်။ မေ့နိုင်သည်ကား မဟုတ်၊ ခွင့်လွှတ်နိုင်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။

ဒုတိယမို့ ဗုံးကြဲခြင်း

နောက်တစ်နေ့ ဒီဇင်ဘာလ ၂၅ ရက် (ခရစ္စမတ်နေ့) တွင် ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို ဂျပန်တို့ ဒုတိယအကြိမ် ဗုံးကြဲချပြန်၏။ ဗြိတိသျှ အစိုးရလက်ထက်တွင် ခရစ္စမတ်ပွဲတော်နေ့သည် (ခရစ်ယာန်အစိုးရ ဖြစ်သည်အလျောက်) အရေးကြီးသော နေ့ထူးနေ့မြတ်ဖြစ်ပေရာ ဂျပန်တို့သည် အင်္ဂလိပ်များ မပျော်နိုင်ကြစေရန်အတွက် ၎င်းနေ့ကို တမင်ရွေးပြီး ဗုံးကြဲချဟန်တူ၏။ ဗုံးကြဲပုံကြဲနည်းနှင့် မြို့သူမြို့သားများ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ကြပုံ အဖြစ်သနစ်မှာ ပထမအကြိမ်အတိုင်းပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့အိမ်၌ ကျွန်ုပ်တို့ လင်မယားအပြင် ခယ်မနှင့် သမီးကလေး ရှိကြကြောင်း ဖော်ပြခဲ့ဖူးရာ ၎င်းတို့သည် ပထမအကြိမ် ဗုံးကြဲ

ကတည်းက ပြောင်းရွှေ့သွားကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လင်မယားသာ ရှိတော့သည်။ ခယ်မသည် ကျွန်ုပ်၏ညီနှင့် ကွဲကွာနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ နေအိမ်၌ မှီခိုလျက်ရှိရာ ဗုံးကြဲသောအခါ၌ ၎င်း၏ဆွေမျိုးများထံသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားလေ၏။ ‘အရေးကြီး သွေးနီးရာ’ ဟူသော စကားပုံကို ကျွန်ုပ် သတိရမိ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် ခယ်မနှင့် သူ၏သမီး အပေါ်တွင် တာဝန်ထမ်းစိတ် အတော်ကြီး ပေါ့လျော့သွားခဲ့လေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်အပေါ်၌ မည်သူက မည်သည့်အချက်၌ တော်ပါပေသည်။ မည်သူက မည်သည့်အချက်၌ ရှော်လှသည် စသော အခြင်းအရာများကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ တင်ပြရန်မလိုသောကြောင့် စေ့စုံအောင် ဖော်ပြခြင်းမပြုသော်လည်း စိတ်ထဲ၌မူကား အကောင်းကိုဖြစ်စေ၊ အဆိုးကိုဖြစ်စေ မေ့နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ အဆိုးအတွက် လက်တုံ့ပြန်ရန် မှတ်ထားခြင်းကား မဟုတ်။ သို့ရာတွင် ၎င်းအတွက် မေတ္တာပျက်ကွက်သွားခြင်းကိုမူကား ကျွန်ုပ် မတတ်နိုင်ဘဲ ရှိပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဘာမဆို မမေ့တတ်ခြင်းကား ကျွန်ုပ်၏ဝါသနာ ဖြစ်ပါသည်။

ပီတိဖြစ်ရသော စကားတစ်လုံး

ထိုနေ့ ဗုံးချပြီး၍ ကျွန်ုပ် လည်ပတ်ကြည့်ရှုပြီးရာမှ ပြန်ရောက်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့၏ နေအိမ်အောက်ထပ်တွင် လူစည်ကားလျက်ရှိခြင်းကို တွေ့ရ၏။ ဤအိမ်မှာ အထက်ထပ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ဦးတည်းနေ၍ အောက်ထပ်မှာမူ နှစ်ခန်းဖွဲ့ထားပြီး နှစ်အိမ်ထောင် နေထိုင်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အောက်ထပ်တစ်ခန်း၌ အဝတွင် ထိုင်လျက်ရှိသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို မြင်ရ၍ တန့်ခနဲ ရပ်မိ၏။ ဤမိန်းမကား ၎င်းအခန်း၌ နေထိုင်သူမဟုတ်ကြောင်း ချက်ချင်းသိသည့်ပြင် ကျွန်ုပ် မြင်ဖူးပါသည်ဟူ၍လည်း ထင်မိ၏။ မြင်ဖူးသည်မှာ တော်ရုံ

တန်ရုံမဟုတ်၊ ကြာကြာကြီးမြင်ဖူးသည်ဟူ၍လည်း သိရသည်။ သို့သော် ဘယ်သူဘယ်ဝါဖြစ်သည်ဟု မဖော်နိုင်ခြင်းအတွက်ကြောင့် ကျွန်ုပ် မခံချင်ဘဲဖြစ်နေ၏။ ထိုမိန်းမကမူ ကျွန်ုပ်အား သူစိမ်းပြင်ပြင် တစ်ယောက်နေဖြင့်သာ ကြည့်နေ၏။ ကျွန်ုပ်ကား သိချင်လှပြီဖြစ်၍ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ရလေပြီ။

“အစ်မကြီးကို ကျွန်တော်မြင်ဖူးတယ် မှတ်ပါတယ်၊ ဘယ်ကပါလဲခင်ဗျာ” ယင်းသို့မေးရင်း ကြည့်လိုက်စဉ် ထိုမိန်းမ၏ ငယ်မျက်နှာသည် စိတ်ထဲ၌ ကွက်ခနဲပေါ်လာ၏။ ဘယ်သူဟူ၍ကား မဖော်နိုင်ချေ။

“ကျွန်မ ဧည့်သည်ပါ အစ်ကိုကြီးရှင်၊ ဒီမှာ တူမကလေးများရှိလို့ ခေတ္တလာခဲ့ပါတယ်”

“ဧည့်သည်မှန်းတော့ ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ကျွန်တော်က မြင်ဖူးမှန်းသိလျက်နဲ့ ဖော်မရလို့ခင်ဗျာ၊ ဇာတိက ဘယ်ကပါလိမ့်”

“ကျွန်မ မန္တလေးကပါရှင်”

ဤမျှဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်၏မျက်စိထဲ၌ သူ၏ငယ်ရုပ် ကွက်ခနဲ ပေါ်လာခဲ့လေပြီ။

“ခင်ဗျား စိန်ဆင်၊ ဒေါ်စိန်ဆင် မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ အစ်ကိုကြီးက ဘယ်သူပါလိမ့်”

“ကျွန်တော့်ကိုတော့ ခင်ဗျားသိမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

မိန်းမသည် ရုတ်တရက် ပြုံးလိုက်ရာ ငယ်ရုပ် သာ၍ ပေါ်လာသည်။

“ရှင်က ပွဲကြည့်ပရိသတ်ထဲက နေမှာပေါ့”

“ဒီလောက်တော့ မကတတ်ဘူးဗျာ၊ ပလွေဆရာဘတို့ အိမ်ကို ခင်ဗျားတို့ ခဏခဏ ဝင်လာတတ်တယ်မဟုတ်လား၊ ဂုန္တန် ဆေးရိုးဝင်းလေ”

“မှတ်မိပါတယ်ရှင်”

“ဆရာဘာ အိမ်နားမှာ ပိန်းတန်းဖိနပ်လုပ်တဲ့ အိမ်တစ်အိမ် ရှိတယ် ဟုတ်လား”

“ဪ... မှတ်မိပြီ၊ ရှင်က အဲဒီအိမ်က အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသားလား”

ကျွန်ုပ်က ဟုတ်ကြောင်းဝန်ခံရင်း ၎င်းစကားကလေးတွေ အတွက် ပီတိဖြစ်မိသေးသည်။ ပီတိဖြစ်ခြင်းက ဤသို့သော အကြောင်းကြောင့် ပေတည်း။

ကျွန်ုပ်သည် စံဒေဝီကို ပိုးပန်းလျက်ရှိစဉ် သူငယ်ချင်းများနှင့် အငြိမ့်ပွဲ၊ ဇာတ်ပွဲ၊ ရုပ်သေးပွဲ စသည်များကို အများဆုံးကြည့်ခဲ့သော အချိန်အခါဖြစ်၏။ အငြိမ့်မင်းသမီးများအနက်တွင် ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိ၌ အချောဆုံး အလှဆုံး ချစ်စရာအကောင်းဆုံး ထင်ခဲ့မိသူမှာ စိန်ဆင်ပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုစဉ်က စံဒေဝီကို အကြိုက်ဆုံးဖြစ်သော်လည်း စိန်ဆင်၏ လှပခြင်းကိုလည်း အသိအမှတ်မပြုဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ ၏။ လှပါပေသည်ဟု စိတ်ထဲက ချီးမွမ်းမိသော်လည်း ပိုးပန်းချင်သော စိတ်မျိုး ရှိသည်မဟုတ်။ တတ်နိုင်လျှင် သူ့အငြိမ့်ပွဲကို နေ့တိုင်း ကြည့်လို ခြင်းမျှသာဖြစ်ပါသည်။ အငြိမ့်မင်းသမီးတစ်ယောက်ကို ပိုးပန်းရာမှာ လည်း သုံးနိုင်၊ ဖြုန်းနိုင်၊ ပေးနိုင်၊ ကမ်းနိုင်သော သူဌေးသားများ၏ အလုပ်ဖြစ်ပေရာ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့သော ဖိနပ်ထောင်ဆရာတစ်ယောက်၏ သားတစ်ယောက်အဖို့မှာ အိပ်မက်မက်ဝံ့သော ကိစ္စမဟုတ်ပါ။ သို့ရာ တွင် စိန်ဆင်သည် ၎င်း၏အမေကြီးနှင့်အတူ ပလွေဆရာဘာ၏ အိမ်သို့ လာသောအခါများတွင် ကျွန်ုပ်တို့၏အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်သွားရသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်နှင့် ကြိမ်ဖန်များစွာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ခဲ့ရဖူး၏။ ကျွန်ုပ်ကမူ အလွန်သဘောကျ၍ အံ့ဩချီးမွမ်းသော မျက်နှာမျိုးနှင့် ရိုးသားစွာ ကြည့်မိရုံမှတစ်ပါး မည်သည့်ကြံရွယ်ချက်မျှမရှိ။ ချစ်ကြိုက်ခြင်းကို

ဖော်ပြစရာမရှိ။ စံဒေဝီကဲ့သို့ ချစ်ကြိုက်သည်လည်းမဟုတ်၊ ရိုးသားစွာ ချီးကျူးခြင်းမျှသာဖြစ်၏။ ဤကဲ့သို့ သုံးလေးကြိမ်မျှ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိ ကြသောအခါ စိန်ဆင်သည် ကျွန်ုပ်အား စိတ်ဝင်စားခြင်းရှိသော မျက်နှာထားမျိုးနှင့် ကြည့်သည်ဟု ထင်မိ၏။ တစ်နေ့သ၌ ပလွေဆရာဘက ကျွန်ုပ်အား “မစိန်ဆင်က မင်းကိုမေးတယ်မောင်၊ ငါက အင်္ဂလိပ်ကျောင်းမှာ ကိုးတန်းသမားကလေးလို့ ပြောလိုက်တယ်” ဟု ပြောသော်လည်း၊ အငြိမ့်တီးလုံးဆရာများသည် အပိုးအပန်းဝါသနာပါသော ကာလသားများအား ‘လှိုမ့်’ ၍စားတတ်သော အလေ့အကျင့်ရှိခြင်းကို ကျွန်ုပ်သိသောကြောင့် ကျွန်ုပ်အား ‘လှိုမ့်’ ခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်ဆိုကာ သူ၏စကားကို အယုံအကြည်မရှိချေ။ သို့ရာတွင် ဆရာဘ၏အိမ်သို့ မစိန်ဆင် လာတိုင်း ကျွန်ုပ် ဘာလုပ်နေသည်ဖြစ်စေ ထပြီး ကြည့်မိအောင် ကြည့်လိုက်သည်သာဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ထိုညနေက သီတာလမ်းနေအိမ်၌ မစိန်ဆင်နှင့် တွေ့ကြ၍ သူက “အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသား မဟုတ်လား” ဟု မေးလိုက်သောအခါ ပလွေဆရာ ပြောစကားသည် အမှန်ပင် ဖြစ်သည်ဟု သိရ၍ ကျွန်ုပ် ပီတိဖြစ်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သံဝေဂ ဖြစ်ရပုံ

ကျွန်ုပ် ဝမ်းပန်းတသာ ဖြစ်ရခြင်းကို မြင်၍ မစိန်ဆင်က “ထိုင်ပါဦးလားရှင့်၊ ခု ဘယ်မှာနေပါသလဲ” မေးကာ ဖိတ်ခေါ်ရာတွင် ကျွန်ုပ်က အပေါ်ထပ်မှာ နေကြောင်းပြော၍ အနီးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ထိုင်ခြင်းကား အခြားကြောင့်မဟုတ်၊ ရှေးက မစိန်ဆင်နှင့် ယခု မစိန်ဆင်တို့၏ ကွာခြားပုံကို နီးကပ်စွာ လေ့လာလိုသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ၌ တအံ့တဩ ချီးမွမ်းမိခဲ့သော မစိန်ဆင်၏ ရုပ်မှာကား ထိုင်မသိမ်းအင်္ကျီ၊ ကတ္တီပါဘောင်းဘီ ရွှေဇာသပ်လျက်၊ ခေါင်းပေါင်း

ကလေးပေါင်းကာ ယောက်ျားကလေးလိုဝတ်ပြီး “သိန်းထိုက်တဲ့ စိန်ဆင်မေ သိန်းထိုက်တဲ့ စိန်ဆင်မေ၊ ဝတိံသာ ဘုံဆိုက်အောင် အလိုဗျာ၊ တီးလိုက်ရပါတော့မယ်” ဟုသီဆိုရင်း အိုးစည်တီးသော ပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်လေရာ ယခုမစိန်ဆင်မှာ အသက် ၅၀ ကျော်အရွယ်ဖြစ်၍ ပါးရေများ တွန့်လိမ်စပြုနေသည့်ပြင် ဗုံးကျင်းထဲမှ ထလာခဲ့သည့် လက္ခဏာနှင့် မဖြိုးမလိမ်း မဆင်မပြင် မယ်ကြီးအိုဟန်ဖမ်းနေသော မစိန်ဆင် ဖြစ်နေတော့သည်။ ဤတွင် ကျွန်ုပ် စဉ်းစားမိသည်မှာကား အလွန်ကြည့်ကောင်းလှသည်ဟူ၍ ငါက တစ်မိမိမိမိ ကြည့်ခဲ့မိဖူးသော မစိန်ဆင်သည် ဤအဖြစ်မျိုးသို့ ရောက်နေသည်ဆိုလျှင် ဘယ်တုန်းကမှ ကြည့်ကောင်းလှသည် မဆိုနိုင်သည့် ငါ၏ရုပ်သည်ကား အတော် အရုပ်ဆိုးလျက် ရှိနေတော့မည်တကားဟု စဉ်းစားကာ ဇရာ၏ သဘာဝနှင့် ပတ်သက်၍ တော်တော်ကြီး သံဝေဂ ဖြစ်မိပါသည်။ ဤတွင် ကျွန်ုပ်သည် မစိန်ဆင်နှင့် ကြာရှည်စွာ စကားမပြောချင်တော့ဘဲ ခပ်တိုတိုနှင့် ဖြတ်၍ အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားလေရာ မစိန်ဆင်ကိုယ်တိုင် အံ့ဩသည့် လက္ခဏာနှင့် ငေးကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုနေ့အဖို့၌ ကျွန်ုပ်မှာ ဗုံးတွေကကျ၊ အလောင်းတွေကိုလည်း မြင်ခဲ့ရသည့်အထဲတွင် အလွန် အထင်ကြီးခဲ့မိသော မစိန်ဆင်၏ ရုပ်ပြောင်းလဲခြင်းကို မြင်ရသည်နှင့် စိတ်တစ်မျိုးဖြစ်ပြီး မစိန်ဆင်အား ရှောင်ကွင်းနေခဲ့ရာ သူပြန်သွားခြင်းကိုပင် ဆင်း၍ နှုတ်မဆက်လိုက်တော့ချေ။

စောရနက္ခတ်၏ အသုံးဝင်ပုံ

ဒီဇင်ဘာလ ၂၅ ရက်နေ့၌ ဂျပန်က ဗုံးကြဲချပြီးသည်နောက် လူများသည် ပြောင်းရွှေ့ကုန်ကြတော့ရာ ၂၀ ရက်နေ့တွင် သီတာလမ်းတစ်လမ်းလုံး၌ လေးငါးအိမ်မျှသာ လူရှိတော့သည်။ ကျန်ရစ်သော

လူများမှာလည်း လုပ်စားကိုင်စား အတန်းအစားဖြစ်ကြ၍ တတ်နိုင်သူ ဟူသမျှ ထွက်ပြေးကုန်ကြလေပြီ။ ကျွန်ုပ်မှာ တတ်နိုင်သမျှ တောင့်ခံ သည့်အထဲက ဖြစ်သော်လည်း မစိုးမှာ မျက်နှာကလေးငယ်ငယ် ဖြစ်နေ ရှာလေပြီ။ အိမ်ချင်းကပ်လျက်ရှိသော ကိုသိန်းဖေအစ်ကို ကျွန်ုပ်တို့၏ အိမ်ရှင်ဦးစံမင်းသည်လည်း သားမယားများကို အဝေးသို့ပို့၍ (ဘယ်သို့ မဆိုနိုင်) သူတစ်ယောက်တည်း အိမ်စောင့်လျက် ကျန်ရစ်လေပြီ။ ရန် ကုန်မှ မန္တလေးသို့ မီးရထားတစ်စင်း နံနက်စောစောထွက်သည်ဟု သိရသော်လည်း သေတ္တာနှင့် အိပ်ရာလိပ်လောက်ကိုမျှ သယ်ယူရန် ကားမရှိ၊ ရထားမရှိ၊ လန်ချားမရှိ၊ ကူလီမရှိ၊ ဘာမျှမရှိသောကြောင့် ဘူတာသို့သွားရန်ပင် ခဲယဉ်းလှသည်။ အိပ်ရာလိပ်လောက်မျှ မပါဘဲ ကိုယ်လွတ်ထွက်သွားကြရန်မှာလည်း စိတ်မကူးတတ်အောင် ဖြစ်နေ ၏။ ဤသို့သော အခြေအနေတွင် နေ့လယ် ၁၂ နာရီလောက်၌ ကိုခင် မောင်တင့် ပေါက်လာ၏။ သူ၏မယားကို ဟင်္သာတသို့ ပို့လိုက်ပြီး၍ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အဖော်လုပ်ပြီးနေရန် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပြော၏။ ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း ဤအရပ်ထဲ၌ လူသူမရှိတော့သဖြင့် အညာသို့ သွား လိုကြောင်း၊ သို့ရာတွင် အိပ်ရာလိပ်ကလေးမျှပင် သယ်ယူဖို့ ခဲယဉ်း လျက်ရှိကြောင်း ပြောပြရလေသည်။

ဤတွင် ကိုခင်မောင်တင့်က “နေကြဦးဗျ၊ ကျုပ် ကြံဦးမယ်” ဟုဆိုကာ အပြင်သို့ ထွက်သွားလေသည်။ တစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါ ကိုခင်မောင်တင့်သည် လန်ချားတစ်စီးကို သူကိုယ်တိုင်ဆွဲလျက် ပေါ် လာ၏။ ကျွန်ုပ်တို့က အံ့ဩစွာနှင့် ကြည့်နေကြစဉ် ကိုခင်မောင်တင့် သည် လန်ချားကို အိမ်နောက်ဖေးရှိ ဘူးစင်အောက်သို့ ဆွဲသွား၍ ဖျာ စုတ်ဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားလိုက်လေ၏။ ၎င်းနောက် သူကပြောပြ၍ သိရ သည်မှာ ဖုံးကြီးချရာတွင် လန်ချားကုလားများသည် မိမိတို့၏ လန်ချား

များကို လမ်းပေါ်၌ပစ်ချ၍ ထွက်ပြေးကြကြောင်း (ကျွန်ုပ်တို့ လှည့်လည် ကြည့်ရှုစဉ်ကလည်း လမ်းပေါ်တွင် လန်ချားများ ဟိုတစ်စီးသည် တစ်စီး မြင်ခဲ့ရသည်။) ဗုံးချပြီးခါစရက်များ၌ လမ်းများပေါ်တွင် ပိုင်ရှင်မဲ့ လန်ချားတွေ ပေါများသော်လည်း ယခုမူ ဟိုအိမ်သည်အိမ်မှ လူများက ပိုင်ရှင်မဲ့လန်ချားကို ကောက်ယူကာ မိမိတို့နေအိမ်များ၌ သိမ်းဆည်း ထားကြကြောင်း၊ ကိုခင်မောင်တင့်သည် လမ်းများပေါ်၌ လန်ချား မတွေ့ ရတော့သည်နှင့် အိမ်တစ်အိမ်၌ ဝှက်ထားသော လန်ချားတစ်စီးကို ခိုးယူလာခဲ့ကြောင်း၊ ဤလန်ချားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ပစ္စည်းကလေးများကို တင်၍ နက်ဖြန်နံနက် စောစောကြီး ကွမ်းခြံဘူတာသို့ သွားကြပြီး မန္တလေးရထားဖြင့် လိုက်ကြမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူလည်း ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အတူ လိုက်ခဲ့မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေ၏။

အသည်းတထိတ်ထိတ်

ကျွန်ုပ်တို့သည် ခိုးယူခဲ့သော လန်ချားဖြစ်သည်ဆိုကာ အရိုးများ သော ချေးခါးသော ကြေးမထူကြဘဲ ကိုခင်မောင်တင့်၏ စိတ်ကူးနှင့် ရဲဝံ့ခြင်းကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ချီးကျူးကြသည်။ ဤလန်ချားသာ မရခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ်တို့လင်မယားမှာ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနှင့် ပြေးရုံမှတစ်ပါး အခြားနည်းလမ်း ရှိတော့မည်မဟုတ်ဆိုကာ ကျေးဇူး တင်ကြရသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် လန်ချားတစ်စီး နိုင်လောက်ရုံ မျှသော အိပ်ရာလိပ်၊ သေတ္တာနှင့် အိုးအင်ခွက်ယောက်၊ တောင်းပလုံး စသည်များကို စုရုံးထုပ်ပိုးကာ ပြင်ဆင်ထားကြလေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ၌ လန်ချားအတွက် တနွေးနွေး ရှိပါတော့သည်။ နွေး မည်ဆိုလည်း နွေးထိုက်သည်။ ထိုနေ့ညနေစောင်းတွင် လူတစ်ယောက် သည် အိမ်ရှေ့လမ်းပေါ်မှ တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့်နှင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်း

လျှောက်လာသည်ကို ကျွန်ုပ် မြင်ရကတည်းက လန်ချားရှာသောလူ ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်ုပ် ရိပ်မိလေပြီ။

“ဟိုလူ အကဲမရဘူးဗျို့ ကိုခင်မောင်တင့်၊ လန်ချား ရှာတယ်ထင် တယ်”

“ဟုတ်မှာပေါ့ဗျာ၊ အသာနေပါ”

“တွေ့သွားလျှင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲဗျ”

“တွေ့ရင်ကော ဘာဖြစ်သလဲဗျ၊ သူ့ပစ္စည်းမှမဟုတ်ဘဲ၊ ဘာဖြစ် ဖြစ်ဗျာ၊ ဒီလိုအခါမျိုးမှာတော့ (Might is Right) အားသာတဲ့ဘက်က အနိုင်ယူတမ်းပါဗျာ”

“ဟိုလူ့ဗလက မခေလှဘူးဗျ”

“ကျုပ်တို့က နှစ်ယောက်ပဲဗျ၊ မနိုင်လျှင်လည်း တုတ်နဲ့ ရိုက်လှဲ ပေါ့ဗျာ”

ကျွန်ုပ်လည်း သူ၏ဝါဒကို သဘောကျ၍ ကနစိုသားထင်းပုံကို စိတ်ထဲက မှန်းထားရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏အကြံကား လန်ချားကို သူတွေ့ ၍ အကျောက်အကန် တောင်းနေလျှင် ထင်းချောင်းများဖြင့် ဦးအောင် နှက်ကြရန် ဖြစ်လေသည်။ ကံအားလျော်စွာ ထိုလူသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ သန်ပြန်သော ရုပ်ရည်ကို မြင်သဖြင့် ကြမ်းပိုးများ မဟုတ်တန်ရာဟု ယူဆသည့် လက္ခဏာနှင့် အိမ်နောက်ဖေးဘူးစင်ကို သေချာစွာ မကြည့် ဘဲ လျှောက်သွားလေ၏။ အိမ်ဝင်းထဲသို့ ဝင်ဖို့မလို၊ အိမ်နံဘေး လှမ်း ကြည့်လိုက်လျှင်ပင် ဖျာစုတ်အောက်မှ လန်ချားဘီးများကို အရှင်းသား မြင်နိုင်လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဖျာစုတ်များရှာ၍ ဘီးများကို လုံ အောင်ဖုံးပြီး စောင့်ကြရသေး၏။ သို့သော် ထိုသူကား မပေါ်လာတော့ ချေ။

မပေ့နိုင်သော ခြေကျင်ခရီး

ကွမ်းခြံဘူတာမှ မီးရထားသည် နံနက်လေးနာရီတွင် ထွက်သည် ဆိုရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ညလုံး အိပ်တော့သည်မရှိဘဲ လန်ချားစောင့်ရင်းနှင့်ပင် သန်းခေါင်တိုင်သွား၍ ပစ္စည်းပစ္စယကလေးများကို လန်ချားပေါ်သို့ တင်ကြလေ၏။ ဤဟာကလေးတော့ ယူမှဖြစ်မည်၊ ထိုဟာကလေးတော့ ပါမှဖြစ်မည် စသည်ဖြင့် တိုလီမိုလီ ပစ္စည်းကလေးများကို လန်ချားပေါ်သို့ တင်လိုက်ရာ မဆံ့ဘဲဖြစ်နေ၏။

နောက်ဆုံး၌ မစိုးက ပစ္စည်းတစ်ရွက်စာရွက်၍ ကျွန်ုပ်က လန်ချားဆွဲ၊ ကိုခင်မောင်တင့်က နောက်မှတွန်းလျက် သီတာလမ်းမှ ထွက်လာကြသောအခါ ၁၉၄၁ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၂၉ ရက်နေ့ နံနက် တစ်နာရီအချိန်ဖြစ်လေသည်။ တစ်မြို့လုံးမှာ မီးလည်းမထွန်း၊ လလည်း မရှိသောကြောင့် မှောင်မည်းလျက်ရှိရာ တစ်လမ်းလုံးတွင် ကား တစ်စီးတလေမှတစ်ပါး မည်သည့်ယာဉ်မျှမတွေ့၊ လူလည်းမတွေ့၊ အလွန်တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။ မတိတ်ဆိတ်ဘဲ ရှိမည်လော။ လမ်းဘေးရှိ အိမ်များတွင် လူရှိသောအိမ် အလွန်နည်း၍ ရှိသမျှသော လူများလည်း ကြောက်ကြောက်နှင့် ကုပ်နေကြပေလိမ့်မည်။

ကျောက်မြောင်းရပ် သီတာလမ်းနှင့် ကွမ်းခြံဘူတာခရီးမှာ အတန်ကြီးဝေးသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့လာရပုံ အခြေအနေကိုကြည့်လျှင် အလွန်တရာကြီး ဝေးသည်ဟု ထင်မိသည်ဆိုက နားလည်နိုင်ကြပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်က ရှေ့မှဆွဲ ကိုခင်မောင်တင့်က နောက်မှတွန်း (ချဲ့ဂါရီစတိုင်) မစိုးက ပစ္စည်းတစ်ရွက် ရွက်လျက် သန်းခေါင်ကျော်အချိန်အလွန်ဆိုးရွားသော စစ်ခေတ်ကြီး၌ သုံးယောက်သား လာခဲ့ရခြင်းကို နောင်အခါကာလမျိုး၌ ပြန်လည်တွေးတောလိုက်သည့်အခါ ဆင်းရဲဖော် ဆင်းရဲဖက်များဟူ၍ ကျွန်ုပ်အဖို့ သံယောဇဉ်ကြီး တစ်ပတ်ထပ်၍



ရစ်ပတ်တုပ်နှောင်ခြင်း ခံရပါသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက ကျွန်ုပ်အား လန်ချားဆွဲရသောအဖြစ်မျိုးသို့ တစ်နေ့နေ့၌ ရောက်လိမ့် မည်ဟု ဗေဒင်ဟောငြားအံ့။ ကျွန်ုပ်က လူရူးဟူ၍ စွပ်စွဲမိလိမ့်မည် ထင် ပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်သား လာကြ၍ ၂၅ ရက်နေ့ က ကုလားအလောင်းပုံကြီး မြင်ခဲ့သည့် သင်္ချိုင်းအနီးသို့ ရောက်ကြ

သောအခါ ကိုခင်မောင်တင့်က “ခင်ဗျား မှတ်မိသေးလားဗျို့” ဟု မေးလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်က “မှတ်မိပါတယ်ဗျာ နေစမ်းပါ” ဟု ပြန်ပြောလိုက်ရ၏။

ဤတွင် မစိုးက “ဘာလဲအစ်ကိုကြီး” ဟုမေး၍ ကျွန်ုပ်က “ဒီအနားမှာ ဟိုတစ်နေ့က ကားတိုက်တာပါကွာ” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် မစိုးက “သေရောလား” ဟုမေးရာ ကျွန်ုပ်က “မသေပါဘူးကွာ ဆေးရုံတင်ရုံပါပဲ” ဟု ပြောရ၏။ ဤသို့သော ခွလုပ်နည်းမျိုးမှာ ကျွန်ုပ်၏ သူငယ်ချင်း ဝန်ထောက် ကိုဝင့်မော် လုပ်တတ်လှသောကြောင့် သူ့အား ကျွန်ုပ် သတိရမိ၏။ ကိုခင်မောင်တင့်မူကား ဤကဲ့သို့ ပြုဖူးသည်မရှိဘဲ အဆင်ပြေအောင် စပ်ဟပ်ဖာထေး ပြောဆိုတတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်ပါလျက် ဤတစ်ချက် လုပ်လိုက်ခြင်းအတွက် ကျွန်ုပ် အံ့ဩလှသည်။ “ဘာစိတ်ကူးရှိလို့ ခင်ဗျား မေးရတာတုံးဗျ” ဟု နောင်တွင် ကျွန်ုပ်က မေးသောအခါ “ပြောတတ်ပါဘူးဗျာ၊ မကြုံစဖူးအဖြစ်မျိုး ကြုံရလို့ စိတ်တွေ ကယောက်ကယက် ဖြစ်ကုန်ထင်ပါရဲ့ဗျာ”

“ခင်ဗျား တော်လိမ့်မှတ်တယ်၊ ဒီတစ်ချက် ရှော်လိုက်တာဗျာ၊ တကယ်ဆို မစိုးရှိနေတယ်မဟုတ်လား”

“မစိုးကို သတိမရဘူးဗျို့၊ ကျုပ်က တွန်း၊ ခင်ဗျားက ဆွဲနှစ်ယောက် တည်း ထင်မိတယ်”

အကြီးအကျယ် စကားများရခြင်း

ဘူတာရုံသို့ ရောက်ကြသောအခါ ခရီးသည်တွေအပြည့်နှင့် မီးရထားကြီး ထိုးထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ မီးရထားထွက်ဖို့ နှစ်နာရီကျော်ကျော်ကြီး လိုသေးသော်လည်း ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ပြေးချင်စေနှင့် အစောကြီး ကြိုတင်ရောက်ရှိနေကြလေပြီ။ ကိုခင်မောင်တင့်သည် ဂေါ်

ရင်ဂျီကုလားတစ်ယောက်ကိုခေါ်၍ ပစ္စည်းများကို မီးရထားပေါ်သို့ တင်ပေးလျှင် လန်ချားကို အပိုင်ပေးမည်ဟု ပြောသည်နှင့် ကုလားလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သယ်ယူတင်ပေး၏။ (ကိုခင်မောင်တင့်ကား ငွေရေးကြေးရေးတွင် အတော်လာဘ်မြင်သူဖြစ်သည်။ ပစ်ထားခဲ့ရမည့် လန်ချားကို ကူလီခနှင့် နှိမ်လိုက်သည်။) မီးရထားပေါ်၌ကား အလွန် ပြည့်ကျပ်နေပြီဖြစ်၍ မည်သည့်တွဲတွင်မှ နေရာရနိုင်ဖို့မရှိဟု ကျွန်ုပ် ထင်မိရာ ကိုခင်မောင်တင့်သည် တွဲတစ်တွဲပေါ်သို့ စွတ်ခနဲတက်သွား၍ ချောသူကိုချော၊ ခြောက်သူကိုခြောက်၊ ငေါက်သူကိုငေါက် စသည်ဖြင့် ပြုလုပ်ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့လင်မယားနှင့် ပစ္စည်းကလေးများအတွက် နေရာရပေသည်။ သူ့အဖို့မှ ထိုင်ချင်ရာထိုင်မည်ဆို၍ အတည်အကျမရှိ၊ မတ်တတ်ပင် လိုက်လာသည်။ မီးရထားမထွက်မီ ဘောင်းဘီဝတ် လက်မှတ်စစ်များ ရောက်လာကြ၍ ခရီးသည်များအား လက်မှတ်ယူ ကြရန်ပြော၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ကြားသိထားသည်မှာကား ရန်ကုန်မှ တိမ်းရှောင်ထွက်ပြေးလိုသော ခရီးသည်များအား အစိုးရက နိဗ္ဗာန်ကူးတို့ ပို့သည်။ လက်မှတ်ယူရန် မလိုဟူသည်ပင်ဖြစ်သည်။ ဤတွင် ကိုခင်မောင်တင့်သည် ခရီးသည်များကို ဦးစီးဦးဆောင်ပြုလျက် လက်မှတ်မယူဖို့ ခုခံပြောဆို၏။ အချို့ခရီးသည်များသည် လက်မှတ်စစ်များကို ကြောက်ရှာကြသည်နှင့် လက်မှတ်ယူမည်ပြုကြရာ ကိုခင်မောင်တင့်က “လက်မှတ်မယူကြနဲ့၊ ခံစရာရှိလျှင် ကျွန်တော်ခံမည်” ဟုပြောသည်နှင့် ပြန်၍ထိုင်ကြ၏။ လက်မှတ်စစ်များသည် ကိုခင်မောင်တင့်ကို မဲ၍ ကြိမ်းကြလေရာ ကိုခင်မောင်တင့်ကလည်း အင်္ဂလိပ်လို တစ်လှည့်၊ ကုလားလို တစ်လှည့်ဖြင့် သွက်လက်စွာ ခုခံပြော၏။

လက်မှတ်စစ်များက အလကားပို့ခြင်းမှာ မနေ့ကဖြစ်သည်။ ယနေ့အတွက် မဟုတ်ဟုပြောရာ ကိုခင်မောင်တင့် က “နားမလည်ဘူး၊

အစိုးရက ပြေးရမည်အမိန့်ထုတ်၍ ပြေးကြရခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ စစ်ဖြစ်ရခြင်းသည် ပြည်သူ့ကြောင့်မဟုတ်၊ အစိုးရကြောင့်ဖြစ်ရခြင်းဖြစ်၍ ပြည်သူကို ရွှေ့ပြောင်းပေးဖို့ အစိုးရက တာဝန်ယူရမည်ဖြစ်ကြောင်း” ပြော၏။

နောက်ဆုံး၌ လက်မှတ်စစ်မှူးက လက်မှတ်မယူကြလျှင် မီးရထားထွက်မည်မဟုတ်ကြောင်းပြောရာ “မထွက်ချင်နေ၊ ငါတို့ဒီပေါ်မှာ တစ်သက်လုံးနေကြမည်” ဟု ကိုခင်မောင်တင့်က ပြော၏။ သို့နှင့် သုံးနာရီခွဲပြီးသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့၏တွဲမှ မည်သူမှ လက်မှတ်မယူကြဘဲ ကိုခင်မောင်တင့်၏ အရိပ်အကဲကို ကြည့်လျက်ရှိကြ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ မူ လန်ချားအတွက်နှင့် ရန်မဖြစ်ခဲ့ရဘဲ မီးရထားလက်မှတ်အတွက်နှင့် သတ်ကြရလိမ့်မည် ထင်လျက်ရှိ၏။ ဂါတ်ဗိုလ်သည် ဝီစီမှုတ်၍ အချက်ပေးလေရာ ကျွန်ုပ်တို့လည်း တွဲအနီး၌ ရပ်လျက်ရှိသော လက်မှတ်စစ်နှစ်ယောက်၏ အကဲကို ကြည့်နေကြ၏။ လေးနာရီထိုးသည်နှင့် မီးရထားလည်း တရွေ့ရွေ့ထွက်လာရာ ကျွန်ုပ်တို့၏တွဲပေါ်မှ ခရီးသည်များလည်း ကိုခင်မောင်တင့်၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် “အောင်ပြီ” ဟူသော သဘောနှင့် ဟစ်အော်ကြွေးကြော်ခဲ့ကြလေ၏။ လမ်းခရီး၌ ကျွန်ုပ်တို့ စုံစမ်းကြည့်ရာ အချို့တွဲများတွင် လက်မှတ်မယူသော လူမျိုးများ ပါသော်လည်း များသောအားဖြင့် လက်မှတ်ယူခဲ့ကြသည်ဟု သိရသည်။ လက်မှတ်စစ်များသည် အခြားတွဲများပေါ်တက်၍ စစ်ကြသော်လည်း လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်ုပ်တို့၏တွဲသို့ တစ်ကြိမ်မျှ မတက်ခဲ့ကြချေ။

မြန်မာလူမျိုး၏ စေတနာ

မီးရထားသည် နံနက်လေးနာရီတွင်ထွက်၍ ခုနစ်နာရီ ရှစ်နာရီတွင် ကောင်းကောင်းလင်းသော ဘူတာများသို့ ဆိုက်ရောက်လာသော အခါ ၎င်းမြို့ရှိ မြို့သူ မြို့သားများသည် ဘူတာရုံများတွင် စုရုံးစီတန်း

ကာ ရပ်နေကြခြင်းကို တွေ့ရ၏။ ၎င်းတို့မျက်နှာများသည် မီးရထားတွဲများပေါ်မှ လူများအား 'စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ' အနေဖြင့် ကရုဏာအလွန်ကြီးသော အမူအရာဖြင့် ကြည့်လျက်ရှိကြ၏။ ထိုသူတို့၏ လက်ထဲ၌ကား လင်ပန်း၊ လက်ဆွဲချိုင့်၊ တောင်းပလုံး၊ အထုပ်ကလေးများ စသည်တို့ကို ကိုင်ဆွဲလျက်ရှိရာ လေးလံသည့်ခြင်းတောင်းကြီး၊ ဗျပ်ကြီး စသည်များကို ရွက်သူကရွက်၊ ထမ်းသူကထမ်း၊ ခါးစောင်းတင်သူက တင်လျက်ရှိကြ၏။ အဆိုပါ ထည့်စရာများထဲ၌ကား ထန်းလျက်၊ မြေပဲ၊ ငှက်ပျောသီး၊ သင်္ဘောသီး၊ ပဲစိမ်းစားဥ၊ ထမင်းထုပ်၊ ဆေးလိပ် စသည်ဖြင့် အပြည့်ပါရှိ၏။ အချို့မိန်းကလေးများကလည်း ရေအပြည့် ထည့်ထားသည့် ရေအိုးသစ်များကို ငှက်ပျောရွက်စိမ်းစည်းလျက် ရွက်ထား၏။ မီးရထားရပ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့သည် မီးရထားတစ်စင်းလုံး ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ကာ စားစရာများကို မီးရထားတွဲများထဲသို့ (အချိန်မရှိသဖြင့်) ပစ်ထည့်ကြသည်ဖြစ်စေ၊ ခရီးသည်များ၏လက်သို့ ကမ်းလှမ်းကြသည်ဖြစ်စေ၊ ကုန်စင်အောင် သွက်လက်စွာ ပေးကြလေတော့သည်။ ခရီးသည်များအနက် တရုတ်၊ ကုလား၊ မြန်မာမှစ၍ လူအမျိုးမျိုး ပါရှိလေရာ ပေးကမ်းသူများသည် လူမျိုးမရွေး၊ ကျားမရွေး၊ ကြီးငယ်မရွေး ပေးကမ်းကြပါသည်။ လူမျိုးကွဲဆိုသောကြောင့် အနည်းငယ်မျှသာပေးခြင်း၊ မြန်မာများဆိုသောကြောင့် ပို၍ပေးခြင်းကို မတွေ့ရ။ ၎င်းတို့၌ ပါသမျှကို ကြည်ဖြူရက်ရောစွာ ပေးကမ်းကြခြင်းကိုသာ တွေ့ရပေသည်။ အချို့ဘူတာများ၌ အထက်ပါ စားစရာမျိုးသာမက ဟင်းထမင်းနှင့် အချဉ်အငန်အစုံပါသည့် ထမင်းထုပ်များနှင့် အချို့ဘူတာများ၌ ကြက်သားခံပေါက်၊ ဆိတ်သားခံပေါက်အထုပ်များကိုလည်းကောင်း ရက်ရောဖောသီစွာ ပေးကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ၌ အထူးသဖြင့် စွဲမြဲကာ မှတ်သားမိသော

အခြင်းအရာတစ်ခုမှာ တစ်ဘူတာ၌ အသက် ၆၀ ခန့် လူကြီးတစ်ယောက် (ယခင်ကမူ အသက် ၆၀ အရွယ်များကို 'အဘိုးကြီး' ဟု ရေးခဲ့ရာ ကိုယ်တိုင် ၇၀ ကျော်လာပြီဖြစ်သည့် ဤစာရေးချိန်၌မူ ထိုအရွယ်မျှကို 'အဘိုးကြီး' ဟုမခေါ်ချင်၊ 'လူကြီး' ဟူ၍သာ ရေးချင်ပါတော့သည်။) ပဲစိမ်းစားဥတွဲများကို လက်ဝဲလက်ယာပါ နှစ်ဖက်ကိုင်လျက် မီးရထားတွဲတစ်လျှောက် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း "ကျုပ်ပဲစိမ်းစားဥကလေးများလည်း စားကြစမ်းပါဦး၊ အမိတို့ မောင်တို့ ရယ်၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်စိုက်ပြီး လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ကိုယ်တိုင်ဖော်ယူခဲ့တာပါ။ အင်မတန်ချိုပါတယ်၊ စားကြည့်ကြပါဦး၊ လူကလေး မိန်းကလေးတို့ရယ်" စသည်ဖြင့် အသံတစာစာနှင့်ပြောလျက် ရှိရှာခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ သူ၏စားစရာမှာ ကြက်သားဒံပေါက်၊ ဆိတ်သားဒံပေါက်၊ ထောပတ်ထမင်း၊ အုန်းထမင်း၊ နနွင်းမကင်း စသည်ဖြင့် အစားကောင်းတွေထဲတွင် 'မတိုး' နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်နှင့် အရွယ်ကြီးသူဖြစ်၍ လက်နှစ်ဖက်တွင် အပြည့်ဆွဲထားသော ပဲစိမ်းစားဥများကို ရထားတွဲထဲသို့ ရောက်အောင် မြှောက်သွင်းရန် မတတ်နိုင်ရှာသည်နှင့် တစ်လည်လည် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေရာရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မီးရထားပေါ်မှဆင်း၍ လူကြီးထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မျက်နှာငယ်လျက်ရှိသော ပဲစိမ်းစားဥတွဲများကို အလှူခံလေရာ လူကြီးက ဝမ်းမြောက်စွာ အားလုံးပေးခဲ့သည်နှင့် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်ုပ်က တစ်ဆင့်ကမ်းဒါန ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့ပါလေသည်။

ကျွန်ုပ် ဂုဏ်ယူမိခြင်း

စားစရာများကိုလည်း လမ်းတစ်လျှောက်လုံး စားလာကြစဉ် ကျွန်ုပ်သည် လူမျိုးကွဲခရီးသည်များအား (ကုလားပို၍များသည်။)

မြန်မာလူမျိုး၏ သနားကြင်နာစိတ် ဖြစ်လွယ်၍ ကရုဏာအလျောက် သဒ္ဓါကြည်ဖြူစွာ ပေးကမ်းတတ်ခြင်းအကြောင်းကို အသားယူကာ ဖော်ထုတ်ချီးကျူး ပြောဆိုလေရာ လူမျိုးကွဲခရီးသည်များ (အထူးသဖြင့် ကုလားလူမျိုးများ)သည် ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာလူမျိုးများအပေါ်မှာ ကတ်သီး ကတ်သတ် အမြတ်ထုတ်ခဲ့မိခြင်းအတွက် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်ကြ သော မျက်နှာထားမျိုးနှင့် (ဤသို့ဖြစ်ကြရစေရန် ကျွန်ုပ်ကလည်း ရည်ရွယ်ချက်ရှိသည်။) မြန်မာလူမျိုး၏ ရက်ရောပုံကို အူထဲအသည်းထဲက လှိုက်လှဲစွာ ချီးကျူးကြလေသည်။ ဤတွင် အိန္ဒိယပြည်သို့ ရောက်ခဲ့ဖူး သော ကိုခင်မောင်တင့်က အိန္ဒိယပြည်တွင် နိုင်ငံခြားသားခရီးသည် တစ်ယောက်အဖို့မှာ ရေတစ်ခွက်တောင်း၍ ရဖို့ အလွန် ခဲယဉ်းကြောင်း နှင့် ဖိနှိပ်ပြောဆိုလေရာ ဟိန္ဒူကုလား ခရီးသည်ကြီးများလည်း လက် နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆလံပေးကာ ဝန်ခံရှာလေသည်။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း မြန်မာလူမျိုးများ၏ ကြင်နာတတ်ခြင်းနှင့် ရက်ရောခြင်းတည်းဟူသော အပြုအမူသည် ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကို အတော်ကြီး ထိခိုက်သည်ဖြစ်၍ ကိုယ့် လူမျိုးအပေါ်၌ ယခင်က ထားရှိခဲ့သည့် မကျေနပ်မှု၊ အားမရမှု၊ အထင် သေးမှုများသည် တစ်ခါတည်း ပျောက်ပျက်လွင့်စဉ် သွားပါလေတော့ သည်။ ခရီးသည်များသည် လမ်းခရီးအဖို့ အစာရေစာအတွက် ကောင်း စွာ လုံလောက်ရုံမက မိမိတို့ အသီးသီးရရှိကြသော ဝေစုကိုပင် ကုန် အောင်မစားနိုင်ဘဲ ပိုလျှံလျက် ရှိကြပါလေသည်။

အားငယ်မိခြင်း

ညနေခြောက်နာရီလောက်တွင် မန္တလေးဘူတာသို့ မီးရထား ဆိုက်သောအခါ ခရီးသည်အများအပြားမှာ လမ်းဘူတာများ၌ ဆင်း သွားကြပြီဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ရထားတွဲ၌ ကျွန်ုပ်တို့ သုံး

ယောက်အပြင် ခရီးသည် လေးငါးယောက်မျှသာ ပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ် တို့သည် ပိုလျှံသော စားစရာများကို ကူလီများအား ဝေငှရာတွင် တစ် ပွေ့တစ်ပိုက်စီ ရရှိကြသည်နှင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သယ်ယူသွားကြ ၏။ ၎င်းတို့သည် အလကားရခဲ့သော ပစ္စည်းများဟူ၍ သိရှိကြသော အခါ အောက်ရွာအောက်ပြည်များတွင် ပစ္စည်းအလွန်ပေါ၍ ရက်ရော ကြပါပေသည်ဟု မှတ်ထင်ကာ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားကြရှာလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ခရီးစဉ်မှာ ကသာထိအောင် သွားကြရန်ဖြစ်လေရာ မီး ရထားသည် ညဉ့်အချိန်တွင် မခုတ်မောင်းဘဲ နံနက်မှ ထွက်မည်ဖြစ် သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ မန္တလေးဘူတာအတွင်း မီးရထားတွဲပေါ်တွင် အိပ်ကြရန်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ တွဲထဲ၌ကား ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်မှတစ်ပါး အခြား ခရီးသည် မရှိတော့သဖြင့် ခပ်ခြောက်ခြောက်ဖြစ်နေ၏။ ဖြစ်ရပုံတစ်ခု ကို ဖော်ပြလိုသည်မှာ ကျွန်ုပ်သည် မန္တလေးသားတစ်ယောက် ဖြစ်ပါ လျက် မန္တလေးမြို့ကြီးသို့ရောက်ခါမှ ဤမျှလောက် အားငယ်ခြင်းကို တစ်ခါမှ မကြုံရဖူးပါ။ အရပ်ထဲ၌ ကျွန်ုပ်၏ ဆွေမျိုးများရှိ၍ တစ်ည အတွက် တည်းခိုခွင့်ရလောက်သော်လည်း ရန်ကုန်၌ ဗုံးနှစ်ကြိမ်ချ ကတည်းက မန္တလေးမြို့ကြီးမှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်၍ ညဉ့်အချိန်တွင် အသွားအလာ အလွန်နည်းပြီး မည်သည့်ယာဉ်မျှ မတွေ့ရချေ။ အကယ် ၍ ယာဉ်ရသဖြင့် သွားကြပါလျှင်လည်း ကျွန်ုပ်၏ ဆွေမျိုးများသည် နေအိမ်၌ ရှိကြလိမ့်မည်ဟု မည်သူမျှမပြောနိုင်ချေ။ သို့ဖြစ်၍ ဗုံးကြဲချ မည်ကို စိုးရိမ်ရသော မန္တလေးဘူတာရုံကြီးအတွင်း မီးရထားတွဲထဲ၌ အိပ်ရုံမှတစ်ပါး အခြားနည်းလမ်းမရှိချေ။

ရှာတတ်ဖွေတတ်သူတစ်ယောက်

ကျွန်ုပ်၏ သူငယ်ချင်း ကိုခင်မောင်တင့်မှာ အထက်တွင် အမြွက် မျှ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း မကျေနပ်ဖွယ်သော အချက်ကလေးများကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့် တကျက်ကျက် ဖြစ်ခဲ့ရဖူးသော်လည်း သူ၏ ကောင်းသော အချက်ကလေးများမှာ ကျေနပ်ဖွယ်တွင်မက ရှိခိုးချင်စရာပင် ကောင်းပါ ပေသည်။ ပမာဆိုသော် မီးရထားတွဲထဲတွင် ကျွန်ုပ်တို့ စားစရာအတွက် ထမင်းဟင်း မရှိစေကာမူ မုန့်ပဲသရေစာများ ရှိသည်ဖြစ်၍ မတတ်သာ လျှင် ၎င်းတို့နှင့်ပင် ညစာအတွက် တင်းတိမ်ရောင့်ရဲရမည် ဖြစ်၏။ ကိုခင်မောင်တင့်နှင့် ကျွန်ုပ်ကား ကျေနပ်နိုင်ကြသည်။ သို့ရာတွင် မစိုး သည် ထမင်းမှလွဲလျှင် (ပဲစိမ်းစားဥကို မဆိုထားဘိ) ပေါင်မုန့်နှင့်ပင် တင်းမတိမ်တတ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်သိပြီးဖြစ်၍ သူ့အတွက် ကျွန်ုပ် စိတ် မကောင်းဖြစ်၏။ ကိုခင်မောင်တင့်က

“ဘယ့်နှယ်လဲဗျို့၊ ငှက်ပျောသီး ပဲစိမ်းစားဥနှင့် မြေပဲ ပဲ ရှိတယ်။ ကျေနပ်နိုင်ကြပါမလား”

“ကျုပ်ကတော့ ကျေနပ်နိုင်ပါတယ်၊ မစိုးက ခက်တယ်၊ သို့သော် ဟင်းတွေတော့ ပါတယ်၊ ထမင်းလိုတာပဲ”

မစိုးက ဥပုသ်စောင့်လိုက်ရုံ ရှိတာပေါ့ဟု ပြောသော်လည်း ကိုခင် မောင်တင့်က “နေဦးဗျ၊ ကျုပ်ကြိုးစားချေဦးမယ်” ဟုဆိုကာ ရထားပေါ် မှ ဆင်းသွားလေ၏။ ရထားပေါ်၌ကား ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်တော့သည်ဖြစ်၍ သာပြီး အားငယ်ကြသည်။ မပြုံးကြပါနှင့်။ ကျွန်ုပ်ကား သူ့ရဲကောင်းကြီးတစ်ယောက် မဟုတ်သော်လည်း လမ်းပေါ် က လူထက်မူကား သတ္တိမနည်းပါ။ ခေတ်ကြီးဖြစ်နေပုံ အခြေအနေ နှင့် ဘူတာရုံတွင် ဗုံးချမည်လောဟု စိုးရိမ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

တစ်နာရီခန့် ကြာသောအခါ ကိုခင်မောင်တင့် ပြန်လာ၍ လက်

တွင် အထုပ်တစ်ထုပ်ဆွဲလျက် ချိုင်းတွင် ပိုင်ပုလင်းတစ်လုံး ပါလာ၏။ အထုပ်ကြီးကို ဖြေကြည့်ကြသောအခါ ခေါက်ဆွဲထုပ်သုံးထုပ်တွေ့ရ၍ ပုလင်းမှာကား တောအရက်ပါသည်။ အရက်အကြောင်းကို အနည်းငယ် ရေးရဦးမည်။ ကိုခင်မောင်တင့်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် သောက်တတ်သူများဖြစ်ကြသော်လည်း ဟိုတယ်များ၌သာ သောက်ခြင်းများ၍ ဒင်နာပါတီကလေး တစ်ခါတလေ ကျွေးခြင်းမှတစ်ပါး အိမ်တွင် မယားများ၏ရှေ့၌ သောက်ကြခြင်း အလွန်နည်း၏။ အထူးသဖြင့် ကြီးပြင်းသော အခါ၌ ရှောင်တတ်ကြ၏။ မယားများကို ကြောက်သောကြောင့်မဟုတ်၊ မလေးစားဘဲရှိမည်စိုးသောကြောင့်ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ကိုခင်မောင်တင့်က အရက်ပုလင်း ဝယ်လာသောအခါ (မစိုးအတွက်ကြောင့်) ကျွန်ုပ်တို့နဲ့သွား၏။ သို့ရာတွင် တစ်ခွက်နှစ်ခွက်စီ သောက်မိကြ၍ အူရွှင်လာကြပြီး စိုးရိမ်သောကစိတ်တွေ ပျောက်ပြယ်သွားခြင်းကို တွေ့ရသောအခါ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ၌ မစိုး၏သောကကို မြင်သဖြင့် သနားပြီး သူပါသောက်လျှင် ကောင်းလိမ့်မည်ဟု ထင်မိလာသည်။ သို့သော် သွေးဆောင်တိုက်တွန်းခြင်းပြုလောက်အောင် မိုက်မဲလှသည်ကား မဟုတ်ပါ။

ဖခင်ကို သတိရခြင်း

နံနက်လင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခရီးသည်များ ရောက်လာ၍ မီးရထားလည်း ထွက်ခဲ့လေပြီ။ ဤနေရာ၌ ကျွန်ုပ်သည် အခြားနေရာသို့မသွားဘဲ အဘယ်ကြောင့် ကသာသို့ သွားရသည်ကို ရှင်းပြလိုပါသေးသည်။ ကသာ၌ ကိုသိန်းဖေရှိခြင်းကား မှန်ပါသည်။ သို့ရာတွင် အခြားသော အကြောင်းများလည်း ရှိပါသေးသည်။ စစ်နှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်၏ တွက်ကိန်းကား ဂျပန်က အင်္ဂလိပ်ကို နိုင်လိမ့်မည်မှာ သေချာသည်။ သို့ရာတွင် ဂျပန်သည် ရန်ကုန်မှစ၍ တိုက်လာပြီး တဖြည်းဖြည်း

အညာသို့တက်လာ၍ မန္တလေးလောက်ရောက်သည်ဆိုလျှင် အင်္ဂလိပ် စစ်တပ်တွေအားလုံးပြေးပြီး မြန်မာပြည်ကို ဂျပန်သိမ်းလိမ့်မည်။ သို့ဆိုလျှင် ကသာမြို့ကို တိုက်နေဖို့မလို၊ ကသာမြို့သည် စစ်မြေပြင် ဖြစ်နိုင်စရာမရှိဟု ကျွန်ုပ် တွက်ကိန်းရသည်။ ဤတွက်ကိန်းမှာ အမှားကြီးမှားရုံမက ကျွန်ုပ်အဖို့ သေရမတတ် ခံလိုက်ရပုံကို ရှေ့တွင် ဖော်ပြပါဦးမည်။ အခြားသော အကြောင်းတစ်ရပ်မှာလည်း အကယ်၍ မိခင်အသက်ရှင်လျက်ရှိပါမူ ကျွန်ုပ်သည် ကသာသို့ ပြေးစေဦးတော့၊ မည်သည့်နည်းမဆို မိခင်နှင့် ဖခင်တို့ကို မန်ကျည်းတုံရွာသို့ ဝင်၍ ခေါ်ဦးမည်ဖြစ်၏။ ယခုမှာ ဖခင်နှင့် မိထွေးတို့သာ ရှိတော့သည်ဖြစ်သောကြောင့် ဖခင်၏ ဆွေမျိုးပေါများလှသော မန်ကျည်းတုံရွာမှ သူတို့အား ခေါ်သွားဖို့မလိုဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဝက်လက်ဘူတာကို ကျော်လွန်၍ မီးရထားခုတ်မောင်းသွားရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် မိဘနှစ်ပါးအနက် ဖခင်ထက် မိခင်အား မြတ်နိုးပုံ ကဲလွန်ခြင်းကို သတိရ၍ ကိုယ့်ဟာကိုယ် တရားပါ၏လောဟု ဝမ်းနည်းစွာနှင့် စဉ်းစားမိပါသေးသည်။ အထူးသဖြင့် ဖခင်၏တူ (ကျွန်ုပ်၏ညီဝမ်းကွဲ) တစ်ယောက်နှင့် တွေ့၍ “အစ်ကိုကြီး မန်ကျည်းတုံ မဆင်းဘူးလား” ဟုမေးရာတွင် “မဆင်းတော့ဘူးကွာ၊ အဖေ့ကိုသာ ပြောလိုက်ပါတော့” မှာထားရာ၌ စိမ်းကားရာကျသည်ဟု ထင်ခဲ့မိပါသည်။

ကိုခင်မောင်တင့် ကျီစယ်ခြင်း

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကသာမြို့သို့ ညရှစ်နာရီတွင် ဆိုက်ရောက်ကြ၍ ဇရစ်ချောင်သို့ လှည်းဖြင့် ကိုးနာရီကျော်မှ ရောက်သွားကြ၏။ ဆောင်းဥတုရာသီဖြစ်၍ ကိုသိန်းဖေတို့အိမ်သားများ အိပ်ပျော်ကုန်ကြပြီ ဖြစ်သောကြောင့် နှိုးယူရ၏။ ကိုခင်မောင်တင့်၏ အကြံပေးချက်အတိုင်း

သူ့အား လှေကားရင်းတွင် ဝှက်ထားခဲ့ပြီး ကျွန်ုပ်တို့လင်မယားသည် ပစ္စည်းကလေးများနှင့် အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားရာ ဗုံးထဲမှ လွတ်မြောက်လာကြသည့် လင်မယားနှစ်ယောက်ဟုဆိုကာ ကိုသိန်းဖေတို့ ဝမ်းသာလိုက်ပုံမှာ ပြောဖွယ်ရာမရှိချေ။ ကိုသိန်းဖေက -

“ဘယ်သူတွေ သေကြသေကြ ခင်ဗျားတော့ ဒီအထဲ မပါနိုင်ဘူးလို့ စိတ်ချပြီးသားပါဗျာ”

“ဘာကြောင့်လဲဗျာ”

“ခင်ဗျားက တိမ်းဖို့ရှောင်ဖို့ အချက်အလက် နားလည်တဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ကျုပ်က ယုံကြည်ပြီးသားပဲ။ လူအတွေ့ သေရတာပါဗျာ” ကျွန်ုပ်သည်လည်း မိမိကိုယ်ကိုယ် အလားတူပင် ယုံကြည်ထားသူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ သူ၏စကားကို အတော်ကျေနပ်မိသည်။ သို့သော်

“ကိုခင်မောင်တင့်တစ်ယောက်တော့ ပါသွားရှာပြီဗျို့။”

“ဟင် ဟုတ်ကဲ့လားဗျာ၊ သူလည်း လူပါးတစ်ယောက်ပဲ”

“ပါးတိုင်းလည်း မလွတ်ဘူးဗျာ၊ ကံနှိပ်စက်တော့ ခံရတာပဲ”

“ဘယ်နေ့ကလဲဗျာ”

“ဒုတိယမို့ ချတဲ့နေ့ကပေါ့”

“ဖြစ်ရလေဗျာ”

ထိုအတောအတွင်း၌ ဒေါ်ဖူးညိုသည် ငြိမ်းစပြုနေသော ဆောင်းမီးဖိုကို ပြန်မွှေး၍ မီးဖိုအနီး၌ ဝိုင်းထိုင်ကာ ကော်ဖီဖျော်ရန်အတွက် ရေနွေးအိုးတည်လျက်ရှိစဉ် လှေကားထိပ်၌ ရပ်လျက်ရှိသော ကိုခင်မောင်တင့်ကို ဖွင့်ထားသောတံခါးမှ မြင်ရ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် မစိုးတို့ကမူ မမြင်ချင်ပြု၍ နေကြ၏။ ကိုသိန်းဖေကား အတော်မျက်စိမူန်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ ခဏတာမျှ တွေ့လျက် ကြည့်နေပြီးနောက် ဖြုတ်ခနဲ ထသွား၍ ကိုခင်မောင်တင့်၏ ပခုံးကို လှုပ်ယမ်းလေသည်။ ကိုသိန်းဖေ

ကား ကိုခင်မောင်တင့် မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း ကိုယ်ထင်ပြသည်မထင်။
ချက်ချင်းပင် အမှန်အတိုင်း ရိပ်မိလေသည်။

ကျွန်ုပ်က “တစ္ဆေခြောက်တယ်လို့ မထင်ဘူးလားဗျာ”

“မထင်ပေါင်ဗျာ၊ ကိုခင်မောင်တင့်လည်း လူပါးတစ်ယောက်လို့
ကျုပ်သိသားပဲ”

ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကြည်နူးခြင်း

ထိုညဉ့်မှာ ဒီဇင်ဘာလ ၃၀ ရက်နေ့ဖြစ်၍ ထိုအရပ်တွင် အလွန်
ချမ်းအေးလျက်ရှိလေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆောင်းမီးဖိုအနီးတွင် ဝိုင်းဖွဲ့
ကာ ထိုင်ကြလျက် ကော်ဖီသောက်ကာ မုန့်စားကာဖြင့် ရန်ကုန်မြို့၏
အဖြစ်အပျက်ကို အားရပါးရ ပြောသူများက ပြော၍ နားထောင်သူများ
ကလည်း စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ကြလေသည်။ လွန်ပြီးသော
အတွေ့အကြုံများကို အင်္ဂလိပ်လိုတစ်လှည့်၊ မြန်မာလိုတစ်လှည့်ဖြင့်
ပြန်ပြောရသော အလုပ်မျိုးတွင် ကိုခင်မောင်တင့်ကဲ့သို့ အပြောကောင်း
သော လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်ုပ် မတွေ့ဖူးကြောင်း ထုတ်ဖော်ရေးသားခဲ့
ဖူးပြီးဖြစ်ရာ ထိုညဉ့်၌ မစိုးနှင့် ကျွန်ုပ်မှာ ရံဖန်မျှသာ ပြောခွင့်ရကြ၍
သူတစ်ယောက်တည်း စာဟောဆရာ ပြောနည်းမျိုးဖြင့် ‘တစ်ပါးသွား’
ကြံပါလေတော့သည်။

ကုလားသင်္ချိုင်းတစ်ခု၌ အလောင်းတွေ စုပုံထားသည့်အထဲမှ
ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာနှင့် ကုလားမကြီးတစ်ယောက်၏အလောင်းသည်
ပေါင်ထောင်ကားရားနှင့် ရှုမကောင်း မြင်မကောင်း ဖြစ်နေပုံကို မျက်စိ
ထဲ၌ ကွင်းကွင်းကွက်ကွက်မြင်လာအောင် ပြောပြရာတွင် ကိုယ်တိုင်
မြင်ခဲ့ရသော ကျွန်ုပ်သာမက ဒေါ်ဖူးညိုနှင့် မစိုးတို့ပါ အော့နှလုံးနာကြ
သည်နှင့် ‘ပျို’ တက်လာကြပါတော့သည်။ အလွန်သရုပ်ပါအောင်

ပြောတတ်သော လူတစ်ယောက်ပါပေတည်း။ ဤသို့ဖြင့် သန်းခေါင်
 ကျော်တိုင်အောင် စကားကောင်းလျက် ရှိကြရာ ကြက်တွေတွန်သော
 အခါမှ ဒေါ်ဖူးညိုနှင့် မစိုးတို့ ဝင်အိပ်ကြ၍ ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်မှာမူ
 ဆောင်းမီးဖိုကို ဝိုင်းရံလျက် တစ်ယောက်၏တင်ပါးကို တစ်ယောက်
 ခေါင်းအုံးကာ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း တစ်ကရားနှင့် မိုးလင်းတိုင် စကား
 ကောင်းကြပါတော့သည်။ ဤလူသုံးယောက်အနက် အကျေနပ်ဆုံး
 လူကား ကျွန်ုပ်ပေတည်း။ ဘေးအန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်ရပြီးနောက်
 သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ထံသို့ လိုက်ပို့၍
 သူတို့နှစ်ယောက်၏အလယ်တွင် လဲလျောင်းကာ မိုးလင်းသည့်တိုင်
 အောင် စကားလက်ဆုံဝင်ကြခြင်းတည်းဟူသော ကျွန်ုပ်၏ အတွေ့
 အကြုံမျိုး ကြုံတွေ့ရသူတို့သည် လောကတွင် များများကြီး ရှိလိမ့်မည်
 မထင်ပေ။ အခြားသော အခြင်းအရာများကို ထားပါဦး၊ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့
 အဟုတ်တကယ် ခင်မင်ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းလေးငါးယောက် ရှိခဲ့
 ဖူးသူပင် ခပ်ရှားရှားရှိ၍ “ဟေးလား ဝါးလား” နှင့် ပြီးကြသည့် မိတ်ဆွေ
 များသာ ပေါများကြလေသည်။

လင်းအားကြီးအချိန်တွင် ကိုသိန်းဖေက
 “ဦးချစ်စုကြီးတစ်ယောက်တော့ မရှိရှာတော့ဘူးဗျို့။”
 “ဘာဖြစ်တာလဲဗျာ”
 “ကျုပ် ရန်ကုန်က ပြန်မရောက်ခင် ဆုံးနေနှင့်တယ်ဗျာ”
 “ဒါဖြင့် ဟိုဒင်းကလေး မပေးလိုက်ရဘူးပေါ့”
 “မမိလိုက်တော့ဘူးဗျ”
 ဤတွင် ကိုခင်မောင်တင့်က “ဟိုဒင်းကလေး” ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို
 မေး၍ ကျွန်ုပ်က ပြောပြသောအခါ
 “ဒါဖြင့် ရှိသေးလားဗျို့၊ ကိုသိန်းဖေ”

“ကျုပ် တဖြည်းဖြည်း မြည်းတာနဲ့ ကုန်ပါလေရောဗျာ”
“နစ်နာလိုက်တာ ကိုသိန်းဖေရာ”

ကိုသိန်းဖေ၏ စေတနာ

နောက်တစ်နေ့မှာ ၁၉၄၁ ခုနှစ် နောက်ဆုံးနေ့(ဒီဇင်ဘာလ ၃၁ ရက်) ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် အနောက်တိုင်းသားများ၏ ထုံးစံအတိုင်း ကုန်လေပြီးသော နှစ်ဟောင်းကို သောက်ပွဲကလေးဖြင့် နှုတ်ဆက်ဖို့ သတိရကြသော်လည်း ငွေရေးကြေးရေးမဟန်ကြသဖြင့် မသိချင်ပြု၍ နေကြ၏။ နောက်တစ်နေ့မှာ နှစ်သစ်ကူးနေ့ဖြစ်သော်လည်း အလားတူ အကြောင်းကြောင့် အိမ်တွင် ကုပ်၍နေကြ၏။ ဇန်နဝါရီလ ၂ ရက်နေ့ သည်ကား ကိုသိန်းဖေ၏ ပင်စင်လခ ထုတ်ရမည့်နေ့ဖြစ်လေရာ ကို သိန်းဖေသည် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်အား ရုံးသို့လိုက်ခဲ့ကြရန် ခေါ်သဖြင့် သုံးယောက်သား အတူသွားကြ၏။ လခထုတ်ပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ သည် တရုတ်ခေါက်ဆွဲဆိုင်တစ်ခုသို့ ဝင်ကြလေ၏။ ခေါင်ရည်နှင့် စားစရာများ ကျွေးမွေးခြင်းကို စာဖွဲ့လိုသောကြောင့်မဟုတ်။ ကိုသိန်းဖေ ၏ ဝတ်ပြုခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ် အလွန်ကျေနပ်သော အချက် တစ်ခုကို ဖော်ပြလိုသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ကိုသိန်းဖေသည် ၅၀ ဝင် စီးကရက်ဘူး တစ်ဘူးကို ဝယ်၍ ဖောက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့အား တစ်လိပ်စီတည်သဖြင့် ညှိသောက်ကြ၏။ အနံ့မှာ ‘မင်သော်’ နဲ့ မွှေး လေသည်။ ကိုသိန်းဖေက ပြောသည်မှာ-

“ဒီစီးကရက်မျိုး ပေါ်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲမသိဘူး၊ ဦးချစ်စုက တည်လို့ ကျုပ် သောက်ရဖူးတယ်၊ သိပ်ကြိုက်တာပဲ၊ နို့ပေမဲ့ ဈေးကြီးလို့ ဝယ်မသောက်နိုင်ဘူး၊ ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ဗျားတို့လာတုန်းမို့ ဘယ်လောက်ပေးရပေးရဆိုပြီး ဝယ်တည်လိုက်တာပဲ” ဟုပြောလေရာ

သူသောက်ချင်လျက်နှင့် မဝယ်ဘဲ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ဝယ်သည်ဟူသော စကားသည် ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကို အတော်ကြီး ထိခိုက်လှသည်။ ကိုသိန်းဖေကား နှမြောတတ်သူမဟုတ်။ သုံးရက်ဖြုန်းရက်သူတစ်ယောက် ဖြစ်လေရာ သူ၏ ပင်စင်လခကလေးဖြင့် တိုင်းတိုင်းထွာထွာ သုံးရရှာသည်တွင် ကျွန်ုပ်အတွက် တစ်ခါတစ်ရံ တတ်နိုင်သလောက် ကြိရာသည်ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ပင်ဖြစ်လေသည်။

ကိုခင်မောင်တင့်၌ ဖော်ပြခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း ကောင်းသော အချက်အလက်များ ရှိစေကာမူ ကိုသိန်းဖေ၏ ဤကောင်းနည်းမျိုး မရှိခြင်းကို ကျွန်ုပ်သိသည်နှင့် ကိုခင်မောင်တင့်၏ မျက်နှာကို ကျွန်ုပ်က စေ့စေ့ကြီး ကြည့်လိုက်သည်။ အဓိပ္ပာယ်ကား “ဘယ့်နှယ်လဲဗျာ၊ ကျုပ်လူ မတော်ပေဘူးလားဗျာ” ဟူ၍ ပြောလိုခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ ခေါင်ရည်တော်တော် မူးလတ်သော် ကိုသိန်းဖေသည် ဤအလုပ်မျိုးတွင် လောဘကြီးတတ်သည့်အတိုင်း ခပ်မူးမူးနှင့် သဒ္ဓါလွန်၍ စားစရာသောက်စရာများကို မကုန်နိုင်မခန်းနိုင် ဆက်လက်မှာယူလေရာ ကျွန်ုပ်က ထ၍ သူ့အိတ်ထဲမှ ပင်စင်လခကို နှိုက်ယူ၍ ဤမျှသာ သုံးရမည်ဆိုကာ ဖယ်ထားပြီး အကျန်ကို ကျွန်ုပ်၏အိတ်ထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်ရလေသည်။ ထိုနေ့က ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်အနက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် တမင်တကာ အနည်းဆုံးသောက်သူ ဖြစ်ပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်သည် မဏ္ဍိုင်သဖွယ်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မှားလျှင် အားလုံး မှားကုန်ကြမည်ဖြစ်ပါသောကြောင့်တည်း။

ရန်ကုန်သို့ပြန်ခြင်း

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဇရစ်ချောင်ရွာ၌ ၁၂ ရက်ခန့် နေထိုင်ကြသည့်အတွင်း ရန်ကုန်သတင်းကို နားစွင့်လျက်ရှိကြ၏။ ရန်ကုန်ကို ဖုံးများ

ထပ်၍ မကြံသောကြောင့် သူရိယသည် နေရာပြောင်းရွှေ့ပြီး သတင်းစာ ထုတ်ဝေလျက်ရှိကြောင်း ကြားရ၏။ ကိုခင်မောင်တင့်၌ ပိုက်ဆံမပါ။ ကျွန်ုပ်တို့၌ အနည်းငယ်သာပါ၍ ကိုသိန်းဖေ၏ ပင်စင်လခမှာလည်း မများလေရကား ကျွန်ုပ်သည် ဤအတိုင်း ထိုင်စားကြ၍ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း သိသည်နှင့် မစိုးကို ဒေါ်ဖူးညိုတို့နှင့် ထားခဲ့ကာ ကိုခင်မောင်တင့်နှင့် ရန်ကုန်ပြန်ပြီး အလုပ်ဝင်ရန် ဆုံးဖြတ်လေ၏။ ကိုသိန်းဖေတို့က ဖြစ်သလို ဝေစားပါမည်ဟု ပြောကြသော်လည်း ငွေအကြောင်းကို သိသော ကျွန်ုပ်သည် ပြန်မှဖြစ်မည်ဟုပြောကာ ၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၂ ရက်နေ့တွင် ကိုခင်မောင်တင့်နှင့် ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာခဲ့ ကြလေ၏။ ထိုနှစ်မှာ ကသာမြို့၌ ကျွန်ုပ်မှတ်မိသလောက် အချမ်းအေး ဆုံးဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် နံနက် ၄ နာရီထွက်သည့် မီးရထားပေါ်တွင် မီးသွေး မီးဖိုကလေးတစ်ခုနှင့် မီးသွေးနှစ်ပြည်ခန့် ဆောင်ယူကာ မီးလှုံကြ ရလေသည်။ ထိုခေတ်အခါက ခရီးသွားရခြင်းမှာ အလွန် စိတ်မချရဘဲ ရင်တနွေးနွေး ရှိကြရသော်လည်း အလွန်ချမ်းအေးသော နဘားဘူတာရုံမှစ၍ မီးကျိုးတွေ ရဲရဲနီသော မီးဖိုကလေးအနီး၌ ထိုင်ကာ လိုက်ရခြင်းတည်းဟူသော ဇိမ်ကို ယနေ့တိုင် မမေ့နိုင်အောင် ရှိပါတော့သည်။ ဝက်လက်ဘူတာသို့ ရောက်သောအခါ ဖခင်ကို သတိရ၍ မန်ကျည်းတုံရွာကလေးသို့ မျှော်ကြည့်ရုံသာ ကြည့်ခဲ့နိုင်၏။ အသိ မတွေ့သဖြင့် မေးမြန်းခြင်း၊ မှာထားခြင်း မပြုခဲ့နိုင်ပေ။ ထိုည၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် မန္တလေးဘူတာကြီး၌ပင် အိပ်ကြရ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ၌ ယခင်အကြိမ်ကနှင့်မတူဘဲ ခြားနားခြင်းတစ်ခု ရှိသည်မှာကား ဤတစ်ခေါက်၌မူ မိန်းမသားဖြစ်သော မစိုးတစ်ယောက် မပါသည့်အတွက် အလွန်တာဝန်ပေါ့၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ယောက်ျားနှစ်ယောက်ချည်း ဖြစ်သောကြောင့် ကြုံချင်ရာ ကြုံကြရစေ၊ ပေါ့ပါးစွာ တိမ်းရှောင်နိုင်ကြ

လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။

လက်မှတ် အခက်အခဲ

နံနက်လင်း၍ မီးရထားထွက်သဖြင့် သာစည်ဘူတာသို့ ရောက်ကြသောအခါ ဘိုကပြား လက်မှတ်စစ်တစ်ယောက် တက်လာ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၌ လက်မှတ်မရှိချေ။ ကျွန်ုပ်တို့၏အထင်ကား အစိုးရ နိဗ္ဗာန်ကူးတို့ ပို့လျက်ပင် ရှိသေးသည်ထင်၏။ ကသာမှ မန္တလေးသို့တိုင် အောင် လက်မှတ်စစ်ခြင်း မရှိသောကြောင့် သာ၍ပင် ထင်မိ၏။ သို့ဖြစ်၍ လက်မှတ်စစ်တက်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့အံ့ဩလျက် ရှိ၏။ လက်မှတ်စစ်က မေးသောအခါ လက်မှတ်မပါကြောင်း ပြောင်ပြောင်ရဲရဲပင် ပြောလိုက်ကြ၏။ ဤနေရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဘဏ္ဍာရေးအခြေအနေကို ဖော်ပြရဦးမည်။ ကိုခင်မောင်တင့်၌ ပိုက်ဆံပါဟန်မရှိ။ ကျွန်ုပ်၌ ငွေ ၁၀ ကျပ်ပါခဲ့ရာ လမ်းတွင် ထမင်းဟင်း လေးနပ်အတွက်သာ ရည်ရွယ်၍ လက်မှတ်ခံဖို့ လုံးဝ စိတ်ကူးမထည့်ခဲ့ချေ။ ဤတွင် ကိုခင်မောင်တင့်က ရန်ကုန်ဘူတာမှ ကုလားလက်မှတ်စစ်များနည်းတူ ဤနှယ်ထိုနှယ် ပြောပါသေး၏။ မစွဲချေ။ ဤမျှသာမက လက်မှတ်စစ်သည် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်နှင့် သူတစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေခြင်းကို လန့်သည့်လက္ခဏာနှင့် အခြား ကပြား လက်မှတ်စစ်တစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်၏။ ဤအတောအတွင်း၌ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲတွင် ချီတုံချတုံဖြစ်လျက် မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘဲ ရှိနေသော အခြင်းအရာတစ်ခုကို ဖော်ပြပါဦးမည်။

ဒုတိယရောက်လာသော ကပြားလက်မှတ်စစ်ကို ကျွန်ုပ် ကောင်းကောင်းသိ၏။ သူကလည်း ကောင်းကောင်းသိဖူး၏။ သို့သော် မသိချင်ပြု၍နေခြင်းလော၊ တကယ်မမှတ်မိ၍လော မပြောတတ်ချေ။ သိပုံက ဤသို့တည်း လွန်ခဲ့သော ၁၅ နှစ်ခန့်လောက်က လယ်ယာစိုက်ပျိုး

ရေးရုံး၌ အလုပ်လုပ်ခဲ့စဉ် ဒရက်ဂွန်အမည်ရှိ စာရေးတစ်ယောက်ရှိရာ သူနှင့်ကျွန်ုပ် တော်တော်ခင်မင်ကြ၏။ မတ္တရာနယ် ဆည်ကြီးဘက်သို့ ငှက်ပစ်သွားကြစဉ်က ဒရက်ဂွန်၏ ယောက်ဖများလည်း ပါကြောင်း ရေးသားခဲ့ဖူးရာ ယခု လက်မှတ်စစ်မှာ ဒရက်ဂွန်၏ ယောက်ဖတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ထိုစဉ်ကတည်းက လက်မှတ်စစ်ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်သိသည်။ သူတို့လူစုသည် ကျွန်ုပ်၏ခြင်ထောင်ထဲသို့ ဦးခေါင်းများ ထိုးသွင်း၍ အိပ်ကြခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်၌ ငှက်ဖျားရခဲ့ခြင်းကိုလည်း ဖော်ပြခဲ့ဖူးလေပြီ။ ကျွန်ုပ်မှာ ယခုအခါ၌ အကျပ်တည်းကျနေ၍ သူက ကယ်မည်ဆိုလျှင် ကယ်နိုင်လောက်သော အခြေအနေရှိ၏။ သို့ဆိုလျှင် ထိုသူအား ရှေးဟောင်းအဖြစ်ကို ပြန်ပြော၍ မိတ်ဆက်ရမည်လောဟု ကျွန်ုပ် စဉ်းစား၏။ ကျွန်ုပ်သိရသလောက်မှာ ကပြားများသည် အလွန်လူလည်လုပ်တတ်သည်။ ကျွန်ုပ်က ရှေးဖြစ်ဟောင်းကို ပြန်ပြော၍ သူက မသိချင်ပြုနေလျှင် ကျွန်ုပ် သေလုအောင် ရှက်ရပေတော့မည်။ သို့ဖြစ်၍ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေ ကျွန်ုပ် မပြောတော့ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေ၏။

ရွေးယူခြင်း

လက်မှတ်စစ်က မည်သည့်ဘူတာမှ စီးခဲ့ကြသနည်းဟု မေးရာ မန္တလေးမှဟု လိမ်၍ပြောရ၏။ သွားမည့်ခရီးမှာ ရန်ကုန်ဖြစ်ခြင်းကိုလည်း ပြောရ၏။ နောက်ဆုံး၌ ဤဘူတာမှ လက်မှတ်ယူကြရန် ပြောရာ ကျွန်ုပ်တို့က အခဲပို့သည်ဆိုသောကြောင့် စီးခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၍ ပိုက်ဆံမပါကြောင်း ပြောရသည်။ ဤတွင် လက်မှတ်စစ်နှစ်ယောက် တိုင်ပင်၍ ကျွန်ုပ်တို့အား ရန်ကုန်ထိအောင် အစောင့်အရှောက်နှင့် ခေါ်ခဲ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြလေ၏။ အစောင့်အရှောက်ဆိုသည်မှာ အခြားမဟုတ်။ ကျွန်ုပ်တို့အနီး၌ လက်မှတ်စစ်တစ်ယောက် ထိုင်၍လိုက်ပြီး အလှည့်နှင့်

စောင့်ကြခြင်းဖြစ်၏။ လက်မှတ်စစ်များသည် သူတို့၏ နယ်ဆုံးသော အခါ နောက်ရောက်လာသော လက်မှတ်စစ်များအား ကျွန်ုပ်တို့ကို လွှဲအပ်ထားခဲ့၏။ သို့ရာတွင် နောက်လူများသည် ပထမလူများကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်၌ အထင်သေးဟန်မရှိဘဲ “ခင်ဗျားတို့ကို ယုံကြည်ကြပါသည်” ဆိုကာ ကပ်၍မလိုက်ဘဲ လွတ်လပ်စွာ ထားပါပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် မီးရထားပေါ်မှ ဆင်းနေရစ်ခြင်းအားဖြင့် တိမ်းရှောင်ဖို့ စိတ်ကူးမိပါသေး၏။ သို့သော် ပိုက်ဆံမပါသော ကျွန်ုပ်တို့အဖို့၌ မီးရထားပေါ်မှ ဆင်းနေရစ်ပြီး မည်သည့်အချိန်မှ နောက်ရထား ရောက်လာမည်ကို မပြောနိုင်သောကြောင့် အကြောင်းမထူးဟုဆိုကာ ထိုင်မြဲတိုင်း ထိုင်လိုက်လာကြ၏။ ရန်ကုန်ဘူတာရုံကြီးသို့ မီးရထား ဆိုက်သော အခါ ညကိုးနာရီခွဲပြီးနေလေပြီ။ လက်မှတ်စစ်သည် ကျွန်ုပ်တို့အား ရုံပိုင်ထံသို့ ခေါ်သွားရာ ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း အမှန်အတိုင်း ပြောပြ၏။ ခိုးစီးခြင်းမဟုတ်။ အစိုးရက အလကားပို့ပေးသည်ထင်သောကြောင့် စီးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ပိုက်ဆံမပါခြင်းလည်း အမှန်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ရန်ကုန်၌နေသော လူများဖြစ်၍ ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြ၏။ နောက်ဆုံး၌ ရုံပိုင်က ကျွန်ုပ်တို့၏အလုပ်အကိုင်ကို မေးရာ ကျွန်ုပ်က သူရိယအယ်ဒီတာဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်နှင့် ကမာရွတ်ဘက်၌ရှိသော တိုက်အုပ်ဦးဘကလေးထံ တယ်လီဖုန်းဆက်၍ မေး၏။ ထို့နောက် ဦးဘကလေးနှင့် ကျွန်ုပ် စကားပြောစေ၍ ကျွန်ုပ်က အဖြစ်အပျက်ကို အမှန်အတိုင်းပြောပြ၏။ ဤတွင် ဦးဘကလေးက ကျွန်ုပ်တို့အတွက် တာဝန်ယူကြောင်းပြော၍ နက်ဖြန်တွင် သူရိယတိုက်သို့ လူလွှတ်ပြီး လက်မှတ်ခံတောင်းပါလျှင် ပေးပါမည်ဟု ပြောလေသည်။ နောက်ဆုံး၌ ရုံပိုင်သည် ဦးဘကလေး၏ အာမခံချက်ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အား လွှတ်မည်ပြုရာ ကျွန်ုပ်က-

“လက်မှတ်အတွက် ဘယ်လောက်ကျလဲ ရုံပိုင်ကြီး”

“တစ်ယောက်ရှစ်ကျပ်၊ နှစ်ယောက် ၁၆ ကျပ်၊ ဒဏ်ငွေ နှစ်ဆ ဆိုတော့ ၃၂ ကျပ်ကျတယ်”

“ဒီလိုတော့ ကျွန်တော် မပေးနိုင်ဘူးဗျ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ရိုးရိုးသားသားမှားတာဗျ၊ ခိုးစီးကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒဏ်ငွေတော့ မပေးပါရစေနဲ့”

“ဥပဒေအရတော့ ပေးရမှာပဲဗျ”

“ဒီလိုဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ကို မလွှတ်နဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ လုပ်ချင်ရာ လုပ်၊ ကျွန်တော်တို့မသွားဘူး”

ရုံပိုင်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ မျက်နှာများကို လှမ်းကြည့်ရာ တကယ်တင်းမာခြင်းကို တွေ့ရသည့်လက္ခဏာနှင့် ခဲတံဖြင့် စားပွဲကိုခေါက်ကာ စဉ်းစားလျက်ရှိ၏။ ဤတွင် ကျွန်ုပ်က-

“လူတွေ ဒုက္ခဖြစ်နေရတဲ့အထဲမှာ ရိုးရိုးသားသားမှားတဲ့ အပေါ်က ခင်ဗျားတို့က ဒဏ်ရိုက်ပြီး အမြတ်ထုတ်လို့ တော်နိုင်ပါမလားဗျ”

ကျွန်ုပ်၏စကားသည် ရုံပိုင်အား အတော်ထိသွားဟန်ရှိ၏။

“ကဲ... ကဲ... ခင်ဗျားပြောသလိုပဲ ထားပါတော့ဗျာ၊ ငွေ ၁၆ ကျပ်ပေးလိုက်နော်”

“ဒါကတော့ ဦးဘကလေးက တာဝန်ယူပြီပဲမဟုတ်လား”

“သွားကြပါတော့ဗျာ”

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်သည် ကျောက်မြောင်းရပ် သီတာလမ်း၌ ရှိသော ကျွန်ုပ်၏နေအိမ်သို့ သွားရန်ဖြစ်သော်လည်း ဖြောင့်ဖြောင့် မသွားသေးဘဲ တရုတ်တန်းဘက်သို့ သွား၍ ကျန်သမျှ ပိုက်ဆံကလေးများဖြင့် ကမြင်းကြလေသေးသည်။ ထိုခေတ်ကမူ ပိုက်ဆံများများကြီး

ပါမှ ပျော်နိုင်သည်မဟုတ်။ လူတစ်ယောက် တစ်ကျပ်ဆိုလျှင်လည်း အတော်စုံအောင် ပျော်နိုင်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ထိုညကမူ လေယာဉ်ပျံ အချက်ပေးဥဩများ နှောင့်ယှက်မှုကြောင့် ဖြောင့်ဖြောင့် မပျော်ကြရ သဖြင့် ဇိမ်ပျက်လှပါဘိသည်။

သွက်ချာပါဒသမား

သီတာလမ်းရှိ ကျွန်ုပ်၏ နေအိမ်သို့ နံနက်စောစော ရောက်လာ ကြသောအခါ အလွန်ဖင်ပေါ့သော ကိုခင်မောင်တင့်သည် ချက်ပြုတ် စရာ သားငါးများ ရအောင်ရှာ၍ မီးဖိုချောင်သို့ ဝင်ရှာပေးသည်။ (ဤလူ မှာ သူ့အိမ်တွင်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင် 'အိုးသူကြီး' လုပ်နေကျဖြစ်၍ သူ့အဖို့ ဝန်မလေးလှချေ။) ထမင်းစားသောက်ပြီးကြသောအခါ ကျွန်ုပ် သည် အလုပ်တိုက်သို့သွား၍ ကိုခင်မောင်တင့်က ညစာအတွက်နှင့် တကွ အိမ်မှုကိစ္စအဝဝကို ဆောင်ရွက်ရင်း အိမ်၌နေရစ်၏။ သူရိယ သည် ကမာရွတ်အနီး၌ရှိသော ဦးဘကလေး၏ နေအိမ်သို့ ပုံနှိပ်စက် များပါ ပြောင်းရွှေ့၍ သတင်းစာနေ့စဉ် မှန်မှန်ထွက်လျက်ရှိ၏။ အလုပ် ဌာနသို့ ကျွန်ုပ်ရောက်သွား၍ မကြာမီပင် မီးရထားဘက်မှ မင်းစေ တစ်ယောက် ရောက်လာသဖြင့် ငွေ ၁၆ ကျပ် ပေးလိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဒီဇင်ဘာလအတွက် လခမှာ ယခုမှ ထုတ်ရသောကြောင့် ဦးဘကလေး အား အပူမကပ်ဘဲ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ပေးလိုက်နိုင်ပါသည်။ ထိုနေ့၌ ခေါင်းကြီးနှင့် မှတ်ချက်ရေး၍ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ရာ လှေကားသို့ ရောက် သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် "အလိုလေးဗျ၊ အမယ်လေးဗျ" ဟူသော ညည်း ညှူသံများကို ကြားရ၏။ ကျွန်ုပ်အဖို့အရာ၌ အသစ်အဆန်း မဟုတ် သောကြောင့် အထိတ်တလန့်မဖြစ်ဘဲ တက်သွားရာ အိပ်ရာပေါ်၌ လူး လိုမ့်လျက်ရှိသော ကိုခင်မောင်တင့်ကို တွေ့ရ၏။ ကိုခင်မောင်တင့်မှာ

သွက်ချာပါဒရောဂါ စွဲကပ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်လေရာ ယခု လူကောင်း ပကတိရှိရာမှ တော်တော်ကြာလျှင် အလိုလေး၊ အမယ်လေးနှင့် အော် ဟစ်ညည်းတွားရသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ယင်းသို့ ဖြစ်သည့် အခါ နှိပ်၍လည်းမရ၊ သူ၏အသားကိုလည်း အထိမခံနိုင်ဘဲ ကျဉ်၍ တက်သည်ဆို၏။ အစားမှားလျှင် ဤသို့ဖြစ်တတ်သည်ဆိုရာ မသင့် သောအစာကို သူသိသော်လည်း မနေနိုင်သောကြောင့် စားမိသည် ဆို၏။ ကြီးပြင်းလာသောအရွယ်၌ မသင့်မှန်းသိလျက်နှင့် စားမိ၍ ခံရ သောအကြိမ်ပေါင်းမှာ တစ်ရာလည်းကမည်မထင်။ သို့နှင့်လည်း စားမြဲ တိုင်းစား၍ ခံမြဲတိုင်း ခံရရှာသည်။ ဤနံနက် မုန့်ဟင်းခါးနှင့် လိပ်ဥ စားခဲ့မိသည်ဟု ပြောပါသည်။ ညတိုင်သောအခါ၌ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဝေဒနာပျောက်ကင်းသွားပြန်ပါသည်။

ကိုခင်မောင်တင့် ကျေနပ်ခြင်း

ဤသို့ဖြင့် ကိုခင်မောင်တင့်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်တည်း အတူနေကြ၍ နှစ်ရက်တစ်ကြိမ်၊ သုံးရက်တစ်ကြိမ်ဆိုသလို သူ၏ ရောဂါ ထလေ့ရှိ၏။ တစ်ညသ၌ ကိုခင်မောင်တင့်ရောဂါ ထလျက်ရှိစဉ် လေယာဉ်ပျံ အချက်ပေး ဥဩဆွဲသဖြင့် ဆူညံလျက်ရှိ၏။ လေယာဉ်ပျံ အချက်ပေး ဥဩသံကို မည်သည့်ဗုံးကြဲလေယာဉ်များ လာမည့်အရေး ကြောင့် ဆွဲခြင်းဖြစ်သည်ဟု သိကြရပြီး ဖြစ်သည့်အထဲတွင် ဥဩသံ ကိုယ်၌ကလည်း အသည်းနှလုံးကို ပွတ်ခြေလိုက်ဘိသကဲ့သို့ စိတ်၏ ညှိုးနွမ်းခြင်း ဖြစ်စေတတ်ခြင်းကို ကြားရသူတိုင်း နားလည်ကြပေလိမ့် မည်။ ဤအသံသည် ညအချိန်ဖြစ်ခဲ့လျှင် သာ၍ ဆိုးရွားသေး၏။ အူ အသည်းကို တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ရစ်ပတ်ဆွဲသည်နှယ် ခွန်အားတွေအားလုံး ပါသွားသည်ထင်ရ၏။ ထိုည၌ ကိုခင်မောင်တင့် ရောဂါ ထလျက်ရှိစဉ်

အချက်ပေးဥဩမှုတ်ရုံသာမက တကယ်ပင် ဂျပန်လေယာဉ်များ၏ အသံများကို ကြားရ၏။ များမကြာမီ လေယာဉ်ပျံများမှ ဗုံးများကြီချ၍ မြေပြင်မှ လေယာဉ်ပျံပစ် အမြောက်သံများလည်း ဆူညံလျက်ရှိလေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုခင်မောင်တင့်အနီး၌ ထိုင်လျက်ရှိရာ ကိုခင်မောင်တင့်က သူ့မှာ ကာကွယ်ရေးကျင်းထဲသို့ ဆင်းရန်မတတ်နိုင်။ ကျွန်ုပ်၏ အသက်ကို အချည်းနှီး မစွန့်ဘဲ ကာကွယ်ရေး ကျင်းထဲသို့ဆင်းရန် ပြောရှာလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သေးငယ်သော ကိုခင်မောင်တင့်၏ ကိုယ်ကလေးကို ပွေ့၍ မဆင်းနိုင်စေကာမူ တွဲ၍ ဆင်းနိုင်လောက်၏။ သို့ရာတွင် တစ်ခါတစ်ရံ၌ဖြစ်တတ်သော ကျွန်ုပ်၏ ဝါသနာအတိုင်း “ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်စမ်းပါစေဗျာ၊ ကျွန်ုပ်တို့အိမ်ပေါ်တည့်တည့်ကျမှ သေမှာပါ။ သေကြလျှင်လည်း အတူတူပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်မဆင်းဘူး” ဟုပြောသည်နှင့် ကိုခင်မောင်တင့်သည် ခွန်အားမရှိသော လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ လက်တစ်ဖက်ကို ကိုင်ညှစ်လေသည်။ ၁၅ မိနစ်ခန့် အပေါ်က ကြိသူကကြိ၊ အောက်မှ ပစ်သူက ပစ်ကြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်သို့ တည့်တည့်ကျသော ဗုံးဟူ၍ တစ်လုံးမျှမရှိသည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ အရှင်လတ်လတ် ကျန်နေရစ်၍ ဟီးချနိုင်ကြပါတော့သည်။

လက်မြှောက်ရခြင်း

ဤရက်များ၌ ကျွန်ုပ်၏ ဒုက္ခမှာ မသေးငယ်လှချေ။ သူနာကား တစ်ဖက်၊ အလုပ်ကားတစ်ဖက် ရှိနေသည့်ပြင် သူရိယတိုက် တည်ထားသည့် ကမာရွတ်ရှိ ဦးဘကလေး၏ နေအိမ်သို့ သွားရသည်မှာလည်း ဘတ်စ်ကားအတန်တန် ပြောင်းစီး၍ ဖျော့တော့သော မျက်နှာများ ရှိနေကြသည့် ခရီးသည်များ၏ အလယ်တွင် တစ်နာရီခန့် ထိုင်ပြီးမှ ရောက်သည်။ ကိုခင်မောင်တင့် ရောဂါတက်နေသောနေ့များတွင် နှစ်ယောက်

အတွက် စားစရာကို တရုတ်တန်းတွင် ဆင်းဝယ်ပြီးမှ သီတာလမ်းသို့ ခရီးဆက်သည်။ သီတာလမ်းတစ်ခုလုံး၌လည်း လေးငါးအိမ်မှတစ်ပါး လူမရှိသည်နှင့် ခြောက်ကပ်ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းလှသည်။ ဤသို့သော ဒုက္ခများ၏အလယ်တွင် ကိုခင်မောင်တင့်၏ ရောဂါမှာလည်း ရက်ခြား ဖြစ်ရာမှ ရက်ဆက်ဖြစ်လာသည်နှင့် ထမင်းကို နေ့တိုင်း ဝယ်စားနေရ လေပြီ။ နံနက်အဖို့မူ သူ့အဖို့ ကော်ဖီနှင့် ပေါင်မုန့် မီးကင်ပေးခဲ့ပြီ။ ကျွန်ုပ်အဖို့မူ တရုတ်တန်းသို့သွားပြီးမှ ကမာရွတ်သို့ သွားရ၏။ ဤသို့ ဖြင့် ဇန်နဝါရီလကုန်အထိ နေမိသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်းသည် မည်သို့ဖြစ်သည်မသိ။ တစ်ချက်တစ်ချက်၌ ပေါက်ကွဲတော့မည့်အလား ချွတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ မြည်သလိုထင်မိ၏။ ကိုခင်မောင်တင့် ကျန်းမာခဲ့ လျှင် ကျွန်ုပ်သည် ဤဒုက္ခမျိုးကိုခံဖို့ အသင့် ပြင်ဆင်ထားခဲ့သော်လည်း ယခုကား မခံနိုင်သဖြင့် လက်မြောက်ရချေတော့မည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ် သည် ကိုခင်မောင်တင့်၏ ညီအရင်းဖြစ်သူ ခင်မောင်ဆင့်ထံသို့ သွား၍ အခြေအနေကိုပြောပြရာ ခင်မောင်ဆင့်လိုက်လာ၍ သူ့အစ်ကိုအား သင်္ဘောပေါ်သို့ တင်ပေးကာ ဟင်္သာတသို့ ပို့လိုက်ရှာပေးသည်။ ကိုခင် မောင်တင့်ကို ကြည့်ရသည်မှာ ရောဂါအတွက် ဝမ်းနည်းခြင်းထက် မူလအစီအစဉ်အတိုင်း နှစ်ယောက်သား အတူတကွ မနေလိုက်ခြင်း အတွက် ဝမ်းနည်းပုံရသည်။ ကျွန်ုပ်ကား အကြီးဆုံးသောသားဖြစ်၍ အစ်ကိုတစ်ယောက်အား ချစ်ခင်ကြပုံကို နားမလည်သော်လည်း ကျွန်ုပ် ၌ အစ်ကိုရှိခဲ့လျှင် ကိုခင်မောင်တင့်ထက် ပိုပြီး ချစ်ခင်တတ်လိမ့်မည် မထင်ပါ။

ကျွန်ုပ်၏ ဝါသနာတစ်ခုမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို ယနေ့လုပ်ဖို့ ဆုံး ဖြတ်ထားလျှင် ယနေ့လုပ်ရမှ ကျေနပ်တတ်၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ အိတ်ထဲတွင် ငွေ ၃၀ ကျပ်ခန့်မျှရှိရာ နောက်နေ့တွင် လကုန်မည်ဖြစ်၍

တစ်ရက်ဆိုင်းလိုက်လျှင် ဇန်နဝါရီလအတွက် လခရမည်ဖြစ်၏။ သို့နှင့် လည်း တစ်ရက်မဆိုထားဘိ။ တစ်နာရီမျှပင် ရန်ကုန်၌ နေချင်စိတ် မရှိတော့ချေ။ သို့ဖြစ်၍ အဖြစ်အပျက်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်အခြေအနေကို ဦးဘကလေးထံသို့ စာရေး၍ စာတိုက်၌ ထည့်ခဲ့ပြီးလျှင် ကသာသို့ ပြန်ပြေးလာခဲ့ပါတော့သည်။

ရုံးချိန်းက တစ်ဖက်

ဇရစ်ချောင်သို့ရောက်၍ ကိုသိန်းဖေတို့ အိမ်သားများနှင့် မစိုးအား ကျွန်ုပ်၏ ရန်ကုန်ကိုယ်တွေ့ကို ပြောပြလေရာ အလွန်အံ့ဩကြသည်။ ကိုသိန်းဖေကမူ “ခင်ဗျားတို့ တော်တော် ဆတ်ဆော့တဲ့ လူနှစ်ယောက်ပဲ၊ ဗုံးတွေကြားထဲ သွားပြီး အလုပ်လုပ်စားရမယ်ဆိုလျှင် ဒီမှာပဲ ဖြစ်တတ်သလို စားနေကြရောပေါ့ဗျာ” ဟုပြော၏။ ကိုခင်မောင်တင့်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်၏ စိတ်ကူးမှာ (အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင်) ဝမ်းရေးအတွက်ကြောင့်ချည်းမဟုတ်၊ ရန်ကုန်မြို့ကြီးတွင် ကြမ်းပိုးဘဝနှင့် တွေ့ရာစား၊ တွေ့ရာအိပ် ထင်သလို နေစမ်းချင်သော အာသီသနှင့် ဆင်းသွားကြခြင်းဖြစ်လေရာ အကယ်၍ ကိုခင်မောင်တင့်သာ ကျန်းမာခဲ့လျှင် ၎င်းစိတ်ကူးအတိုင်းနေကြ၍ ဘယ်နေရာ ဘယ်နေ့တွင် ဗုံးထိ၍ သေကြမည်လော မပြောတတ်ပေ။ ကျွန်ုပ်အဖို့ရာ၌ကား သေလျှင်လည်း ဝမ်းမနည်း၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် လုပ်ချင်ရာ လုပ်ရလျှင်လည်း ကျေနပ်မည်သာဖြစ်သည်။ ဇရစ်ချောင်၌ရှိစဉ် ဒေါက်တာသိန်းမောင်၏ အမှုအတွက် ရုံးချိန်းကလည်း ရှိသေး၍ မန္တလေးသို့ ကျွန်ုပ် ဆင်းလာရပြန်၏။ မန္တလေးမြို့ နန်းတော်အတွင်း ဂျင်မခါနာကလပ်ကို ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၉ ရက်နေ့၌ ဗုံးကြဲချလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း ၂၁ ရက်နေ့တွင် မန္တလေးသို့ ရောက်သွား၏။ မန္တလေးမြို့သူ မြို့သား

များမှာ ရန်ကုန်၌ ကြံချသော ဗုံးများကြောင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လျက် ရှိစဉ် ထိုနေ့ကမူ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ဗုံးလန့်ရခြင်း၏ အရသာကို မြည်းဖူးကြရလေပြီ။ တစ်မြို့လုံးလည်း ခြောက်သွေ့လျက်ရှိ၏။ ဖေဖော်ဝါရီ ၂၁ ရက်နေ့၌ ရုံးချိန်းအတိုင်း အမှုဆိုင်ရန် ရုံးသို့ ရောက်သွားသောအခါ ရန်ကုန်မှ အမှုသည်များ မရောက်လာကြသည်နှင့် မတ်လ ၃၁ ရက်နေ့သို့ ရက်ချိန်းပေးလိုက်ပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ သူရိယသတင်းထောက် (ယခု ပီအာရ်အိုဖြစ်နေသော) ကိုဘတုတ်၏ နေအိမ်၌ နှစ်ညတည်းခိုကာ မန္တလေးမြို့အကြောင်းကို စနည်းနာပြီးနောက် ကသာသို့ ပြန်သွားလေသည်။ မတ်လ ၃၁ ရက်နေ့ အမှုဆိုင်ရန်ကိုမူ ကျွန်ုပ်လည်း မသွားတော့။ အခြားလူများလည်း မလာကြဟု ကြားသိရသည်။

ကိုသိန်းဖေ လေးစားပုံ

၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၃ ရက်နေ့၌မူ ဂျပန်လေယာဉ်များသည် မန္တလေးမြို့ကို အနံ့အပြား ဗုံးကြဲချလေရာ ထိုရက်မှစ၍ မန္တလေးမြို့တွင် နေဝံ့သူ အလွန်နည်းပြီး မပြေးနိုင်သူများသာ ကျန်ရစ်၍ တတ်နိုင်သူ ဟူသမျှ ထွက်ပြေးကုန်ကြလေပြီ။ ဧပြီလအတွင်း၌ ကိုသိန်းဖေ၏ တူမများသည် ရန်ကုန်မှ မန္တလေးသို့ ပြေးလာကြရာမှ မန္တလေး၌ ဗုံးကြဲရာတွင် ကိုသိန်းဖေ၏ နေအိမ်သို့ ပြေးလာကြပြန်၏။ ၎င်းတို့နှင့်အတူ ဦးဘချစ်အမည်ရှိ ဗိသုကာ (Architect) တစ်ယောက်လည်း ပါလာ၏။ ဦးဘချစ်မှာ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ဒုက္ခရောက်ရှာရမည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်၍ ၎င်းတို့အကြောင်းကို အနည်းငယ် ဖော်ပြရပေဦးမည်။ ကိုသိန်းဖေ၏ တူမများသည် ဆေးရုံဆရာမကြီးများ (Sisters) ဖြစ်လေရာ အကြီးဆုံးမှာ ဦးဘချစ်နှင့် လက်ထပ်မည့်ဆဲဆဲဖြစ်၍ အတူတကွ လိုက်လာခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဦးဘချစ်မှာ အင်္ဂလန်မှ ဗိသုကာစာမေးပွဲ

အောင်ပြီး၍ ရန်ကုန်သို့ ရောက်လာသည်မှာ လအနည်းငယ်မျှသာ ရှိသေး၏။ ကိုသိန်းဖေအား ကျွန်ုပ် အထူးကျေနပ်မိသော အချက်တစ်ခုမှာ သူ၏အိမ်သို့ ဧည့်သည်များ ရောက်လာကြ၍ ၎င်းတို့အနက်တွင် ဘိလပ်ပြန်တစ်ယောက် ပါဝင်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ လင်မယားအား အကောင်းဆုံးသောနေရာကို ပေးပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့က လူရင်းဖြစ်သည်ဆိုကာ နိမ့်ကျသောနေရာကို မပေး။ သူတို့လင်မယားထက် မြတ်သောနေရာကို ပေးပါပေသည်။ မပေးလျှင် ကျွန်ုပ်က မည်သို့မျှ ရှိမည်မဟုတ်။ သို့သော်လည်း ပေးခြင်းအတွက်ကား သူ၏လေးစားခြင်းကို အသိအမှတ်ပြုမိပါသည်။

သင်္ဘောများ နှစ်မြှုပ်ခြင်း

ဤရက်များတွင် မန္တလေးမှ သင်္ဘောများသည် တစ်စင်းပြီး တစ်စင်း ဆိုက်ရောက်လာကြ၍ ကသာဆိပ်ကမ်း၌ နှစ်မြှုပ်လိုက်၏။ ဤအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ကြားရ၍ ဦးဘချစ်၊ ကိုသိန်းဖေနှင့် ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်သည် တစ်နံနက်တွင် သင်္ဘောဆိပ်သို့ သွားကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏အကြံမှာ စားနပ်ရိက္ခာ ရှားပါးစပြုနေသော ထိုအချိန်တွင် ကောက်သင်းကောက်ကြရန်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်သည် အခြားသော အရပ်သားများနှင့်အတူ ကမ်းမှ ရပ်ကြည့်လျက်ရှိစဉ် သင်္ဘောတစ်စင်း ဆိုက်ကပ်လာ၍ ဦးခန်းမှ မျက်နှာဖြူ သုံးလေးယောက်နှင့် အခြားနေရာများမှ ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားတစ်ရာခန့် ဆင်းလာကြ၏။ သင်္ဘောပေါ်မှ လူများ ဆင်းပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သင်္ဘောကို နှစ်မြှုပ်လိမ့်မည်ဟု သိပြီးဖြစ်သော အရပ်သားများသည် သင်္ဘောပေါ်မှ လူများကုန်အောင် မဆင်းသေးမီ တိုးဝှေ့ကာ တက်သွား၍ ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်လည်း လိုက်ပါသွားကြ၏။ အပေါ်သို့ရောက်သည်နှင့်

တစ်ပြိုင်နက် ဤအခန်း ထိုအခန်းများသို့ ဝင်ရောက်မွှေးနှောက်ကြလေရာ ကျွန်ုပ်မူကား စားစရာများထားသည့်စတိုး (Pantry) ခန်းသို့ တည့်တည့်ကြီးသွား၏။ မည်သည့်ပစ္စည်းကိုမျှ မလိုချင်။ စားစရာသာ လိုချင်၏။ ကသာတစ်ဝိုက်၌ ယခုပင်လျှင် စားကောင်းသောက်ဖွယ်များ ရှားပါးစပြု၍ ဝယ်မရဘဲဖြစ်နေလေရာ ရှေ့အဖို့တွင် မည်မျှလောက် ပြတ်လပ်ဦးမည် မပြောနိုင်ချေ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် စတိုးခန်းထဲမှ စည်သွတ်ဘူးများကို တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီး ယူလာခဲ့၏။ ကိုသိန်းဖေနှင့် ဦးဘချစ်တို့မူကား ရေနံဆီ ရှားလိမ့်မည်ဆိုကာ တစ်ယောက်တစ်ပုံးစီ ဆွဲလာကြ၏။ ဤသင်္ဘော၌ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်မသိ။ ဆီပုံးနှင့် ထောပတ်ပုံး အမြောက်အမြားပါလာလေရာ အရပ်သားများသည် ၎င်းတို့ကို တစ်ဖက်တစ်ပုံးဆွဲကာ ကုန်းပေါ်သို့ တင်ကြ၏။ အချို့လည်း အခြားလူများ သယ်ချလာသော ဆီပုံးများကို တစ်ပုံးတစ်ကျပ် ဆီးကြိုဝယ်ယူကြ၏။ ဆီပုံးတစ်ပုံးလျှင် ဈေးထဲ၌ ပေါက်ဈေးငါးကျပ် ခြောက်ကျပ်ရှိသော်လည်း သယ်ချသူများအဖို့မှာ ချက်ချင်းရောင်းပစ်ရုံမှ တစ်ပါး အခြားနည်းလမ်းမရှိချေ။ ချက်ချင်းမရောင်းဘဲ တစ်နေရာ၌ စုပုံထားပြီး သင်္ဘောပေါ်သို့ ပြန်တက်မည်ဆိုလျှင်လည်း ချထားခဲ့သော ပုံးများမှာ လူယူသွားမည်ဖြစ်သောကြောင့် အချည်းနှီးဖြစ်ရမည်ဆိုကာ ချက်ချင်း လက်ငင်း ရောင်းကြခြင်းဖြစ်၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ဆီတစ်ပုံး တစ်ကျပ်နှင့် ချက်ချင်းရောင်းလျှင် တစ်ခေါက်နှစ်ကျပ်၊ ဆယ်ခေါက် ၂၀ ကျပ် ရနိုင်သည်ဆိုကာ ဆူလွယ်နပ်လွယ် အလုပ်လုပ်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သင်္ဘောသည် ကြာရှည်စွာ ပေါ်နေတော့မည်မဟုတ်ချေ။ စည်သွတ်ဘူးများကို ပွေ့လျက် ကျွန်ုပ် ကမ်းပေါ်မှရပ်ကြည့်နေစဉ် အတွင်း သင်္ဘောသည် မြုပ်သည်ထက် မြုပ်သွား၍ ဖောင်းမျှလောက်သာ ပေါ်တော့သည်ဖြစ်ရာ လူများသည် အန္တရာယ်ကို မမြင်ဘဲ သဲသဲမဲမဲ

သယ်ယူလျက်ရှိကြ၏။ သို့ရာတွင် အချို့က “ဟေ့ကောင်တွေ သင်္ဘော နစ်လုပြီ၊ နစ်သွားလျှင် ရေကူးလို့မရဘူးဟေ့၊ ဝဲစုပ်ပြီး မြုပ်လိုက်သွား လိမ့်မယ်” ဟု ဟစ်အော်ကာ သတိပေးသည်နှင့် အစုလိုက်အပြုံလိုက် ပြေးဆင်းလာကြ၏။ ကံကောင်းသည်မှာ နောက်ဆုံးလူသည် ကမ်းပေါ် သို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သင်္ဘောကြီးသည် တစ်ဖက်သို့စောင်း ပြီး နစ်မြုပ်သွားရှာပါတော့သည်။

ကြေကွဲဖွယ်သော အခြင်းအရာ

ကသာမြို့သူမြို့သားများသည် သင်္ဘောပေါ်မှ ပစ္စည်းများကို ရကြ၍ ပျော်ရွှင်လျက်ရှိကြစဉ် (အချို့မှာ သင်္ဘောမှ ပန်ကာကိုပင် ခဲယဉ်း စွာ ဖြုတ်ယူကြသည်) သင်္ဘောပေါ်မှ ဆင်းလာကြသည့် ဂေါ်ရင်ဂျီ ခရီးသည်များ၏ သနားဖွယ်အဖြစ်အပျက်ကိုလည်း ကျွန်ုပ် တွေ့မြင်ရ ၏။ တစ်ရာခန့်မျှရှိသော ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားများသည် (ကူလီများ ဖြစ်ကြ ဟန်တူသည်။) ပစ္စည်းများကို ထမ်းသူကထမ်း ရွက်သူကရွက်၊ ကလေး ငယ်များကို ချီသူကချီ၊ ပွေ့သူကပွေ့၊ လက်ဆွဲသူကဆွဲလျက် ကမ်းပေါ် သို့ တက်လာကြပြီးလျှင် အနောက်စူးစူးသို့ စီတန်းကာ သွားကြလေ၏။ ၎င်းတို့သည် ကသာမြို့မှ ‘တမူးခမ်းပ’သို့ ရောက်အောင်သွား၍ ၎င်းမှ အိန္ဒိယပြည်သို့ ဝင်ကြမည်ဆို၏။

ကျွန်ုပ် စုံစမ်းသိရှိရသည်မှာ မြန်မာပြည်သို့ ဂျပန်ဝင်လာသော အခါ ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားများသည် ကူလီအဖြစ်နှင့် အသုံးဝင်ကြသည် ဖြစ်သောကြောင့် ထိုကဲ့သို့ အသုံးမချနိုင်စေရန် အင်္ဂလိပ်အရာရှိများက ၎င်းတို့အား ခြောက်လှန့်၍ လွှတ်ပြီး ကသာထိအောင် သင်္ဘောများနှင့် လိုက်ပို့ခြင်းဖြစ်သည်ဆို၏။ ခြောက်လှန့်ပုံကား ဂျပန်ဝင်လာလျှင် ၎င်း တို့ကို အားလုံး သတ်ပစ်လိမ့်မည်ဟု ပြောသည်ဆို၏။ ထို့ကြောင့်

လုပ်မှကိုင်မှ စားကြရရှာသော ဂေါ်ရင်ဂျီ ကူလီများသည် ဘာပစ္စည်းမျှ ယူပြေးစရာမရှိဘဲ အသက်ဘေးအတွက် ပြေးလာရှာကြသည်နှင့် ဤ ရှည်လျားခက်ခဲသော တမူးခရီးကို ရိက္ခာမပါဘဲ သွားဖို့ ကြံစည်ရှာကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဤနေရာ၌ အထူးကြေကွဲဖွယ်ကောင်းသော အခြင်းအရာတစ်ခုကို တင်ပြလို၏။ ခရီးသည်များအနက်တွင် အသက် ၅၀ ကျော်ခန့်ရှိ၍ ကျန်းမာပုံမရသော ကုလားမကြီးတစ်ယောက်သည် တိုလီမိုလီပစ္စည်းများ ထည့်ထားသည့် သွပ်ပုံးတစ်ပုံးကို ဘယ်လက်ညှာလက်ပြောင်းကာဆွဲလျက် နှစ်ဖက်လုံး ညောင်းသောအခါတွင် မြေပေါ်၌ ချ၍နား၏။ ဘယ်ရောညာပါ တစ်လှည့်စီ ပြောင်းဆွဲခါမှ ပေ ၂၀၀ ခန့်လောက်သာ ရောက်နိုင်သဖြင့် ချ၍ နားရပြန်၏။

လက်နှစ်ဖက်ညောင်းအောင် ဆွဲခါမှ ပေ ၂၀၀ မျှသာ ရောက်နိုင်၍ တစ်ထောက်ချပြီး နားရသော ဤမိန်းမကြီးသည် တမူးခရီးကို မည်သည့်နည်းနှင့် ရောက်အောင် သွားနိုင်ရှာပါလိမ့်မည်နည်း။ နောက်ပိုင်း၌ ကျွန်ုပ် ကြားသိရသော သတင်းအရမှာ ၎င်းတို့သည် အိန္ဒိယသို့ မရောက်ဘဲ လမ်းခရီးတွင် အစာပြတ်၊ ရေငတ်၊ ရောဂါကပ်ပြီး ဖတ်ဖတ်မောသည်နှင့် ရာခိုင်နှုန်း ၉၀ မက သေကုန်ရှာကြသည်ဟုဆိုလေသည်။ ဆိုးယုတ်လှသော နယ်ချဲ့သမားများပေတကား။ ဂျပန်က ဂေါ်ရင်ဂျီကို သတ်ပစ်လိမ့်မည်မဟုတ်ကြောင်း သိလျက်နှင့် ခြောက်လှန့်ကာ သေလမ်းသို့ ပို့ရက်သည့် နယ်ချဲ့သမားတို့၏ လောဘဇောပေတကား။ ကျွန်ုပ်သည် ဂေါ်ရင်ဂျီခရီးသည်များဘက်သို့ နောက်ဆုံး မျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကုန်းမြင့်ဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့ တက်နေကြသော ဂေါ်ရင်ဂျီတန်းကြီးကို မြင်ရ၍ ၎င်းတို့အနက် သွပ်ပုံး ပေ ၂၀၀ လောက် ရွေ့တိုင်းရွေ့တိုင်း တစ်ခါတစ်ခါချ၍ နားရှာရသော ဂေါ်ရင်ဂျီမကြီးအား အထူးကရုဏာဖြစ်ကာ ရင်လေးမိပါတော့သည်။

ပထမနှင့် နောက်ဆုံး ကျင်းအောင်းခြင်း

ကျွန်ုပ်တို့ ရေစံချောင်၌ရှိစဉ် ဂျပန်လေယာဉ်ပျံများသည် ကသာမြို့ကို နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ဖုံးကြီးကြရ၏။ ကိုသိန်းဖေသည် သူ၏ ခြံကြီးအတွင်း တညင်းပင်ကြီးအောက်တွင် ကာကွယ်ရေးကျင်းတူးထားရာ လေယာဉ်ပျံများ လာသံကြားကတည်းက လူ ၂၀ ကျော်ခန့် ရှိသော အိမ်သားများသည် ကျင်းထဲသို့ ဆင်း၍ ပုန်းကြ၏။ ကျွန်ုပ်၏ တွက်ကိန်းကား ဖုံးကြီးသည် ဆိုလျှင် ကသာမြို့ကိုသာ ကြံမည်။ ရေစံချောင်ကဲ့သို့သော ရွာကလေးကို ကြံလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ယူဆ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် လူအများနှင့်အတူ ကျင်းထဲသို့ မဆင်းဘဲ ကျင်းဝဌ်ထိုင်ကာ လေယာဉ်ပျံများကို မော့ကြည့်ပြီး ၎င်းတို့၏ အသွားအလာကို ကျင်းထဲမှ လူများအား သတင်းပေး၏။ ဤတွင် အချို့သောမိန်းမများက လေယာဉ်ပျံကို ကျွန်ုပ်က မြင်နိုင်လျှင် လေယာဉ်ပျံကလည်း ကျွန်ုပ်ကိုမြင်ပြီး ဖုံးချပါလိမ့်မည်ဟု အော်ဟစ်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်က သစ်ပင်အောက်၌ရှိသော လူတစ်ယောက်ကို လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ မမြင်နိုင်ပါ။ အကယ်၍ မြင်စေဦးတော့ လူတစ်ယောက်တလေအား ဖုံးချသတ်မည်မဟုတ်ပါဟု ပြောပြသော်လည်း မရဘဲ ကျွန်ုပ်အား ကျင်းထဲသို့ ဆင်းခဲ့ရန် ဝိုင်း၍ အော်ကြ၏။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်သည် သူတို့အလိုသို့ လိုက်၍ ကျင်းထဲသို့ ဆင်းလိုက်ရလေရာ စစ်ကြီးတစ်ခေတ်လုံးတွင် ဤတစ်ကြိမ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ်နှင့် နောက်ဆုံးအကြိမ် ကျင်းအောင်းခဲ့ရဖူးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အ, သူသေသည် ဆိုခြင်း

လေယာဉ်ပျံများ ပြန်သွားကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် (၁၀ စင်းလောက်ရှိမည်ထင်သည်။) ကျွန်ုပ်သည် ထုံးစံအတိုင်း ကသာမြို့ထဲသို့ တစ်ယောက်တည်း လှည့်လည်ကြည့်ရှုရာ ရုံး၊ ဆေးရုံ၊ ဈေး၊ ထောင်ကြီး

စသော အဆောက်အအုံကြီးများအနီး၌ လူတော်တော်များများ အတုံးအရုံး လဲသေကြခြင်းများကို တွေ့ရ၏။ အဆောက်အအုံကြီးများအနီး သေကြခြင်းကို မြင်ရ၍ လူကိုချိန်ရွယ်ခြင်းမဟုတ်။ အဆောက်အအုံကို ချိန်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့တွေးမိသည်။ အဆောက်အအုံထဲ၌ လူရှိရမည်မဟုတ်လောဟု ပြောနိုင်သော်လည်း အဓိကရည်ရွယ်ချက်မှာ အဆောက်အအုံဖြစ်ရမည်ဟု စဉ်းစားမိသည်။ ထူးဆန်းခြင်းတစ်ခုမှာ ကသာမြို့သည် ကုလားပေါများလှသော မြို့တစ်မြို့ မဟုတ်သော်လည်း အလောင်းများမှာ ရာခိုင်နှုန်းတစ်ဝက်ကျော်မျှ ကုလားများ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။ ဤတွင် ကိုသိန်းဖေပြောသည့်အတိုင်း “အ,တဲ့ လူတွေ သေတာပါဗျ” ဟူသောစကားသည် ဟုတ်တန်ရာသည်ဟု ထင်မိ၏။ ကုလားဆိုသည်မှာလည်း ကူလီအလုပ်ကြမ်းသမားများသာ ဖြစ်ကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်အဖို့မှာ ထောင်ချီ၍သေရသည့် အလောင်းများကို ရန်ကုန်၌ မြင်ခဲ့ရဖူးပြီဖြစ်၍ ရာလောက်မျှရှိသော ကသာအလောင်းများအတွက် စိတ်ထိခိုက်အောင် မရှိလှချေ။

ကြည့်ကောင်း၍ ကြည့်ခြင်း

ရက်အနည်းငယ် ကြာပြန်လတ်သော် ဂျပန်လေယာဉ်ပျံများ သည် ဒုတိယအကြိမ် ရောက်လာပြန်၏။ အိမ်သားများလည်း ဗုံးကျင်းထဲသို့ဆင်း၍ ပုန်းကြပြန်လေပြီ။ ကျွန်ုပ်က ဇရစ်ချောင်ရွာလောက်ကို ဗုံးချမည်မဟုတ်ကြောင်း ပြောသော်လည်း မည်သူမျှ လက်မခံချေ။ အခြားလူများထက် ကိုသိန်းဖေကို ကျွန်ုပ် ပို၍ အံ့ဩမိ၏။ ကိုသိန်းဖေနှင့် ကျွန်ုပ် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံဖူးခဲ့သမျှတွင် လူနှင့်လူချင်းဖြစ်စေ၊ တိရစ္ဆာန်အရိုင်း သို့မဟုတ် အယဉ်နှင့်ဖြစ်စေ ရင်ဆိုင်ကြရာတွင် ကိုသိန်းဖေသည် ကျွန်ုပ်ထက် ဘယ်အခါမှ သတ္တိမလျော့၊ ပိုသော အကြိမ်များ

ပင် ကြုံခဲ့ရဖူး၏။ (သူ၏သတ္တိအကြောင်းကို တစ်နေရာတွင် ဖော်ပြပါ ဦးမည်။) လေယာဉ်ပျံနှင့်ပတ်သက်၍မူကား ကျွန်ုပ်ထက် ထိတ်ထိတ် ပျာပျာဖြစ်ခြင်းကို တွေ့ရ၏။ ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ သူ့ထက် ကျွန်ုပ်က ဤကိစ္စမျိုး၌ အတွေ့အကြုံများသောကြောင့် ဖြစ်တန်ရာသည်။

လေယာဉ်ပျံများလာ၍ ကသာမြို့ပေါ်သို့ ဗုံးများကြိချသဖြင့် ကိုသိန်းဖေသည် အခြားလူများနှင့်အတူ ကျင်းထဲသို့ ဆင်းပြေးကြစဉ် ကျွန်ုပ်သည် ဗုံးကျင်းဆီသို့ လိုက်သွားပါက အတင်းအဓမ္မ အဆင်းခိုင်း ကြသည်နှင့် ဘာမျှမကြည့်ရ မမြင်ရမည်ကို စိုးသောကြောင့် သူတို့ဆီ သို့မသွားဘဲ ငှက်ပျောတောထဲသို့ တစ်ယောက်တည်း ဝင်သွား၏။ ငှက်ပျောပင်များ ခပ်ကျဲကျဲရှိသောနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ကသာ ဘက်သို့ ဦးခေါင်းလှည့်လျက် မြေကြီးပေါ်၌ အလျားမှောက်ကာ ကောင်း ကင်သို့ မော်ကြည့်လိုက်၏။ ဤတွင် ရှစ်စင်းခန့်ရှိသည် ထင်ရသည့် လေယာဉ်ပျံများသည် ကသာမြို့ပေါ်သို့ အနံ့အပြားပျံဝဲကာ ဗုံးများကြိချ နေခြင်းကို တွေ့ရ၏။

လေယာဉ်ပျံတစ်စင်း တစ်စင်းမှ ဗုံးတစ်လုံးစီ ဖြုတ်ချခြင်းကိုပင် မြင်ရ၏။ (ဗုံးကျင်းထဲမှလူများ မမြင်ရဖူးချေ။ စစ်ပြီးခါမှ ရုပ်ရှင်ထဲတွင် မြင်ဖူးကြသည်။) လေယာဉ်ပျံများသည် အုပ်စုလိုက် လှည့်ပတ်ပျံကာ ဗုံးကြိလျက်ရှိရာမှ လေယာဉ်ပျံတစ်စင်းသည် အုပ်စုနှင့်ခွဲပြီး မြောက် ဘက် (ဇရစ်ချောင်ဘက်)သို့ ဦးတိုက်ပျံလာ၏။ ပျံရုံသာ မကသေး၊ ဗုံးများ ကြိချလာခြင်းကိုလည်း တစ်လုံးစီ ကျွန်ုပ်မြင်ရ၏။ ဗုံးတစ်လုံး ဖြုတ်ချလိုက်ခြင်း၊ ရွှံ့ခနဲမြည်ကာ ကျလာခြင်း၊ မြေသို့ရောက်၍ ဝုန်းခနဲ ပေါက်ကွဲခြင်း စသည်တို့ကို တစ်လုံးစီ တစ်လုံးစီ မြင်ရ ကြားရ၏။ ဗုံးကွဲသံများသည် ဝုန်းခနဲ ဝုန်းခနဲ မြည်လျက်ရှိစဉ် လေယာဉ်ပျံများ သည်လည်း ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီးပျံလာ၍ ဦးခေါင်းပေါ်သို့

တည့်တည့်ကြီး မရောက်တရောက်တွင် မြေကြီးပေါ်မှ ဗုံးတစ်လုံး ပေါက်ကွဲသံကြားရလေရာ “နောက်တစ်လုံးဖြုတ်ချလျှင် ငါ့ခေါင်းပေါ် ပဲကွ” ဆိုကာ မြေကြီးနှင့်မျက်နှာ ကပ်လိုက်မိပါသေးသည်။ သို့ရာတွင် လေယာဉ်ပျံသည် နောက်ထပ်၍ မချတော့ဘဲ လှည့်ပြန်သွားလေတော့ ၏။ နောက်ဆုံးဖြုတ်ချသည့်ဗုံးသည် ကသာမြို့အစွန်၌ရှိသော ဘို အိမ်ကြီးတစ်လုံးပေါ်သို့ ကျလေရာ နောက်ထပ်မချခြင်းကို ထောက်သော် ဇရစ်ချောင်ရွာထဲသို့ ဗုံးမချဟူသော ကျွန်ုပ်၏ တွက်ကိန်းမှာ မှန်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ နောင်တွင်လည်း တစ်ခါမျှမချချေ။

ဟန်ကောင်းလှသော ကိုသိန်းဖေ

ဤနေရာ၌ ကိုသိန်းဖေ၏ သတ္တိ (သို့မဟုတ်) ဟန်ကောင်းပုံ အကြောင်းကို ဖော်ပြရပါဦးမည်။ ကမ်းနီးရွာ၌ ကျွန်ုပ် ကျောင်းဆရာ လုပ်လျက်ရှိစဉ် ကိုသိန်းဖေမှာ (အင်းရွာအနီး) ပိန်းတောရွာတွင် အကောက်အုပ်အဖြစ်နှင့် အမှုထမ်းလျက်ရှိ၏။ တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ် သည် သူ့အိမ်သို့ မြင်းနှင့်အလည်သွား၍ သူ၏ရုံးခန်း၌ စကားပြော လျက်ရှိကြစဉ် ကိုသိန်းဖေ၏လက်အောက်၌ အမှုထမ်းနေသည့် ဂေါ် ရခါးလူမျိုး ကန်ချားဆိုသူ တက်လာ၏။ သူ၏လက်၌ကား ဂေါ်ရခါး လူမျိုးကိုင်သည့် ဓားကောက်ကြီးတစ်ချောင်း ပါလာ၏။ ဓားကိုကိုင်၍ တက်လာခြင်းကြောင့် ရိုင်းလှပါတကားဟု ကျွန်ုပ် ထင်လျက်ရှိရာမှ ကန်ချား၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ တစ်စုံတစ်ခုပြုလုပ် ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည့်နှယ် တင်းမာသော မျက်နှာထားရှိခြင်းကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုသိန်းဖေ၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သော အခါ မျက်ကြောတစ်ချက် ဆတ်ခနဲ တင်းသွားခြင်းမှတစ်ပါး ပြောင်းလဲ ခြင်းရှိသည်ကို မတွေ့ရချေ။ ကိုသိန်းဖေ၏ အမူအရာမှာ ကန်ချား၏

မျက်နှာထား တင်းလာခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ သူ၏လက်မှ ဓား
 ကောက်ကြီးကိုလည်းကောင်း အလျဉ်းမမြင်သည့်ဟန်နှင့် “ဘာကိစ္စ
 လဲဟေ့ ကန်ချား” ဟု မေးလိုက်၏။ ကန်ချားသည် ကိုသိန်းဖေ၏
 ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းကင်းသော အမူအရာကို မြင်သည်နှင့် အနည်း
 ငယ် တွန့်သွားဟန်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် မိမိ၏အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြ
 သောအခါ၌မူ ပြောရင်း ဒေါသထွက်၍ မျက်နှာများ နီလာသည်။ သူ
 ပြောပြသော အကြောင်းအရာကို ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ မမှတ်မိသော်လည်း
 သူ့အလုပ်ကို ကိုသိန်းဖေက အပြစ်ရှာပြီး သစ်တောဝန်ထံ တိုင်တန်း
 သည်ဟု သူက ယူဆလျက်ရှိသည်။ သူ၏စကားအဆုံး၌ ကိုသိန်းဖေ
 သည် ဂေါ်ရခါး၏ ခြောက်လှန့်သော အမူအရာကြောင့် ထိတ်လန့်ခြင်း
 လည်း မဖော်ပြ၊ ဂေါ်ရခါးအပေါ်၌ အရေးယူခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍
 တစ်ရွေးသားမျှလည်း အလျှော့မပေး။ အရေးယူထိုက်၍ ယူရခြင်းဖြစ်
 သည်။ လူကိုမုန်းတီး၍ အပြစ်ရှာခြင်းမဟုတ်ကြောင်း ပြောသောအခါ
 ပထမ၌ ကန်ချားသည် အံသွားကြိတ်၍ မျက်လုံးများပြူးကာ ဓား
 ကောက်ကြီး တဆုပ်ကိုင်ကိုင် လုပ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်ကား အတော်စိုးရိမ်
 လျက်ရှိလေပြီ။ စိုးရိမ်ခြင်းကား ကိုသိန်းဖေအတွက်တွင်သာမက
 ကျွန်ုပ်အတွက်လည်းပါ၏။ အကယ်၍ ကန်ချားသည် ဒေါသထွက်ပြီး
 ကိုသိန်းဖေကို ခုတ်ပိုင်းငြားအံ့။ ဒေါသမွန်သောလူများ၏ ထုံးစံအတိုင်း
 မိုးမမြင် လေမမြင်ဖြစ်ပြီး ကျွန်ုပ်ကိုပါ ဓားစက်ပါသွားနိုင်သည်။ အမှန်
 ကိုဝန်ခံရလျှင် ကျွန်ုပ် အတော်ကြီးလန့်ပါသည်။ ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံများ
 လာခြင်းထက်ပင် လန့်ပါသည်။ ကိုသိန်းဖေမူကား (သိုင်းတတ်သူဖြစ်
 ၍ အရေးဆိုလျှင် တိမ်းရှောင်ရန် စိတ်ကူးထားသည်ဟု နောင်၌ ကျွန်ုပ်
 အား ပြောပြသော်လည်း အေးအေးဆေးဆေး အမူအရာနှင့် ထိုင်လျက်
 ရှိ၏။ ဤအတောအတွင်း လူနှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ယောက်ကို

တစ်ယောက် စေ့စေ့ကြည့်လျက်ရှိကြရာ ကန်ချားက ဒေါသနှင့် ပြူးကြည့်၍ ကိုသိန်းဖေက တည်ငြိမ်သော မျက်နှာထားနှင့် ကြည့်၏။ ကျွန်ုပ်သည် နှစ်ယောက်လုံးကို ကြည့်လျက်ရှိသော်လည်း ကန်ချားကို ပို၍ ဂရုစိုက်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်ကြည့်နေစဉ် ကန်ချားသည် မဆို စလောက်ကလေး မျက်နှာထားပျော့သွားခြင်းကို မြင်လိုက်ရ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ ကိုသိန်းဖေက ငြိမ်သက်သောအသံဖြင့်

“ဟေ့ ကန်ချား”

“ဆရာ”

“မင်းနဲ့ငါနဲ့ ဘယ်လိုတော်သလဲ”

“ဘယ်လိုမှမတော်ဘူး”

“ဆရာ တပည့် မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်းကို ငါက မုန်းနေတယ်လို့ မင်းက ထင်သလား”

“မထင်ပါဘူး”

“မုန်းမနေလျှင် မင့်ကို ငါက ဘာ့ကြောင့် အပြစ်ရှာလိမ့်မှာလဲ”

“မသိဘူး”

“မင်းနဲ့ငါနဲ့ ရန်သူဆိုလျှင် အပြစ်ရှာချင်ရှာမပေါ့၊ ခုတော့ ရန်သူ မှမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာ့ကြောင့် အပြစ်ရှာလိမ့်မှာလဲ၊ မင်း ယုံရဲ့လား”

“ပြောတဲ့လူက ပြောတယ်ဆရာ”

“ဘယ်သူကပြောပြော မင့်ကို ငါက ဘယ်တော့မှ အပြစ်မရှာဘူး၊ ငါ့စကားကို မင်းယုံပါ၊ ကိုင်း သွားတော့”

ကန်ချားသည် မျက်နှာကို အောက်ချလျက် လှေကားမှ ဆင်းသွားလေ၏။

အလုံးစုံ ရေလည်သောတစ်နေ့၌ ကန်ချားအား အခြား အလုပ်

သမားတစ်ယောက်က တိုက်ထားသောကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ ကိုသိန်းဖေကမူ မည်သူက တိုက်သနည်းဟု ကန်ချားအား မမေး။ သူ့ ဟာသူသိအောင် လုပ်ယူလေသည်။ လေယာဉ်ပျံခေတ်၌ ဤအကြောင်း ကို ကျွန်ုပ်က ပြောပြ၍ ကိုသိန်းဖေအား ချီးမွမ်းလေရာ ကိုသိန်းဖေက “တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီပေါ့လေဗျာ၊ ဗုံးကျတော့ ခင်ဗျားက ရဲပေတယ်” ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

တရုတ်များ ဖမ်း၍ နှိပ်စက်ခြင်း

ဂျပန် ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံများ မလာမီ တစ်ရက်နှစ်ရက်၌ ချန်ကေ ရှိတ်၏ တရုတ်စစ်သားများသည် ကသာသို့ ရောက်လာ၍ စခန်းချ လျက်ရှိကြ၏။ ချန်ကေရှိတ်သည် ဗြိတိသျှအစိုးရနှင့် မဟာမိတ်ဖြစ်၍ မြန်မာပြည်ကို ကာကွယ်ရန်အတွက် စေလွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးတစ်ခွင်တွင် ပြုပြင်စင်အောင် မွှေနှောက်ကြပြီးနောက် အညာသို့ဆုတ်ခွာ၍ ကသာသို့ ရောက်ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။ ကသာ မြို့ကို ဂျပန်များက ဗုံးကြဲခြင်းမှာ တရုတ်စစ်သားများ ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်ဆိုကာ ကိုသိန်းဖေတို့လူစုသည် ဇရစ်ချောင်တွင် မနေဝံ့ကြ တော့ဘဲ မြောက်ဘက် နှစ်မိုင်ခန့်ဝေးသည့် နတ်လှိုင်ရွာကလေးသို့ ရွှေ့ပြောင်းရန် စီမံကြလေ၏။

သို့ရာတွင် လူအားလုံးနှင့် ပစ္စည်းများကို တစ်ခါတည်း သယ်ယူ ရန် လှည်းလုံလောက်စွာ မရှိသည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ လင်မယားနှင့် ရန်ကုန် မှရောက်လာသော ဗိသုကာဘွဲ့ရ ဦးဘချစ်တို့ ဆရာတပည့်က အိမ်၌ စောင့်ရစ်ရန် ဗော်လန်တီယာလုပ်ကြ၍ အခြားလူများ ပြောင်းရွှေ့သွား ကြသည်။ အစီအစဉ်မှာ လှည်းအခေါက်ခေါက် သယ်ယူရာတွင် နောက်ဆုံးမှ ကျွန်ုပ်တို့လေးယောက်လည်း တစ်ပါတည်း လိုက်ကြရန်

ဖြစ်သည်။

ဘေးအန္တရာယ် ကြုံတွေ့ရာတွင် အိမ်ရှင်များက ရှေးဦးစွာ ထွက်ပြေး၍ ဧည့်သည်များက အိမ်စောင့်နေရစ်ကြခြင်းမှာ နည်းလမ်းမကျဟု ဆိုဖွယ်ရာရှိ၏။ သို့ရာတွင် လူအားလုံး ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်နေရာတွင် ရန်ကုန်၌ ကြုံခဲ့ရဖူးသည့် ဦးဘချစ်နှင့် ကျွန်ုပ်က အခြားလူများထက် ရဲသည်ဖြစ်၍ မလွဲမရှောင်သာသော ဤအရေးတွင် တမင်တကာ ဖော်လန်တီယာလုပ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဦးဘချစ်နေရစ်၍ သူ၏ တပည့်လည်း နေရစ်ခြင်းဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်နေရစ်မည် ဆိုရာတွင်လည်း ဇနီးသည်က ကျွန်ုပ် အစားအသောက် ဆင်းရဲလိမ့်မည်ဆို၍ ချက်ပြုတ် ကျွေးရန်အတွက် နေရစ်ရှာခြင်းဖြစ်ပေသည်။ အားလုံးသော မိန်းမများ၊ ပြေးသွားကြသည့်နောက် မိန်းမဖော်မရှိဘဲ အိမ်ကြီးထဲတွင် ကျွန်ုပ်အတွက် စောင့်နေရစ်ပေသော ဇနီးသည်အား ယနေ့တိုင် ကျေးဇူးတင်၍ မဆုံးအောင် ရှိပါတော့သည်။ ထိုအပြုအမူ တစ်ခုတည်းနှင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် ဇနီးသည်အပေါ် မည်သို့သော ပြစ်ချက်ရှိစေကာမူ ခွင့်လွှတ်မည်ဟူ၍ တစ်ခါတည်း သန္နိဋ္ဌာန် ချထားလိုက်ပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့လေးဦးသားသည် ဇရစ်ချောင်ရွာထဲတွင် အခြားလူများ မရှိဘဲ နှစ်ရက်မျှ နေထိုင်ခဲ့ရပြီးနောက် တတိယနေ့ (မေလ ၁၀ ရက်) တွင် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်တကွ ပစ္စည်းများကိုပါ သယ်ယူရန်အတွက် ကိုသိန်းဖေက လှည်းနှစ်စီးလွှတ်လိုက်၍ နံနက်ရှစ်နာရီခန့်တွင် ရောက်လာကြသည်။ လှည်းပေါ်၌ ကိုသိန်းဖေ၏သား မောင်မောင်နှင့် တူ မောင်မောင်ကြီးတို့ လိုက်ပါလာကြသည်။ မောင်မောင်ကြီးသည် ခါး၌ ပါလာသော ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို စားပွဲပေါ်တွင် ပစ်တင်ထားခဲ့၍ လှည်းပေါ်သို့ ပစ္စည်းများတင်ခိုက်တွင် ရွာထဲသို့ လျှောက်လည်နေသည်။

ပစ္စည်းများကို လှည်းပေါ်သို့တင်နေခိုက်တွင် တရုတ်စစ်ဗိုလ်

ကလေးနှင့် ဂေါ်ရခါးစကားပြန်တစ်ယောက် ရောက်လာ၍ ကျွန်ုပ်တို့ကို စစ်ဆေးမေးမြန်းသည်။ ကျွန်ုပ်ကား စကားပြောရန် ပျင်း၍ လူတွင် ကျယ်လုပ်ရန် ဝါသနာမပါသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ရာ ဤနေရာတွင် ၎င်း ဝါသနာကြောင့် အသက်ချမ်းသာရာ ရပေတော့သည်။

အကယ်၍ ဦးဘချစ်က စကားလက်ခံမပြောဘဲ ကျွန်ုပ်ပြောရပါမူ ဦးဘချစ်ပြောသကဲ့သို့ ပြောမည်ပင်ဖြစ်၍ ဦးဘချစ်၏ အဖြစ်မျိုးကို ကျွန်ုပ် ကြုံတွေ့ရမည်ဖြစ်လေသည်။

တရုတ်စစ်ဗိုလ်ကလေးက စစ်ဆေး၍ ဦးဘချစ်က ပြောဆိုရာ တွင် ကျွန်ုပ်လည်း ဦးဘချစ်နှင့်အတူ ရပ်လျက်ရှိ၏။ အခြားသောအရာ များကို မေးမြန်းပြီးနောက် တရုတ်စစ်ဗိုလ်ကလေးက-

“ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ လက်နက်များ မရှိဘူးလား”

ချစ် ။ “မရှိပါဘူး”

ဗိုလ် ။ “ရှိလျှင် ထုတ်ပေးပါ။ ကျုပ်တို့ကိုယ်တိုင် တက်ရှာမှ တွေ့ရင် ဒဏ်ပေးရပါလိမ့်မယ်”

ချစ် ။ “ရှာချင်ရှာပါတော့၊ မရှိပါဘူး”

အမှန်မှာ ဦးဘချစ်၌ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကလေးတစ်လက် ရှိ၏။ သို့ရာတွင် အိမ်နောက်ဖေး ငှက်ပျောတောထဲ၌ မြှုပ်ထားပြီးလေ ပြီ။ မောင်မောင်ကြီး၏ သေနတ်အကြောင်းကိုမူ ဦးဘချစ်လည်း မသိ၊ ကျွန်ုပ်လည်း မသိချေ။ ကျွန်ုပ်ကို မေးလျှင်လည်း ဤအတိုင်းပင် ဖြေမိ ပေလိမ့်မည်။

ထို့နောက် စစ်ဗိုလ်နှင့် စကားပြန်တို့သည် အိမ်ပေါ်သို့တက်၍ ရှာကြရာ အိမ်ဦးခန်းသို့ တက်မိလျှင်ပင် စားပွဲပေါ်၌ တင်ထားသော သေနတ်ကို ပက်ပင်းပါ တွေ့နေကြလေပြီ။

ဗိုလ် ။ “ဘယ့်နှယ့်လဲ ခင်ဗျားက မရှိဘူးဆို...၊ ဒီမှာ တွေ့နေ

ပါပြီကော”

ဦးဘချစ်ကား အကျပ်ရိုက်နေရှာပြီ၊ မျက်နှာတွင် သွေးဆုတ်သွားတော့သည်။

ချစ် ။ “ကျွန်တော် မသိပါဘူး...၊ ကျွန်တော့်သေနတ် မဟုတ်ပါဘူး”

ထိုအခိုက်တွင် မောင်မောင်ကြီးပြန်ရောက်လာ၍ သူ၏သေနတ် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဌာနအုပ်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ သေနတ်ကိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း ပြောပါ၏။ သို့ရာတွင် စစ်ဗိုလ်ကား ကျေနပ်ပုံမရချေ။

ထိုနောက် စစ်ဗိုလ်သည် ဦးဘချစ် ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်၊ မောင်မောင်နှင့် မောင်မောင်ကြီးအပြင် ကျွန်ုပ်ကိုပါ (ယောက်ျားငါးယောက်လုံး) ခေါ်သွားတော့သည်။ ဝင်းတံခါးဝသို့ရောက်၍ အိမ်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာတွင် ပြတင်းပေါက်မှ မျှော်ကြည့်နေသော ဇနီးသည်ကိုမြင်သည်နှင့် သွားလိုရာ သွားပေတော့ဆိုသောအနေဖြင့် လက်ပြလိုက်ရာ ဇနီးသည်မှာလည်း မျက်နှာကလေး ဆီးရွက်လောက်နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာတော့သည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ အိမ်ကြီးထဲသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သာမက အခြားသော ရွာသားများကိုလည်း ခေါ်ထားသေးရာ ၎င်းတို့နှင့်အတူ သစ်ပင်အောက်တွင် ရောနှောကာ ထိုင်ကြရသည်။ ဤအတောအတွင်း ရွာသားနှစ်ယောက်တစ်တွဲ သုံးယောက်တစ်တွဲခေါ်လာ၍ ၁၇ ယောက် ဖြစ်လာလေပြီ။ နောက်ဆုံးတွင်မူကား စောဖေစောနှင့် စောဒန်နီယယ်အမည်ရှိ ကရင်နှစ်ယောက်ကို ခေါ်လာပြန်ရာ ၎င်းတို့ကိုမူ တရုတ်စစ်သားတစ်ယောက်က ကန်ကျောက်ထိုးကြိတ်ရင်း ခေါ်လာခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ၁၉ ယောက်ကို သရက်ပင်ကြီးအောက်၌ ထားစဉ် တရုတ်စစ်သားတစ်ယောက်သည် မကျေချမ်းနိုင်သော အမှု

အရာနှင့် စောဖေစောဆိုသူ၏ကျောက်ကို သေနတ်ဒင်နှင့် ပြေး၍ပြေး၍ ဆောင့်သေး၏။ ကျွန်ုပ်တို့အထဲမှ လူတစ်ယောက်အား ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်သည်ကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏အမှုကား မသေးလှဟု စဉ်းစားမိသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် သရက်ပင်ကြီးအောက်၌ စီတန်းကာ ထိုင်လျက် ရှိစဉ် သရက်ပင်အောက်၌ ခြေသုံးချောင်းထောက် စက်သေနတ်ကလေး နှစ်လက်သည် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ ပြောင်းလှည့်လျက်ရှိရာ တရုတ်စစ်သားတစ်ယောက်က ၎င်းသေနတ်တစ်လက်ကို မောင်းတင်ခြင်းပေ လောမဆိုနိုင်။ ခလောက်ခလက်နှင့် မြည်အောင် လုပ်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ကို ပစ်ချေတော့မည်လောဟု ထင်မိသည်။ သို့ဖြစ်၍ ထပြေးရလျှင် တော်ချေမည်လားဟူသော အကြံနှင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာတွင် သေနတ်ထမ်းသော စစ်သားတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်နေ၍ အခြားတစ်ယောက်က လက်ပစ်ဗုံးနှစ်လုံးကို လက်တစ်ဖက်တစ်လုံးကိုင်ကာ ရပ်နေသည်ကို မြင်ရတော့သည်။

ရွာထဲ၌ ယောက်ျားများ ကုန်စင်လောက်ပြီထင်သောအခါမှ စစ်ဗိုလ်ကလေးက အချက်ပေးလိုက်၍ ကျွန်ုပ်တို့လူ ၁၉ ယောက်သည် စစ်သားများခြံရံကာ လိုက်ပါသွားကြရသည်။ လမ်းခရီး၌ ကျွန်ုပ်သည် ဦးဘချစ်နောက်မှ လိုက်ပါလာရာ ဦးဘချစ်မှာ ခြေထောက်၌ ခဲဆွဲထားသကဲ့သို့ အလွန်လေးကန်သော ခြေလှမ်းရှိသည်ကို မြင်ရသည်။

ပိန္နဲကုန်းရွာထိပ်သို့ ရောက်ကြသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့အား သစ်ပင်ကြီးအောက်တွင် ထိုင်စေလျက် ကျွန်ုပ်တို့နေအိမ်သို့ ဝင်ခဲ့ဖူးသော စစ်ဗိုလ်ကလေးသည် ၎င်းထက်ကြီးဟန်တူသော စစ်ဗိုလ်အား ဘာပြောသည်မသိ။ အတန်ကြာကလေး တိုင်ပင်ကြသည်။ ထိုနောက် စကားပြန်က ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့လှည့်၍ ပြောလိုက်ရာ ၎င်း၏စကားကို

ကျွန်ုပ် မကြားရဘဲ အနီးရှိလူတစ်ယောက်က “လူကြီးတွေခေါ်သတဲ့ လူကြီးတွေ” ဟုပြောလိုက်၏။ လူကြီးတွေဆိုလျှင် ငါလည်း လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဆိုကာ ထိုင်ရာမှထသွားရာ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ရပ်နေသူများမှာ ဦးဘချစ်၊ စောဖေစောနှင့် စောဒန်နီယယ်တို့ သုံးယောက်ဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရသည်တွင်မှ ဟန်မကျသေးဟု အောက်မေ့ကာ ပြန်၍ ထိုင်နေလိုက်ရတော့သည်။ (နောက်ကြောင်းကို ပြန်၍ ဆင်ခြင်သည့်အခါ ပသီပုံပြင်ဝတ္ထုထဲ၌ ဦးခေါင်းဖြတ်ခံရသော ရာဇဝတ်ကောင်များထဲတွင် ရောနှောကာ ဝင်တိုးမိသော ငရောင်ကန်း၏အဖြစ်နှင့် တူလှ၍ ငိုအားထက် ရယ်အားသန်မိကာ ပြုံးမိပါသေး၏။)

ထိုနောက် ဦးဘချစ်တို့ သုံးယောက်ကို ထိုနေရာ၌ ချန်ထားခဲ့၍ ကျန်လူများအား ဆက်လက်ခေါ်ဆောင်သွားပြန်ရာ တရုတ်စစ်ဗိုလ်ကြီးတည်းခိုလျက်ရှိသည်ဆိုသော အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်သို့ ရောက်ကြသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့အား ဝင်းထဲတွင်ထားခဲ့၍ ဗိုလ်ကလေးသည် အိမ်ကြီးပေါ်သို့ တက်သွားလေသည်။ ထိုအတောအတွင်း မြန်မာစကား ကောင်းစွာမပြောတတ်သော တရုတ်ကလေးတစ်ယောက် ချဉ်းကပ်လာ၍ မောင်မောင်ကြီးက “ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ လူကောင်းတွေပါ” ဟုပြောရာတွင် တရုတ်ကလေးက “ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ လူကောင်းချည်းပေါ့ဗျာ” ဟု ပြန်ပြောလေရကား ကျွန်ုပ်မှာ “ငါတို့ကိစ္စ မလွယ်လှ” ဟု စဉ်းစားမိပါတော့သည်။

တစ်နာရီခန့် ကြာသောအခါ စစ်ဗိုလ်ကလေး ပြန်ဆင်းလာ၍ ကျွန်ုပ်တို့ကို မြို့စွန့်၌ရှိသော ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။ ကျောင်းထဲ၌ကား ဘုန်းကြီးမရှိ၊ လူလည်းမရှိ၊ ခွေးများပင်မရှိ။ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိတော့သည်။ တစ်နေရာတွင် သစ်ပင်ကြီးအောက်၌ ထိုင်စေပြီးနောက် တရုတ်စစ်သားတစ်ယောက်က စက်သေနတ်ကို ရှေး

နည်းအတူ ခလောက်ခလက်လုပ်ပြန်ရာ လူမရှိသောနေရာသို့ ကျွန်ုပ်တို့ကိုခေါ်၍ သတ်တော့မည်ပြင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ထင်မိပြန်ပါသည်။ လူများ၏ မျက်နှာများကို ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ပေါက်စီထက် ကြီးတော့သည်မထင်။ မျက်နှာငယ်သည်ဆိုခြင်းကား အကယ်ပင်ဖြစ်သည်ဟု သိရတော့သည်။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့အား ပေါက်တူး၊ ပေါက်ပြားများ စုပုံထားသည်ကိုပြလျက် တစ်ယောက်တစ်ခုယူခဲ့ရန် လက်ပြခြေပြဖြင့် အမိန့်ပေးသည်။ ထိုနေရာ၌ စကားပြန်မရှိတော့ချေ။ ပေါက်ပြားတစ်ခုကို ကောက်ယူလျက် တရုတ်စစ်သားများနောက်သို့ လိုက်ရစဉ် ကိုယ့်သင်္ချိုင်း ကိုယ်တူးရသည်ဆိုသောစကားကို ကြားဖူး၍ အကယ်ပင် ခိုင်းချေမည်လောဟု ပူပန်မိသေးရာ ဆေးရုံသို့ရောက်၍ အလောင်းများကို ညွှန်ပြသောအခါမှ တော်သေးရဲ့ဟု အောက်မေ့မိသည်။

ကသာကို ဖုံးချ၍ ထိမှန်သော လူနာများကို ဆေးရုံကြီးသို့ ပို့ထားရာ ဆရာဝန်များအားလုံး ထွက်ပြေးကြသဖြင့် သေသူသေ၊ ပုပ်သူပုပ် ဖြစ်ကုန်သည်တွင် ကျွန်ုပ်တို့အား အလောင်းများကို မြေကြီးဖြင့် ဖုံးဖိရန် စေခိုင်းခြင်းဖြစ်၏။ လက္ခဏာမှာ ဆေးရုံကြီးထဲတွင် တရုတ်စစ်တပ် စခန်းချမည်ဟု ကြံစည်ဟန်တူသည်။ နှစ်နာရီကျော် သုံးနာရီခန့် အလုပ်လုပ်၍ အလောင်းပေါင်း ၁၀ လောင်းခန့် မြေဖို့ပြီးလတ်သော် ကျွန်ုပ်တို့လူစုကို မြို့ထဲသို့ လှည့်လည်ခေါ်သွားသည်။ အလုပ်မှာကား လမ်းပေါ်တွင် ဖုံးမှန်၍ သေဆုံးသော အလောင်းများကို ဖုံးဖိရန်ဖြစ်၏။ မြေကြီးကား မတူးနိုင်။ မီးရထားတွဲထဲမှ စပါးတွေကို ကျုံး၍ အလောင်းများကို ဖုံးရတော့သည်။

နေ့ရက်ကား မေလ ၁၀ ရက်၊ အချိန်ကား နာရီပြန်တစ်ချက်။ ခေါင်းတုံးပြောင်လှအောင် ရိတ်ထား၍ ဦးထုပ်လည်းမပါ။ စွပ်ကျယ်

mgyoe.com

လက်ပြတ်ကလေးနှင့် ရုတ်တရက် လိုက်လာမိခဲ့သော ကျွန်ုပ်အဖို့မှာ ကား ပူလောင်လိုက်သည်မှာ သွက်သွက်လည်နေပါတော့သည်။

ထိုအတောအတွင်း ထမင်းလည်းမစားရ၊ ရေလည်းမသောက်ရ၊ ခေါ်ရာသို့ တစ်နေ့လုံးလိုက်၍ ခိုင်းရာကို လုပ်နေရပါတော့သည်။ အခြားလူများမှာ များသောအားဖြင့် ကရင်စစ်ပြန် လူငယ် လူလတ်များ ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်နှင့် ရွယ်တူအဘိုးကြီးတစ်ယောက်သာပါရှိ၍ ၎င်းအဘိုးကြီးက ကွမ်းစားချင်သောကြောင့် ကွမ်းဝယ်ရန် ထွက်ခဲ့မိရာတွင် တရုတ်စစ်သားများနှင့် တွေ့သွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ကွမ်းစားချင်လှသောပါးစပ်ကြောင့် ဤသို့ ဒုက္ခရောက်ရခြင်းဖြစ်၍ ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ်သာ ရိုက်ချင်ကြောင်း ပြောရှာသဖြင့် ဒုက္ခရောက်သည့်အထဲမှပင် ရယ်ချင်လှတော့သည်။

နာရီပြန်နှစ်ချက်ခန့်အချိန်တွင်မှ ကျွန်ုပ်တို့ကို ဇရပ်တစ်ခုသို့ ခေါ်သွား၍ ဆန်နှင့် အာလူးများ ထုတ်ပေးသဖြင့် ကရင်စစ်ပြန်များက ချက်၍ အခြားလူများ စားကြသော်လည်း ကျွန်ုပ်ကား ဆာလည်းမဆာ၊ ကြမ်းပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်လျက် မြစ်လယ်၌ လှေကလေးများဖြင့် လှော်ခတ်သွားလာလျက်ရှိသော လူများ၏ လွတ်လပ်ခြင်းကိုသာ အားကျမိပါတော့သည်။

ထိုလူများ ထမင်းစားပြီး၍ စစ်ဗိုလ်ကြီးရှိသော ဗိုလ်အိမ်ကြီးသို့ ကျွန်ုပ်တို့ကို ခေါ်သွားသောအခါ လေးနာရီခန့်ရှိလေပြီ။ ဘာခိုင်း၍ ဘာလုပ်ဦးမည်မသိသဖြင့် လုံးဝ စိတ်မအေးနိုင်ချေ။ နောက်ဆုံး တရုတ်စစ်သားတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးကို ကလပ် အဆောက်အအုံဘက်သို့ ခေါ်သွားရာ ဘာလုပ်မည်မသိဘဲ လိုက်သွားကြ၏။ ကလပ်အဝသို့ ရောက်သည်တွင် တရုတ်စစ်သားသည် ရပ်တန့်လျက် သွားကြတော့ဆိုသောသဘောနှင့် လက်ပြလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်

ဌာနအုပ် မောင်မောင်ကြီးသည် အလွန်ပျော်မြူးသည့် လက္ခဏာနှင့် ကလပ်ပတ်ပတ်လည် ကာရံထားသည့် သံဆူးကြိုးကို ပြေးခုန်လိုက်၏။ အခြားဘက်သို့ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် “ဒိုင်း ဒိုင်း ဒိုင်း ဒိုင်း” သေနတ်သံများ ပေါ်ထွက်လာသည်နှင့် လိုက်ပို့သော စစ်သားက တရုတ်လို လှမ်းပြော၏။ လက္ခဏာမှာ “ငါတို့လွှတ်လိုက်တဲ့ လူတွေပါ၊ မပစ်ပါနှင့်” ဟု ပြောဟန်တူ၏။ သို့ရာတွင် သေနတ်သံများသည် စဲတော့သည်မရှိဘဲ တဒိန်းဒိန်း တဒိုင်းဒိုင်း ဆက်လက် ပစ်ခတ်နေ လေတော့ရကား စစ်သားသည် နားမလည်နိုင်သော မျက်နှာထားနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ကို ပေယျာလကန်ပစ်ထား၍ ပြန်ပြေးလေတော့သည်။

သေနတ်သံများသည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိသော မြောက်အရပ်ဆီမှ ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ မည်သည့် အဓိပ္ပာယ်နှင့် မည်သူက မည်သူအား ပစ်လေသည်မသိ။ အသံများ သည် များသည်ထက် များလာတော့သည်နှင့် လူစုကွဲ၍ ပြေးမိပြေးရာ ပြေးကြတော့သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ အနီးအပါးရှိ ချိုင့်ကြီးထဲတွင် မြောင်း ကလေးတွေရှိသည်ဟု သိသည်နှင့် ထိုနေရာသို့ တန်းပြေး၍ ချိုင့်ထဲသို့ လိုမ့်ချလိုက်သည်တွင် ဦးသိန်းဖေ၏ သား မောင်မောင်နှင့် ဦးဘချစ်၏ တပည့်လည်း ရောက်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုအခါ၌မူကား သေနတ်သံများသည် တစ်ချက်ချင်း မဟုတ် တော့ဘဲ အပြတ်လိုက် အပြုလိုက် ပစ်ခတ်လျက်ရှိလေပြီ။ သေနတ်သံ များသည် မြောက်မျက်နှာမှသာမဟုတ်၊ တောင်မျက်နှာနှင့် အနောက် မျက်နှာတို့မှလည်း ပေါ်ထွက်နေကြလေပြီ။ အရှေ့ဘက်၌မူ ဧရာဝတီ မြစ်သာရှိပေသည်။ ထို့နောက်၌မူ ရိုင်ဖယ်သေနတ်သံများသာမဟုတ်။ စက်သေနတ်သံများသည်လည်း ရောညှပ်ပါလာခဲ့လေပြီ။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဦးလေး”

“ဘာဖြစ်ရမလဲကွ၊ ဂျပန်ဝင်လာတာဖြစ်မှာပေါ့”
 ဟုတ်လည်းဟုတ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ကို လိုက်ပို့သော တရုတ်စစ်သား ပြန်ပြေးရခြင်းဖြစ်လေသည်။
 စင်စစ်သော်ကား ကလပ်အနီး၌ ကျွန်ုပ်တို့ရှိစဉ်က ကြားရသော သေနတ်သံများမှာ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ ပစ်ခတ်ခြင်းမဟုတ်။ မြောက် မျက်နှာမှ ချဉ်းကပ်လာသော ဂျပန်များကို တရုတ်များက ပစ်ခတ်ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပေသည်။

တရုတ် - ဂျပန်တိုက်ပွဲ

ကျွန်ုပ်တို့လူစုမှာ တရုတ်စစ်သားများက လွှတ်လိုက်ပြီဆို၍ ဝမ်းသာရမည် မကြံသေးမီ မြောက်ဘက်မှ ဝင်ရန် ကြိုးစားသော ဂျပန် နှင့် မြို့ကို ခုခံကာကွယ်သော တရုတ်စစ်တပ်တို့ အပြန်အလှန် ပစ်ခတ် ကြသည့် အလယ်ကြားသို့ ရောက်နေခဲ့လေပြီ။ မြောင်းထဲ၌ ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်တည်းရှိ၍ ကျန်သောလူများမှာ ခြေဦးတည့်ရာသို့ စွပ်၍ ပြေးကြသောကြောင့် ဘယ်ဆီရောက်ကုန်ကြသည် မပြောတတ်ချေ။

ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက် ခိုအောင်းကြသောမြောင်းမှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ခန့်က ချိုင့်ကြီးထဲမှ ရေကို မြစ်ထဲသို့ တံငါသည်များ ဖောက် ထုတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ ထိုစဉ်က လက်ခုပ်တစ်ဖောင်နက်သော်လည်း ယခုမှာ တစ်တောင်ခန့်မျှသာ နက်တော့သည်။ အနံ့မှာမူ ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက် ယှဉ်လျက် ဝမ်းလျားမှောက်လောက်ရုံမျှသာ ကျယ်ဝန်းလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် တရုတ်စစ်သားများ မမြင်စေရန် ခါးပိုက်ထဲ၌ လိမ် ရှိငှက်ထားသော လက်ပတ်နာရီကိုထုတ်ကြည့်၍ ငါးနာရီခွဲနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အရပ်သုံးမျက်နှာမှ ပစ်ခတ်သံများသည် မိုးချုပ်လေလေ အားကြီးလေလေ ဖြစ်နေတော့သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ အားကိုး

တစ်ခုမှာ မြောင်း၏ တစ်တောင်ခန့်နက်ခြင်းဖြစ်၍ အပေါ်တည့်တည့်မှ ချိန်၍ပစ်ခြင်း မဟုတ်သမျှ ကာလပတ်လုံး ကျည်ဆန်များသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို မထိနိုင်ဘဲ ကျော်သွားရမည်ဟု စိတ်ချနိုင်ပေသည်။ သို့နှင့်ပင် ကျည်ဆန်များ၏ အဆက်မပြတ် တရစပ်ပစ်ခတ်မှုကြောင့် တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ကျောထဲမှ တွန့်ခဲနဲ တွန့်ခဲနဲ ဖြစ်သွားပါသေးသည်။

ငါးနာရီခွဲမှ ခြောက်နာရီ၊ ခုနစ်နာရီ၊ ရှစ်နာရီ၊ ကိုးနာရီ ထိုးလတ်သော် ပစ်ခတ်သံများသည် တိုး၍ပင် များပြားလာ၍ အထူးသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ခေါင်းရင်းဆီမှ ပစ်ခတ်သော စက်သေနတ်သံသည် နားမခံနိုင်အောင် စူးစူးပေါက်ပေါက် ရှိလှ၏။ ထိန်း ထိန်း ထိန်း၊ ဒိုင်း ဒိုင်း ဒိုင်း တူး တူး တူး စသည်ဖြင့် သေနတ်သံအမျိုးမျိုးရှိသည့်အနက် တူး တူး မြည်သော သေနတ်သံသည် အထူးသဖြင့် စူးစူးရားရားရှိ၍ နားထဲသို့ အပ်ကလေးဖြင့် မွေလိုက်သလို အခံရခက်လှသည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် စွပ်ကျယ်အင်္ကျီမှ အောက်ပိုင်းကိုဖြတ်၍ နားနှစ်ဖက်ထဲသို့ ဆို့ပိတ်ထားရပါတော့သည်။ သို့နှင့်ပင် တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် အထူးသဖြင့် စူးရှသည်နှင့် ဆို့ပိတ်ထားသော အဝတ်စုတ် ပြုတ်ကျလေသလောဟု စမ်းကြည့်ရာနေရာတွင် ရှိသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ဤမျှလောက် စူးပေါက်သော သေနတ်သံတစ်မျိုးပါပေတည်း။

ကိုးနာရီခွဲလတ်သော် မြောက်အရပ်မှ ဝုန်းခဲနဲ မြည်သံကြီးကြားရ၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ ခေါင်းရင်းရှိ မြို့ထဲမှ ဒိန်းခဲနဲမြည်သံ ကြားရသည်။ ဝုန်းခဲနဲမြည်တိုင်း ဒိန်းခဲနဲမြည်သံ ကြားရသည်တွင် ဂျပန်ဘက်မှ မော်တာနှင့်ပစ်၍ မြို့ထဲ၌ ပေါက်ကွဲခြင်းဖြစ်သည်ဟု သိရပါသည်။ ဝုန်းခဲနဲမြည်သံကြီး ဖြစ်ပေါ်လာတိုင်း မည်သည့်နေရာ၌ ပေါက်ကွဲချေမည်နည်းဟု အသက်အောင့်လျက် စောင့်ကြရပေရာ တစ်နေရာတွင် ဒိုင်းခဲနဲကွဲသံကြားရသောအခါမှ “ဒီအချက်အဖို့ ငါတို့လွတ်ပေပြီ” ဟု ဟီးချ

ပေတော့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျွန်ုပ်တို့ အပေါ်တည့်တည့် ခပ်မြင့်မြင့်၌ ဒိုင်းခနဲပေါက်ကွဲ၍ မီးခဲအစအနတွေ လွင့်စဉ်ကျသွားခြင်းကိုပင် မြင်ကြရသည်။ တစ်ခါက ဝတ္ထုပစ္စည်းတစ်ခုသည် “ဇွီ ဇွီ ဇွီ ဇွီ” ဟူသော အသံကြီးနှင့် လွင့်လာ၍ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ၅ ကိုက် ၁၀ ကိုက် ကွာခြားသလောမပြောတတ်။ မြေကြီးပေါ်သို့ ဖုတ်ခနဲ ကျလာ၏။ ဤလက်နက်ကား ဘွဲ့ဖြူလက်နက်မဟုတ်ခြင်းကို သိသည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် မြောင်းထဲတွင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တတ်နိုင်သမျှ သေးငယ်အောင် ကွေးကျဲ့လျက် အသက်မရှူဘဲ စောင့်နေကြစဉ် ဒိုင်းခနဲအသံကြီး ပေါ်ထွက်လာ၍ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖက်လိုက်မိကြသည်။ သို့သော် တော်ပါသေး၏။ မည်သူ့ကိုမျှ မထိခိုက်။ မီးခဲအစအနများသည် မြောင်းပေါ်မှ လျှံသွားကြသည်။

ကျွန်ုပ်အဖို့ အဆိုးရွားဆုံးမှာကား ဝုန်းခနဲမြည်သောအသံနှင့် ဒိုင်းခနဲမြည်သောအသံတို့၏ အကြား ၅ စက္ကန့် ၁၀ စက္ကန့်မျှသော အချိန်ကာလပင်ဖြစ်၏။ ဝုန်းမြည်သံ ကြားလိုက်ရတည်းက ရှုလ်ကျည်ဆန်သည် ကျွန်ုပ်တို့ဆီသို့ လာလျက်ရှိသည်ဟု သိရ၍ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် မည်သည့်နေရာ၌ ကျလိမ့်မည်ကို မသိရသဖြင့် အသက်အောင့်ကာ စောင့်နေကြရာ တစ်နေရာ၌ ဒိုင်းခနဲ ပေါက်ကွဲသံကြားခါမှ ရှူးခနဲ အသက်ရှူလိုက်ကြတော့သည်။ တစ်မိနစ်တွင် တစ်ချက်ပစ်၍ ထိုညအဖို့ ဘယ်နှချက်ပစ်ပြီး ဘယ်နှကြိမ် အသက်အောင့်ခဲ့ကြရသည်မပြောနိုင်ပေ။

သဘာဝတစ်ခုမှာကား အဆိုးရွားဆုံးသော အခြင်းအရာပင်ဖြစ်စေကာမူ ကြာလျှင် ရိုးသည်သာဖြစ်၏။ မော်တာသံကြားခါစ၌ ဝုန်းသံနှင့် ဒိုင်းသံအကြားတွင် လွန်စွာထိတ်လန့်၏။ သို့သော် အချက်ပေါင်းများစွာ ကြားရသောအခါတွင် ကျွန်ုပ်တို့ကို ထိမှန်နိုင်သော အခွင့်

အရေး နည်းပါးသွားသည်မဟုတ်သော်လည်း ပထမကလောက် အသက်ရှူ မှားအောင် မကြောက်တော့ချေ။ သို့သော် ဝေဒနာဟောင်း တစ်ခု လျော့သောအခါ ဝေဒနာသစ်များ ပေါ်လာပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ တစ်နေ့ပတ်လုံး ဘာတစ်ခုမျှ မမျိုးခဲ့ရသည်နှင့် အူတကြုတ်ကြုတ် ဖြစ်နေတော့ရာ ထို့ထက်ဆိုးရွားသည်ကား ရေငတ်ခြင်းပေတည်း။ လူသည် ကြောက်လျှင် ရေငတ်တတ်သော သဘာဝရှိသည့်အထဲတွင် တစ်နေ့လုံး နေပူကျဲကျဲကြီး၌ ဦးထုပ်မပါဘဲ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရ၍ ညနေခင်း သုံးနာရီ ထက်နောက်တွင် ရေတစ်ပေါက်မှ မသောက်ခဲ့ရကား ရေငတ်လိုက်ပုံမှာ ပါးစပ်စေးကပ်၍ ဖွင့်ရန်ပင် ခဲယဉ်းလှသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဖွင့်ရပါ သနည်းဟူမူ မြက်ထဲ၌ ရေဓာတ်ရှိ၍ မြက်များကို တစ်ဆုပ်ပြီးတစ်ဆုပ် နုတ်၍စားရသောကြောင့်ပေတည်း။ အခြားသော ဒုက္ခဝေဒနာတစ်ခု ရှိသေး၏။ မြက်ခင်းကြီးဖြစ်၍ ခြင်ကောင်များပျော်မြူးသော ဌာနကြီး ဖြစ်ရာ မော်တာကို ကျွန်ုပ်တို့ကြောက်သလို မကြောက်သည့် ရာထောင် မျှသော ခြင်ကောင်များသည် ကျွန်ုပ်တို့အောက်ပိုင်းတွင် ရဲတင်းစွာ ပျံ့ဝဲလျက် ခြေသလုံးသုံးစုံမှ ကြိုက်ရာရွေး၍ သွေးစုပ်နိုင်ကြတော့သည်။ ပထမ၌ ခြင်ကိုက်ခြင်းမျှလောက်ကို မမှုသော်လည်း၊ ရိုးလာ၍ အကြောက် သက်သာသလို ရှိလာသောအခါတွင် ပူနေအောင် ကိုက်ထားသည့် အောက်ပိုင်းတစ်ပိုက်ကို ဗျင်းဗျင်းပါအောင် ခြစ်ကုတ်ကြလေတော့သည်။

ဤအတောအတွင်း ဦးဘချစ်၏တပည့်က “ကျွန်တော်တော့ ခက်တာပဲ ဘကြီးရယ်” ဟု ညည်းတွားလိုက်သည်နှင့် “ဘာဖြစ်သလဲ” ဟုမေးလိုက်ရာ “ကျွန်တော် ဝမ်းနာလိုက်တာခင်ဗျာ” ဟု ပြန်ပြောသည်။ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မအောင့်နိုင်ကြောင်း ပြောရာတွင် ခြေရင်းဘက်သို့ လျှောဆင်းပြီး စွန့်ချေပါ မောင်မင်းကြီးသားဟု ပြောရင်း ရယ်မိပါသေး တော့သည်။

စောစောပိုင်း၌ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ရပ်နားခြင်းမရှိဘဲ တရစပ် ပစ်ခတ်ကြသော်လည်း ညဉ့်နက်လာရာတွင်မူ တစ်ချိတစ်ချိတွင် နှစ်ဖက်လုံးရပ်နားပြီး အကဲကြည့်ကြ၏။ လက္ခဏာမှာ တရုတ်တွေ ထွက်ပြေးချေပြီလောဟု ဂျပန်တို့က ရပ်နားကြည့်ဟန်တူ၏။ သို့ရာတွင် ရပ်နားပြီးတိုင်း တရုတ်ဘက်က စတင်ပစ်သည်နှင့် ဂျပန်ဘက်က တုံ့ပြန် ပစ်ခတ်တော့သည်။ ယင်းကဲ့သို့ နားချည်ပစ်ချည် တိုက်ကြ၍ ညဉ့်နက်လာသည်ရှိသော် ကျွန်ုပ်မှာ ကြောက်ခြင်းအမျိုးမျိုး၊ ဒုက္ခဝေဒနာအမျိုးမျိုး ခံစားပြီး၍ အသစ်အဆန်း မပေါ်လာတော့ဘဲ ရှိသည် တစ်ကြောင်း၊ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ကြာရှည်စွာ ပင်ပန်းလှ၍ မြော့နေတော့ သည်တစ်ကြောင်းကြောင့် နောက်ဆုံး နာရီကို ကြည့်သောအခါ ၁၂ နာရီတိတိရှိခြင်းကိုသာ သိရပြီးနောက် အိပ်ပျော်သွားပါတော့သည်။ သွေးရိုးသားရိုး အိပ်ပျော်ခြင်းပေလော၊ အပန်းကြီးပန်းပြီး နစ်မြောသွား ခြင်းပေလော မပြောနိုင်ပါ။

ဂျပန်တွေ ဝင်ကုန်ပြီ

မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျဲကျဲကြီး လင်းလျက်ရှိလေပြီ။ ပစ်ခတ်သံများလည်း အလျဉ်းမကြားရတော့ချေ။ သူငယ်နှစ်ယောက်ကို နှိုး၍ အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်ရာတွင် ချိုင့်ကြီးနှုတ်ခမ်းပေါ်၌ လူတစ်ယောက်သည် အထုပ်ကလေးထမ်းလျက် လျှောက်သွားသည်ကို မြင်ရ၏။ တစ်ယောက်သွားဝံ့လျှင် သုံးယောက်သွားဝံ့ရမည်ဆို၍ မြောင်းထဲမှထွက်ကြပြီး လူကြီးကိုခေါ်လိုက်ရာ လူကြီးလည်း ရပ်နေ၏။ အနီးသို့ချဉ်းကပ်၍ စုံစမ်းသည်တွင် “ဂျပန်တွေ ဝင်လာကုန်ပြီဗျ၊ ခင် ဗျားတို့မသိဘူးလား” ဟုပြောသည်နှင့် အတော်စိတ်အေးသွားကြသည်။ မနီးမဝေး၌ ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်သည် သေနတ်ထမ်းလျက် စကြို

လျှောက်နေရာ ကျွန်ုပ်တို့ကိုမြင်သော်လည်း ဂရုမစိုက်သည်နှင့် အား တက်၍ ရေစံချောင်ရွာသို့ လျှောက်လာကြသည်။

ရေစံချောင်ရွာ၌ ကိုသိန်းဖေ၏ နေအိမ်မှာ မော်တာထိမှန်သည့် အပေါက်အပြဲများ ပြည့်နေ၏။ အိမ်၌ကား လူတစ်ယောက်မျှမရှိချေ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရေတွင်းမှ ရေဝအောင်သောက်၍ သရက်သီးများ ခူး စားရင်း နတ်လှိုင်ရွာသို့ လျှောက်လာကြရာ လမ်းတွင် ဝက်အူချောင်း တစ်ဘူးတွေ့သည်နှင့် ကျောက်ခဲနှင့်ထုပြီး ရသမျှကို စားကြရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ဝင်လာသည်ကို မြင်ကြသောအခါ အိမ်သူအိမ်သားများ ဝမ်းသာလိုက်ကြသည်မှာ ပြောစရာမရှိချေ။ သို့သော် ၎င်းတို့ ဝမ်းသာ ခြင်းထက် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဝမ်းသာခြင်းက ပိုလိမ့်မည်ထင်ပါသည်။

ရေစံချောင် ရွာသူရွာသားများသည် အများအားဖြင့် နတ်လှိုင်ရွာ သို့ ရွှေ့ပြောင်းလာကြသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်ရောက်သောအချိန်တွင် တရုတ်စစ်သားများ ဖမ်းသွားသော ယောက်ျားများအနက် လေးငါး ယောက်မျှသာ ပြန်ရောက်သေးကြောင်း သိရှိရသည်။ ထိုနေ့တစ်နေ့ လုံး နှစ်ယောက်တစ်တွဲ သုံးယောက်တစ်တွဲ ပြန်ရောက်လာကြသဖြင့် ညနေခင်းအချိန်တွင် လူစုံလူမတတ်ရှိလေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့နေအိမ်မှ ဖမ်း ဆီးသွားသော ယောက်ျားငါးယောက်အနက် ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်သည် နံနက်ခင်းတွင် ပြန်ရောက်၍ ညနေခင်းတွင် ဌာနအုပ် မောင်မောင်ကြီး ပြန်ရောက်လာ၏။ သို့ဖြစ်၍ ထိုညတွင် ကျွန်ုပ်တို့အိမ်မှ ဗိသုကာ ဦးဘချစ်နှင့် ရွာထဲမှ စောဒန်နီယယ်နှင့် စောဖေစောတို့မှတစ်ပါး အားလုံး ပြန်ရောက်ကြလေပြီ။

ထိုသူသုံးယောက်မှာမူ ပကတိကတည်းက ကျွန်ုပ်တို့လူစုနှင့် အတူ မထားဘဲ တသီးတခြား ခွဲထားသည်ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းတို့၏ သား မယားများက စိုးရိမ်ပူပန်လျက် ရှိကြလေပြီ။ နောက်တစ်နေ့တွင် စောဖေ

စော၏ အစ်ကိုနှင့် ဆွေမျိုးညာတိများသည် ဂျပန်များ ဝင်နေပြီဖြစ်သော ကသာမြို့ထဲသို့ အရဲစွန့်ဝင်ကြ၍ လူသုံးယောက်အကြောင်းကို စုံစမ်းကြရာ နေ့လယ်ခင်းအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့လာ၍ အလောင်းများတွေ့ခဲ့ကြောင်း ပြောသည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်သားများ လိုက်သွားကြသည်။

ယခင်က သစ်တောဘက်ဌာန အကောက်ဝန်ထောက် (Revenue Assistant) နေသော အိမ်ဝင်းကြီးထံ၌ သစ်ပင်ကြီးအောက်တွင် အဝတ်များဖုံးထားသော အလောင်းသုံးလောင်းကို တွေ့ရ၍ အဝတ်များကို လှုပ်ကြည့်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့၏ လူသုံးယောက်ပင် ဖြစ်ချေသည်။ ရင်ထုမနာဖြစ်ရသော အချက်တစ်ခုမှာ အလောင်းများ၌ မျက်စိဟောက်တောက်ရှိနေကြသဖြင့် အနီးမှ ကပ်ပြီး မျက်လုံးကို ခြောက်လုံးပြူးနှင့် ပစ်သတ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု သိနိုင်ပေသည်။ ဦးဘချစ်မှာ မဒရပ်နှင့် လန်ဒန်မြို့များမှ ဗိသုကာအတတ် အောင်လက်မှတ်များရရှိ၍ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်သည်မှာ များစွာ မကြာသေးဟု သိရသည်။

စောဖေစောမှာ ကသာမြို့ ရာဇဝတ်ဝန်ရုံးတွင် စာရေးကြီးဖြစ်၍ စောဒန်နီယယ်မှာ ဌာနအုပ်ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုလူသုံးယောက်တို့၏ ဈာပနကိစ္စကို ဆောလျင်စွာ ဆောင်ရွက်၍ ၎င်းနေရာ၌ပင် မြှုပ်နှံခဲ့ရပါသည်။

ရေငတ်ခြင်း၏ ဒဏ်

ကျွန်ုပ်တို့သည် နံနက်ခြောက်နာရီခန့်တွင် နတ်လှိုင်ရွာသို့ ပြန်ရောက်ကြသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ အပြင်းထန်ဆုံးသော အာသာဆန္ဒ တစ်ခုသည်ကား ရေဝကြီးချိုးရန်ပင်ဖြစ်၏။ ယမန်နေ့က အလွန်ပူပြင်းသော ကဆုန်လကြီးတွင် နေပူကျဲကျဲကြီးထဲ၌ စွပ်ကျယ်လက်ပြတ် ကလေးနှင့် အလုပ်ကြမ်းလုပ်ရ၍ ထမင်းလည်း နှစ်နပ်မစားရ၊ ရေလည်း

မသောက်ရ၊ စိတ်ဒုက္ခရောက်ရခြင်းကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ပူလောင်
 ခြောက်သွေ့လျက်ရှိရာတွင် ရေမည်မျှ သောက်သည်ဖြစ်စေ ဝနိုင်
 သည်မရှိသည်နှင့် ရေထဲ၌ ကျွဲများကဲ့သို့သာ စိမ်း၍ နေလိုက်ချင်၏။
 ဤတွင် ကျွန်ုပ်က ရေအိုင်မရှိသလောဟုမေး၍ ရေအိုင်ကား မရှိ။
 သို့သော် ရေတွင်းတိမ်တိမ်ရှိကြောင်း ပြောပြသည်နှင့် မစိုးနှင့် ကျွန်ုပ်
 သည် ရေတွင်းသို့ သွားကြလေသည်။ ရေတွင်းမှာ နေပြောက်မထိုး
 နိုင်သည့် မြိုင်ကြီးထဲ၌ရှိ၍ အောက်တွင် ကျောက်များခံလျက် အလွန်
 ကြည်လင်အေးမြပေရကား မြင်ရသည်နှင့် အလွန်စိတ်တိုင်းကျ၍ မစိုး
 ငင်ပေးသောရေကို ပုံးတစ်ရာထက်မနည်း ချိုးလိုက်၏။ မစိုး လက်
 ညောင်းသောအခါ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ငင်၍ ချိုးလိုက်သေး၏။ တစ်နာရီ
 ခန့် ချိုးသည်တွင်မှ ရေငတ်ပြေပြီး လတ်ဆတ်လာပါတော့သည်။ ရေချိုး
 ပြီးသည်နောက် ထမင်းနှစ်နပ်ငတ်သည့်အတွက် စားလိုက်မည်ဟု
 ကြိုးဝါးထားသည့် နံနက်စာမှာမူ ထင်သလောက် မစားနိုင်ဘဲ အိပ်ဖို့
 လောက်သာ မက်ခံပါတော့သည်။

နတ်လှိုင်ရွာ

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ကျွန်ုပ်သည် နတ်လှိုင်ရွာကလေး၏
 အခြေအနေကို စုံစမ်း၏။ အိမ်ခြေ ၃၀ ခန့်ရှိသော ဤရွာကလေးမှာ
 ကုန်းမြင့်ကလေးပေါ်၌ တည်ရှိလေရာ ရွာမှ ပေ ၁၀၀ ခန့် လျှောဆင်း
 လာသောအခါ ညီညာသောမြေပြင်ကို တွေ့ရ၍ လယ်ကွက်များကို
 မြင်ရသည်။ ထူးခြားသော အခြင်းအရာတစ်ခုမှာ ကသာတစ်မြို့လုံး
 သည် နတ်လှိုင်ရွာသို့ချည်း သဘောတူ ပြောင်းရွှေ့လာကြသည့်နှယ်
 အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်းတွင် သုံးလေးအိမ်ထောင် ပေါင်းစု၍ နေထိုင်ကြ၏။
 ကျွန်ုပ်တို့ တည်းခိုသည့်အိမ်၌လည်း အပေါ်ထပ်အောက်ထပ် နွားတင်း

ကုပ် မီးဖိုမှစ၍ ခွေးကတက်မကျန် ပြုတ်သိပ်အွတ်သိပ် စုပြု၍ အိပ်ကြ ရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်သားအားလုံးမှာ အသားကြိုက်သူများ ဖြစ်ပါလျက် သေနတ်ရှိသော်လည်း ဂျပန်ကြောက်သည့်အတွက်ကြောင့် တော မလည်ဝံ့သည်နှင့် ပဲဟင်းပြီး ပဲဟင်းနှင့်သာ စားကြ၏။ ထောပတ်ကား ပေါပါ၏။ နှစ်မြှုပ်လိုက်သော သင်္ဘောများပေါ်မှ ချရောင်းသူများထံမှ ထောပတ်တစ်ပုံး သုံးကျပ်နှင့် ဝယ်ထားသဖြင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ ကို ထောပတ်နှင့် အလျှံပယ် ကြော်စားရပါ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့လူစု ကား ဟိန္ဒူဝါဒ၏ ရန်သူများဖြစ်ကြ၍ အသားဟင်းမပါဘဲ လေးငါးနပ် လောက် စားကြရလျှင်ပင် လင်းတသားမရောင် စားမည်ဟု တကဲကဲပြင် လျက် ရှိကြလေပြီ။ ငါးသေတ္တာ အနည်းအကျဉ်းရှိပါ၏။ သို့ရာတွင် အညှီမပါဘဲ လုံးဝမစားနိုင်သည့် ကလေးသူငယ်များအတွက် ထားရ သေးသည်။ တစ်နေ့သ၌ အုန်းသီးခန့်ပမာဏရှိသော ကျပ်တင်ခြောက် အသားတုံးကြီးများကို မိန်းမတစ်ယောက် လာရောင်းရာ ဆင်သားဟု သိရ၍ ကျွန်ုပ်တို့က အားလုံး သိမ်းကျုံးဝယ်ယူလိုက်သည်။ ၎င်းနေ့ကို ကျွန်ုပ် မှတ်မိသေးသည်။ ဒေါ်ဖူးညိုနှင့် မစိုးတို့သည် ဆင်သားတုံးကြီး များကို ပါးပါးလှီး၍ ငရုတ်သီးနှင့်ကြော်ပြီး ကင်ပွန်းရွက် ချဉ်ရည် တစ်ခွက် ချက်လျက်ရှိရာ ၂၀ ခန့်မျှသော ကျွန်ုပ်တို့၏ အိမ်သားများ သည် ပါးစပ်တပြင်ပြင်နှင့် စောင့်လျက်ရှိကြ၏။ ထမင်းဟင်းကျက် သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မိုးရောလေပါ အပြင်းအထန် ကျလာလေရာ ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် နာရီတစ်ဝက်ခန့် စောင့်ပါသော်လည်း မိုးလည်း မစဲ၊ လေလည်းမရပ်ဘဲရှိသည်နှင့် တတ်နိုင်ပါဘူးဆိုကာ မိုးထဲလေထဲ၌ ထမင်းစားဖို့ ပြင်ကြလေတော့သည်။ အိမ်ကလေးမှာ နှစ်ခန်း အိမ်မြင့် ကလေးဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် မိုးပက်သောကြောင့် ထိုင်ခွင့်မရဘဲ ကိုယ့်ပန်းကန်ကိုယ်ကိုင်ကာ ကင်ပွန်းရွက်ချဉ်ရည်ကို ဆမ်းပြီး ဆင်သား

ကြော်ဖတ်များကို ပန်းကန်တွင် ပုံလျက် စားလိုက်ဝါးလိုက်ကြသည်မှာ ဘီလူးသဘက်များသဖွယ် ရှိပါဘိသည်။ လူတိုင်းသည် အသားငတ်လှ သည်ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဟင်းလိုက်ဖို့ တာဝန်မယူနိုင်။ မိုးထဲသို့ ထွက်၍ မီးဖိုထဲသို့ဝင်ပြီး ကိုယ့်ဟင်းကိုယ် ကော်ခတ်ရလေသည်။ ဤထမင်းတစ်နပ်မှာ လွန်ခဲ့သောနှစ်က မီး ရထားပေါ်၌ မိဘနှစ်ပါးတို့နှင့် စားရသည့် အုန်းထမင်းကဲ့သို့ ဇိမ်မရှိလှ သော်လည်း ဆင်းရဲခြင်း၊ ငတ်ခြင်းတို့ကြောင့် အရသာတစ်မျိုးရှိ၍ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲတွင် အမှတ်ထင်လျက် ရှိပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်၏ တစ်သက်တာတွင် ထူးထူးခြားခြား မှတ်မိသော ထမင်းဆယ်နပ်လောက် အနက်တွင် တစ်နပ်အပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။

ငှက်ဖျား ရွာကလေး

နတ်လှိုင်ရွာသို့ရောက်ကြ၍ ရက်သတ္တတစ်ပတ်ခန့် ကြာသည်ဆို လျှင်ပင် ဟိုအိမ်သည်အိမ်များမှ ငှက်ဖျား ဖျားကြသည်ဆိုသော သတင်း များ ကြားသိရလေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အိမ်သားများလည်း သိကြားသား များမဟုတ်။ မကြာမတင်ပင် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အိပ်ရာ၌ လဲကုန်ကြလေပြီ။ ကျွန်ုပ်မှာ ၁၉၁၂ ခုနှစ်တွင် သေလုနီးပါး ငှက်ဖျား ဖျားခဲ့ဖူးသော်လည်း ငှက်ဖျားဟူသည်မှာ ပြီးသည့်လက္ခဏာမရှိ။ တစ်ကြိမ်ဖျားပြီးသော်လည်း နောက်ထပ် ဖျားရသေး၏။ ဖျားသည်မှာ သက်သက်သာသာမဟုတ်။ အတော်ကြီးပြင်းထန်၏။ သို့သော် ကိုယ့် ဟာကိုယ် သေလိမ့်မည်ဟူ၍မူကား ထိုစဉ်က မထင်မိသေး။ နောက်မှ ထင်လာရသေးသည်။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်သားအားလုံးအနက် ဆရာမနှစ်ယောက်မှတစ်ပါး အားလုံးကုန် ဖျားပါလေတော့သည်။ သို့ သော် တစ်ယောက်ထိုင်မှ တစ်ယောက်ဖျား၍ တော်ပါသေး၏။

နတ်လှိုင်ရွာ၏ ထူးခြားချက်တစ်ခုမှာ ရပ်ဝေးမှ ရောက်လာကြသည့် စစ်ပြေးများသာမဟုတ်။ ကသာမြို့ပေါ်မှ ပြေးလာကြသည့် ဧည့်သည်များလည်း ဖျားကြရသည်သာ များလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အိမ်မှ အဖျားလွတ်သူ နှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်ကား ကသာမြို့ပေါ်မှ ကျောင်းဆရာမ (ကိုသိန်းဖေ၏ နှမ)၊ ကျန်တစ်ယောက်ကား ရန်ကုန်မှ သူနာပြုဆရာမ (ဦးဘချစ်၏ ဇနီးလောင်း) တို့ဖြစ်ပေရာ ငှက်ဖျားသည် ဆရာမဟူသောအမည်ကို ကြောက်လေသလော၊ သို့တည်းမဟုတ် ဓာတ်သဘောလေလော မပြောတတ်ပေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်သောကြောင့်ဟု ဆိုရန်မှာလည်း ၎င်းတို့နှစ်ယောက်သည် ကျန်းမာရေးကို ကျွန်ုပ်ထက် အလေးဂရုပြုသည် မထင်ပေ။ တစ်ယောက်ကမူ သူနာပြုတွေ ပြုစုလွန်းသည်နှင့် ဆေးတွေဝင်ပြီး ခံနိုင်ရည် ရှိနေခြင်းပေလောဟု တွေးတောစရာရှိပေသည်။

ဇရစ်ချောင်သို့ ပြန်ကြခြင်း

၁၅ ရက်ခန့်နေကြ၍ လူတွေ ဖျားလွန်းအားကြီးလတ်သော် ကျွန်ုပ်က “ဗုံးကျလို မသေကြရဘဲ ငှက်ဖျားမိ၍ သေကုန်ကြမည်၊ ဆေးကောင်းဝါးကောင်းလည်း မရှိ၍ ခက်သည်” ဟု ပြောရာတွင် ကိုသိန်းဖေသည် ဇရစ်ချောင်ရွာသို့ ပြန်ပြောင်းရန် အခြားလူများနှင့် အဖော်ညှိလေ၏။ သဘောတူသူ သုံးလေးအိမ်မျှ ရရှိသည်တွင် ဇရစ်ချောင်သို့ ပြောင်းလာကြပြန်၏။ ပြန်ပြောင်းသောအခါ၌လည်း ကျွန်ုပ်တို့လင်မယားပင် ရှေ့ဆုံးအသုတ်အဖြစ်နှင့် ဝင်ကြရန် တာဝန်ယူလေရာ ဦးဘချစ်၏ ဇနီးလောင်းဆရာမသည်လည်း ဦးဘချစ်၏ မြေပုံနှင့် နီးစေရန်ဆိုကာ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ လိုက်လာပေသည်။ ကိုသိန်းဖေနှင့် ကျွန်ုပ်မှာ သတ္တိချင်း ခပ်ပြိုင်ပြိုင် သဘောထားကြသူများဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်

၏အပြုအမူအတွက် ခပ်ရှက်ရှက်ရှိပုံရသော်လည်း သူ၏အိမ်သားများ ကျေနပ်စိမ့်သောငှာ ကျွန်ုပ်၏အစီအစဉ်ကို လက်ခံရလေသည်။ (သူ၏အိမ်သားများ ကျေနပ်စိမ့်သောငှာဆိုခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့လင်မယားသည် သူတို့ထမင်းကို စားလျက်ရှိကြစဉ် အရေးအကြောင်းရှိလျှင် အားကိုးရသော လင်မယားနှစ်ယောက်ဟူ၍ ဒေါ်ဖူးညိုတို့ သိမြင်စေလိုခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။) ဇရစ်ချောင်သို့ ပြန်ရောက်ကြသောအခါ အိမ်သားများ အနက် အချို့မှာ ငှက်ဖျားမပြတ်ကြသေးဘဲရှိရာ ထိုသူတို့အထဲတွင် ကျွန်ုပ်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။ ဇနီးမစိုးကား အဖျားပြတ်လာ၍ ကျွန်ုပ်အဖို့ ကံကောင်းလှသည်။ သို့မဟုတ်ခဲ့ပါလျှင် တောင်မင်းကို မြောက်မင်းမကယ်နိုင် ဆိုသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်အဖို့ အများကြီး ဒုက္ခရောက်ဖို့ ရှိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤတစ်ကြိမ်ငှက်ဖျားမှာ လွန်စွာ ခွန်အားကုန်ခန်းသော အဖျားဖြစ်၍ ပြုစုမည့်သူ အလွန် လိုအပ်သောကြောင့်ပေတည်း။ ဆရာမများလည်း ရှိကြပါ၏။ ပြုစုဖော်လည်း ရကြပါ၏။ သို့ရာတွင် ဤအရေးမျိုး၌ ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာလူမျိုးသည် သားမယားကို အားအကိုးဆုံး ဖြစ်ကြလေသည်။

အသည်းကောင်းသော ကိုသိန်းဖေ

တစ်လကျော်ခန့်ရှိ၍ ကျွန်ုပ် အဖျားပြတ်သဖြင့် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ဆင်းကြရန် အစီအစဉ် ပြုလုပ်ကြ၏။ ကိုသိန်းဖေ၏ တူမများ ဖြစ်ကြသော ဆရာမနှစ်ယောက်တို့လည်း ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ကြရန် ဆုံးဖြတ်ကြ၏။ ဤတွင် ကိုသိန်းဖေမှာ ဦးခေါင်းအကြီးအကျယ် ကိုက်သောဝေဒနာ ပေါ်လာခဲ့လေပြီ။ ကိုက်လိုက်သည့်ခေါင်းမှာ ကွဲတော့မည် ထင်ရသည်ဆို၏။ နာကျင်သောဝေဒနာကို ကြိတ်၍ ခံတတ်ခြင်း၌ ကိုသိန်းဖေမှာ ကျွန်ုပ်ထက် အသည်းကောင်းခြင်းကို ကျွန်ုပ်

သိ၏။ တစ်ခါက အသည်း၌ ပြည်တည်သည်ဆို၍ ရန်ကုန်သို့ ဆင်းလာပြီး ဆရာဝန်များက နံရိုးနှစ်ချောင်းအကြားမှ အသည်းထဲသို့ ပြွတ်နှင့်ထိုးသွင်း၍ ပြည်များကိုစုပ်ယူရာ ကိုသိန်းဖေသည် ရမ်တစ်ခွက်သောက်ပြီး မရှုံ့ဘဲ ကြိတ်၍ခံခြင်းကို ကျွန်ုပ်ကြုံဖူးသည်။ ထိုမျှလောက် အသည်းကောင်းသော လူတစ်ယောက်သည် ခေါင်းကိုက်၍ ညည်းရှာခြင်းကို တွေ့ရသောအခါ အလွန်အမင်းပြင်းထန်သော ဝေဒနာ ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်ုပ် သနားမိသည်။ သူ၏ကိုးကွယ်ရာကား အက်စ်ပရင်သာရီတော့၏။ ပထမ၌ အက်စ်ပရင်တစ်ခွက်သောက်လျှင် နာရီတစ်ဝက်ခန့် သက်သာရာရ၏။ ထို့နောက် မိနစ် ၂၀၊ ၁၅ မိနစ်၊ ၁၀ မိနစ် စသည်ဖြင့် လျော့၍လာလေရာ နောက်ဆုံးတွင် ငါးမိနစ်တစ်ကြိမ် သောက်ရလေတော့သည်။ ဤတွင် ဆရာမနှင့် ကျွန်ုပ်က အက်စ်ပရင်သောက်လွန်းလျှင် နှလုံးကို ထိခိုက်တတ်သည်ဟု ကြားဖူးကြောင်း ပြောပြလေရာ ကိုသိန်းဖေက “မတတ်နိုင်ဘူးဗျာ၊ နှလုံးရပ်ပြီး မြန်မြန်သေသွားလည်း ဝဋ်ကျွတ်တာပဲ” ဟုဆိုကာ သောက်မြဲတိုင်း သောက်လေတော့သည်။ ဤသို့ဖြင့် တစ်လခန့် ကြာပါသော်လည်း ပျောက်လည်းမပျောက်။ သူ့မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း သေလည်းမသေဘဲ ခံနေရလေတော့သည်။

နောက်ဆုံးခွဲခွာခြင်း

တစ်နေ့သ၌ ကိုသိန်းဖေ၏တူမ ဆရာမကြီးက သူတို့မှာ ရန်ကုန်သို့မပြန်ဘဲ မဖြစ်ကြောင်း၊ ဆေးရုံသို့ အလုပ်ဝင်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်အား ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ကိုသိန်းဖေအား ဤစကားကို ပြောပြ၍ ကျွန်ုပ်တို့လင်မယားလည်း အဖော်ကောင်းတုန်း လိုက်လိုကြောင်း (ထိုအချိန်တွင် အသွားအလာ အလွန်ခဲယဉ်းသည်ဖြစ်ရာ ဆရာမကြီး

ကလည်း ကျွန်ုပ်တို့အား အဖော်သွေးခြင်းဖြစ်၏။) သို့သော် ကိုသိန်းဖေက နေရစ်စေလိုသေးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ နေရစ်ကြမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေ၏။ ကိုသိန်းဖေသည် အလွန်ကျေးဇူးတင်သော မျက်နှာနှင့် ကျွန်ုပ်အား မော့ကြည့်၍ ကျွန်ုပ်၏လက်ကို ဖျစ်ညှစ်ကာ “ခွဲရမှာတော့ လွမ်းတယ်ဗျာ၊ ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးခွဲခွာခြင်းလို့ ကျုပ်ထင်တာပဲ၊ ကျုပ်တို့က ကျွေးထားနိုင်တဲ့သတ္တိ ရှိလျှင်တော့ ခင်ဗျားတို့ကို အတင်း တားမှာပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ကျုပ်တို့ တစ်သက်လုံး သုံးဖြုန်းပစ်ခဲ့ကြတာတွေ ဒီတစ်ချက်တော့ နာတယ်ဗျာ၊ ကိုင်း ဒီဘဝမှာ မတွေ့ကြလျှင် နောက်ဘဝပေါ့ဗျာ” ဟု နှုတ်ဆက်လေရာ သေရမည်ထင်သည့် ကိုသိန်းဖေထက် ကျွန်ုပ်က ပို၍ မျက်ရည်ကျမိပါသည်။ ကျွန်ုပ်က “ကျုပ်တို့လို မိုက်တဲ့လူတွေကို ခင်ဗျားတို့ဘုရားသခင်က စောစောကြီးခေါ်မှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ လိမ္မာဖို့ အချိန်ပေးဦးမှာပါ” ဟု မချီသွားဖြဲ ပြုံးရယ်ကာ ပြောရသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ၌ကား သူပြောသည့်အတိုင်း နောက်ဆုံးအကြိမ် ခွဲခွာခြင်းဖြစ်သည်ဟူ၍ပင် မှတ်ယူလျက်ရှိ၏။ စင်စစ်သော်ကား သူရောကျွန်ုပ်ပါ တွေးထင်ကြသည့်အတိုင်းပင် မှန်ပါလေတော့သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ ထင်သလောက်ကား မမြန်။ ခွဲခွာကြသည့်နောက် ရှစ်လခန့်ကြာသောအခါမှ ကိုသိန်းဖေ ကွယ်လွန်ရှာလေသည်။

သေစေတော့ဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်း

ဆရာမ ညီအစ်မနှစ်ယောက်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့လင်မယားသည် ကသာမှ မန္တလေးသို့ သင်္ဘောတစ်စင်း ထွက်ခွာမည်ကြားသည်နှင့် တစ်ညနေတွင် ဧရစ်ချောင်ရွာမှ ထွက်ခွာလာကြရာ နေရစ်သူများရော ထွက်ခွာသူများပါ စိတ်ထိခိုက်လှသည်။ ယခင်က အကြိမ်ကြိမ် ခွဲခွာခဲ့ကြဖူးသော်လည်း ဤလောက်မရှိကြ။ ခေတ်ပျက်ကြီးဖြစ်သည်နှင့်

နောက်တစ်ကြိမ် တွေ့ကောင်းမှ တွေ့ကြရတော့မည်ဟူသော အထင်သည် အားလုံးတွင် ကပ်ရောက်လျက်ရှိ၏။ ဆင်းရဲဖော် ဆင်းရဲဖက်များ ဟူ၍လည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အလွန်ချစ်ခင်ကြင်နာလျက်ရှိကြသည်။ ဆိပ်ကမ်းသို့ရောက်၍ အသင့်ဆိုက်ကပ်လျက်ရှိသော သင်္ဘောပေါ်သို့ ပစ္စည်းကလေးများကိုတင်၍ နေထားတကျ ရှိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူတွေ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာကြ၏။ အကြောင်းမူကား အင်္ဂလိပ်လေယာဉ်ပျံတစ်စင်းသည် အထက်ကောင်းကင်၌ ကသာဘက်သို့ ပျံလာခြင်းကို မြင်ကြရသောကြောင့်ပေတည်း။ ဤတွင် သင်္ဘောနှင့် အပြည့်ရှိသော ခရီးသည်များသည် သင်္ဘောမှဆင်း၍ ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးကြလေရာ ဆရာမညီအစ်မနှင့် ကျွန်ုပ်တို့လင်မယားမှာ တကွစီဖြစ်သွားကြလေ၏။ သူတို့ ဘယ်ဆီသို့ရောက်သည်မသိ။ ကျွန်ုပ်တို့က လမ်းတစ်လမ်းအောက်၌ တူးဖော်ထားသည့် ရေမြောင်းတစ်ခုအနီးသို့ ရောက်သွားကြ၏။ မစိုးခများမှာ (ဗုံးကျင်းအားကိုးမရှိသောကြောင့်) အလွန်ထိတ်လန့်၍ မျက်နှာကလေး အလွန်ငယ်စွာနှင့် ရေမြောင်းထဲသို့ ဆင်းပြီး လမ်းအောက်သို့ရောက်အောင် တိုးဝင်သွားလေရာ ကျွန်ုပ်မူကား မြောင်းထဲသို့ဆင်းသော်လည်း လမ်းအောက်သို့ လျှိုး၍မဝင်ဘဲ လေယာဉ်ပျံကို မော့ကြည့်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်စဉ်းစားမိသည်မှာကား အင်္ဂလိပ်များသည် ကျွန်ုပ်တို့ကျွန်များကို ပစ်ပြေးပြီး ပြန်ဝင်ရန် ကြိုးစားရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့မှန်းသိလျက်နှင့် သင်္ဘောကို ဗုံးကြဲသတ်ဖြတ်ဦးမည်ဆိုလျှင် သင်းတို့ထက် ရက်စက်မိုက်မဲသောလူမရှိ။ သူတို့၏ စာအုပ်များကို ဖတ်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်သိရသလောက်မှာ ဤလူမျိုးသည် အခြားလူမျိုးများနည်းတူ လောဘရှိသော်လည်း အဓိပ္ပာယ်မရှိသော ရက်စက်မှုမျိုးကို မလုပ်တန်ရာ။ အကယ်၍ လူတွေကို ဗုံးကြဲသတ်ပြီး မြန်မာပြည်ကို သင်းတို့ ပြန်ယူရမည်ဆိုလျှင်လည်း သင်းတို့လက်

အောက်ခံ ဖြစ်ရခြင်းထက် သင်းတို့လက်ချက်နှင့်ပင် သေပါလေစေ တော့ဟုဆိုကာ လမ်းအောက်သို့ လျှိုးမဝင်ဘဲ မြောင်းထဲမှပင် မော့ ကြည့်နေ၏။ ကျွန်ုပ်ထင်သည့်အတိုင်းပင် လေယာဉ်ပျံသည် သင်္ဘော ကို ဗုံးမကြိဘဲ တောင်ဘက်သို့ ပျံသွားပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် သေရမည်ကို မကြောက်သည်မဟုတ်။ ရဲစွမ်းသတ္တိရှိသည်ဟူ၍လည်း မဆိုလို။ ကျွန်ုပ်၏ တွက်ကိန်းအရ ပြုလုပ်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။

ညှိုးငယ်သော ကာလအပိုင်း

သင်္ဘောစုန်လာသောအခါ၌လည်း ခရီးသည်များသည် စိတ်ချ သည့်လက္ခဏာမရှိဘဲ ကောင်းကင်သို့ တမော့မော့နှင့် ကြည့်သူများက ကြည့်ရှု၏။ သို့ရာတွင် ဗုံးကြဲချခြင်း မခံကြရဘဲ ချောမောစွာပင် ဆိုက် ရောက်လာကြ၏။ မန္တလေးမြို့မှာ အိမ်ခြေတစ်ဝက်ခန့်လောက် လူမနေ ဘဲ ဟောင်းလောင်းရှိနေခြင်းကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဂန္တန်ရပ် ကွက်၌ရှိသော ကျွန်ုပ်၏ယောက်ဖနှင့် တူမကလေးများ၏အိမ်သို့ လှည်းတစ်စီးနှင့် သွားကြလေရာ (ကျွန်ုပ်၏နှမ ကွယ်လွန်သည်မှာကား ၁၃ နှစ်ခန့်ရှိလေပြီ) ရောက်သောအခါ၌ အဆင်သင့်တွေ့ရ၍ နှစ်ဖက် လုံးပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြရသည်။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကူးမှာ ၎င်း တို့၏အိမ်တွင် တစ်ရက်နှစ်ရက် တည်းခိုကာ နှုတ်ဆက်ကြပြီးနောက် ရန်ကုန်သို့ ဆက်လက်သွားရောက်ကြရန် ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းတို့ နေ ထိုင်လျက်ရှိသော ဂန္တန်ရပ်ကွက်မှာ လူရှိသောအိမ်များထက် လူ မရှိသောအိမ်များက များသည်နှင့် ခြောက်ကပ်ကပ်ဖြစ်နေပြီး သူတို့ အားလုံး မျက်နှာကလေးတွေငယ်ငယ်နှင့် ဖြစ်နေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်၏ယောက်ဖက ရန်ကုန်သို့ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်ဖို့ အရေးတကြီး မလိုသေးလျှင် တူမကလေး၊ တူမကလေးများနှင့်အတူ နေထိုင်စား

သောက်ပါဦးဟု တားလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ယောက်ဖ၏ တားဆီးဖိတ်ခေါ်ခြင်းထက် တူမကလေးများ၏ အားငယ်ပုံရခြင်းအတွက် ညှာတာသည်ဖြစ်၍ ရုတ်တရက် မသွားသေးဘဲ အတူနေဖို့ ကတိပေးလိုက်ပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် တစ်လခန့် ကြာရှိသောအခါ ယောက်ဖ၏သား (ကျွန်ုပ်၏တူ) ဝင်းမောင်သည် သားမယားများနှင့်တကွ ရောက်လာ၍ ဤအိမ်၌ နေထိုင်ကြလေရာ ယောက်ဖသည် အားကိုးရာရလာသည့် လက္ခဏာနှင့် ကျွန်ုပ်တို့လင်မယားအား ယခင်ကဲ့သို့ တန်ဖိုးထားဟန် မရှိချေ။ ဤကိစ္စမျိုးတွင် ကျွန်ုပ်သည် အခြားလူများကဲ့သို့ အမှတ်တမဲ့ မနေတတ်ဘဲ အရိပ်အကဲကို ချက်ချင်းသိတတ်သူဖြစ်၏။ ဤအတောအတွင်း ဂန္တန်ရပ်မှလူများသည် ဘာကိုထပ်လောင်း၍ လန့်ကြပြန်သည်မသိ။ အရပ်ထဲမှ ထွက်ပြေးကြပြန်ရာ ယောက်ဖသည် အရှေ့အင်္ဂန်းတိုက်သို့ အားလုံး ပြောင်းရွှေ့ကြဖို့ ဆုံးဖြတ်၏။ သို့ရာတွင် သူတိုက်တွင် လူစောင့်ရှိစေလိုသည်ဆိုသဖြင့် ဝင်းမောင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့က ဒရဝမ်လုပ်ကြ၏။ အမှန်မှာ ကျွန်ုပ်အား ခိုင်းဝံ့သည်မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်ကပင် လောကဝတ်ချော်မိခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်နှင့် တူမောင်ဝင်းမောင်သည် ဂန္တန်တွင် ညအိပ်၍ အရှေ့ပြင်သို့ စက်ဘီးတစ်စီးစီနှင့် သွားပြီး ထမင်းစားကြရ၏။ ရက်သတ္တ တစ်ပတ်ခန့်ကြာသော် ရန်ကုန်သူရိယတိုက်မှ ဦးဘကလေးက လူကြိုနှင့်ပေးလိုက်သော စာတစ်စောင်ရောက်လာရာ ၎င်းစာတွင် ရန်ကုန်သို့ ချက်ချင်း ဆင်းခဲ့စေလိုကြောင်း ပါရှိလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့လင်မယားသည် ရန်ကုန်သို့သွားကြဖို့ ပြင်ဆင်ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ တစ်သက်တာတွင် သူတစ်ပါး၏ ထမင်းကို မှီခိုစားသောက်ရခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ မျက်နှာငယ်လှသည့် ပထမအကြိမ်ပေတည်း။ ကိုသိန်းဖေ၏အိမ်၌ (ဖော်ပြခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း) နေခဲ့ဖူးသော်လည်း ယောက်ဖ၏အိမ်မှာကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ

ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရှိလှသည်။ ကျွန်ုပ်ကား ဆွေမျိုးအကျိုးပေးသူတစ်ယောက် မဟုတ်။ တကယ် ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေမူကား အခြားသူများ ထက် ပေါများခဲ့ဖူးသည်ထင်ပါသည်။

သူခိုးဘဝ

ဤနေရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဘဏ္ဍာရေးအခြေအနေကို ဖော်ပြလိုပါ သေးသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုသိန်းဖေတို့နှင့်အတူ ငါးလကျော်မျှ နေထိုင်ခဲ့ရစဉ် သူတို့၏ထမင်းကို လုံးဝ စားနေခဲ့ရသော်လည်း ရှိသမျှ ပိုက်ဆံကလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ထုပ်ထားချင်သော ဝါသနာ မရှိသည့်အလျောက် တိုလီမိုလီ ကိစ္စလေးများအတွက် ရှိသမျှကလေးကို ထုတ်၍ သုံးခဲ့သည့်ပြင် အဝတ်အစားများအနက်မှလည်း တစ်ထည် တလေကို ဝယ်လိုသူရှိလျှင် (တချို့ကလည်း ရောင်းပါတော့ဟုဆိုသည်။) ရောင်းချသုံးစွဲသည်နှင့် ဂျပန်များ ဝင်လာကြသည့်အချိန်တွင် ပိုက်ဆံ မကပ်သလောက် ပြောင်လျက်ရှိလေပြီ။ ကသာမြို့ကို ဒုတိယအကြိမ် ဖုံးကြီးသောနေ့နှင့် ဂျပန်များ ဝင်မလာကြမီ တရုတ်များ အုပ်ချုပ်နေ သည့် အချိန်အတောအတွင်း တစ်နေ့သ၌ ဇရစ်ချောင်သို့ ကသာမြို့ထဲမှ ပြောင်းလာကြသည့် အိမ်ထောင်များအနက်တွင် ကျောင်းသားကလေး တစ်ယောက် ပါလာရာ ထိုသူငယ်က “လာပါဦးလေး၊ မြို့ထဲ လျှောက် ကြည့်ချေရအောင်” ဟု ခေါ်သည်နှင့် နှစ်ယောက်သား ထွက်လာကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် ကသာမြို့ထဲ၌ လူဆယ်ပုံ တစ်ပုံလောက်မျှသာ ကျန် တော့၍ အလွန်ရှင်းလျက်ရှိ၏။ အင်္ဂလိပ်စာသင်ကျောင်းကြီးကိုမူကား တရုတ်စစ်သားတစ်ယောက်သည် သေနတ်ထမ်းကာ စန္ဒရီစောင့်လျက် ရှိ၏။ သူငယ်က-

“ဦးလေး၊ ဟိုကျောင်းကြီးထဲမှာ ပစ္စည်းတွေ အများကြီးရှိတယ်ဗျ”

“ဘာပစ္စည်းတွေလဲကွ”

“နို့ဆီ၊ သကြား၊ အထည်အလိပ်တွေ၊ စစ်သုံးပစ္စည်းတွေ ပြည့်
လို့ဗျ”

“ပြည့်နေလျှင် ဘာဖြစ်သလဲကွ”

“ဝင်ယူရအောင်ဗျာ”

“ဟကောင် မလုပ်နဲ့၊ သေနတ်ကြီးနဲ့စောင့်နေတဲ့ တရုတ်စစ်သား
မမြင်ဘူးလားကွ”

“သူတစ်ယောက်တည်းပဲဗျာ၊ ကျောင်းက အကျယ်ကြီး၊ သူ
မမြင်အောင် ဝင်လို့ရပါတယ်”

“မလုပ်နဲ့ကွာ၊ ငါတော့ ကြောက်တယ်”

ယင်းသို့ ကျွန်ုပ်ကပြောစဉ် သူငယ်သည် ကျောင်းထဲသို့ စွတ်ခနဲ
ဝင်သွားလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ ထိုနေရာ၌ ရပ်နေရစ်ခဲ့လျှင် သေနတ်နှင့်
လှည့်လာသော တရုတ်စစ်သား မြင်သွားမည်စိုးသောကြောင့် ကြောက်
ကြောက်နှင့်ပင် သူ့နောက်သို့ ဝင်၍ လိုက်သွားရလေ၏။ ဤသူငယ်
ကား စောရနကွတ်ပါလေသည်လော မဆိုနိုင်။ အလွန်ရဲတင်း၍ ဖျတ်
လတ်လျင်မြန်ခြင်းကို တွေ့ရ၏။ ဝင်ခဲ့မိသည့်နောက်၌မူ ကျွန်ုပ်မှာ
ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့ဘဲ သူသွားရာသို့သာ လိုက်နေရတော့၏။
သူငယ်သည် ကျောင်းကြီးထဲတွင် တစ်ခန်းမှတစ်ခန်းသို့ ကူး၍ ထင်းရှူး
သေတ္တာကြီးများဖြင့် ထည့်ထားသည့် ပစ္စည်းများကို (ကျောင်းထဲ၌တွေ့
သော) သံတူရွင်းတစ်ချောင်းဖြင့် ကလန့်ကာ ကလန့်ကာ ဖွင့်ကြည့်လေ
၏။ ကျွန်ုပ်ကား “ငါတော့ လူပေါင်းမှားပြီ” ဟု စဉ်းစားကာ ထိတ်လန့်
တုန်လှုပ်စွာနှင့် ငေးကြည့်နေမိ၏။ ပစ္စည်းများကား သကြား၊ နို့ဆီဘူး၊
စစ်စောင်ကြီးများ၊ သက္ကလတ်ကြမ်း ရုပ်အင်္ကျီများ၊ အိပ်ရာခင်းများ
စသည်တို့ဖြစ်၏။ သူငယ်သည် ဤပစ္စည်းများကို မလိုချင်သေးဘဲ

ဆက်လက်၍ ဖောက်ထွင်းမွေ့နှောက်ပြန်လေရာ ကျွန်ုပ်ကမူ သက္ကလတ် ရုပ်အင်္ကျီတစ်ပွေနှင့် အိပ်ရာခင်းတစ်ပွေကိုယူ၍ “သွားကြစို့ကွာ” ဆိုကာ ထွက်မည်ပြုသည်တွင်မှ သူငယ်လည်း သူလိုချင်ရာများကို ပွေပါတော့သည်။ သူငယ်က “နေဦး ဦးလေး၊ အရမ်းမထွက်နဲ့နော်” ဟုဆိုကာ တစ်နေရာမှ ချောင်းပြီး တရုတ်စစ်သားကို ကြည့်၏။ တရုတ်စစ်သားသည် ကျောင်းကိုလှည့်ပတ်စဉ် ကျွန်ုပ်တို့ ရှိနေသောနေရာအပိုင်းသို့ ရောက်လာ၍ တိတ်ဆိတ်လှသော မြို့ကြီးတွင် “ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်” မြည်သော သူ၏ စစ်ဖိနပ်ခြေသံကို ကျွန်ုပ်ကြားရသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ရင်ခုန်သံနှင့် အပြိုင်အဆိုင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။ သူငယ်ကမူ မှန်ပြတင်းပေါက်တစ်ခုမှ စစ်သားကို ချောင်းကြည့်နေ၏။ ခြေသံလွန်သွား၍ အတန်ကြာသောအခါမှ ကျွန်ုပ် ချောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ ကျောခိုင်းကာ လမ်းထောင့်ချိုးကို ကွေ့သွားသော စစ်သားကိုမြင်ရ၍ သူငယ်က “လာ ဦးလေး” ဟုခေါ်သဖြင့် တစ်ပွေတစ်ပိုက်စီနှင့် ကျောင်းထဲမှ ထွက်လာကြလေ၏။

ခိုးခြင်း ဟုတ် မဟုတ်

ဇရစ်ချောင်သို့အပြန် လမ်းခရီးတွင် သူငယ်သည် သူ၏အထုပ်ကို ချုံတစ်ခုထဲသို့ ထိုးဝှက်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်က မေးကြည့်ရာ “ရုံးထဲဝင်ကြည့်ရအောင်ဦးလေး” ဟုပြော၏။

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ ငါ ကြောက်ပါတယ်”

“ကြောက်စရာမရှိပါဘူး ဦးလေးရဲ့၊ ဘယ်သူမှမရှိပါဘူး”

ဤတွင် ကျွန်ုပ် စဉ်းစားသည်မှာ ရုံးဆိုကတည်းက လက်နှိပ်စက်တော့ ရှိရမည်။ ယူရလျှင် တော်မည်လော။ ကျွန်ုပ်သည် စာရေးကလေးဘဝ၌ အစိုးရငွေကို လောင်းကစားခဲ့မိခြင်းကို ဖော်ပြခဲ့ပြီးပါပြီ။ သို့ရာ

တွင် ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်၏ အကြံအစည်မှာ ခိုးရန်မဟုတ်။ ခေတ္တယူကစား ပြီး နိုင်လျှင် ပြန်ထည့်ထားရန်ဖြစ်၏။ မနိုင်ခဲ့လျှင် အပြစ်ခံရမည်ကို သိသော်လည်း ရည်ရွယ်ချက်ကား ခိုးရန် မဟုတ်ခဲ့ပါ။ ယခုမှာမူ လက် နှိပ်စက်ကို တွေ့ခဲ့လျှင် ခိုးယူမည်ဖြစ်၍ သင့်တော်ပါမည်လော။ ဖော်ပြ ခဲ့ဖူးသည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်မှာ တရားအားထုတ်၍ သင်္ကန်းလည်း ဝတ်ခဲ့ဖူး သည်ဖြစ်သောကြောင့် သံသယဝင်လျက်ရှိ၏။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ် စဉ်းစားသည်ကား အစိုးရပစ္စည်းဆိုသော်လည်း အစိုးရလည်းမရှိ။ ထွက်ပြေးခဲ့လေပြီ။ ပစ္စည်းများကိုပစ်၍ ထွက်ပြေးခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ဥစ္စာရှင်မရှိသောပစ္စည်း ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ဥစ္စာရှင်ရှိသည် ဆိုလျှင် လည်း အရေးပိုင် အစရှိသည့် အရာရှိများမဟုတ်။ ပြည်သူသာ ဖြစ်ရ မည်။ ငါသည်လည်း ပြည်သူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ထိန်းသိမ်းမည့်သူ မရှိသောပစ္စည်းကို ယူခြင်းသည် ခိုးခြင်းမဟုတ်နိုင်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် သူနှင့်အတူ ရုံးသို့ လိုက် သွား၍ လက်နှိပ်စက်လေးငါးလုံး တွေ့ရသည့်အနက် အလတ်ဆုံးသော အင်္ဂလိပ်လက်နှိပ်စက်တစ်လုံးကို ရွေးယူခဲ့လေသည်။

သဒ္ဒါတရားလော၊ အမြင်ကတ်ခြင်းလော

လမ်းခရီးတွင် ဝှက်ထားခဲ့သည့် အထုပ်များကို ချုံထဲမှ ထုတ်ယူ ကြ၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် လက်နှိပ်စက်တစ်လုံးစီနှင့် ဇရစ်ချောင်သို့ ပြန်လာ ကြ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ နေကြသော ယောက်ျားများသည် လက်နှိပ်စက် များထက် သက္ကလတ်ရှပ်များကို မျက်စိကျလျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့က ရပုံရနည်းကို ပြောပြ၍ လမ်းညွှန်ပြလေရာ ထိုလူများသည် သူတို့ ကိုယ်တိုင် သွား၍မယူဝံ့ကြဘဲ ကျွန်ုပ်တို့၏ ပစ္စည်းကိုသာ တကိုင် ကြည့်ကြည့် လုပ်နေကြ၏။